

உ
ஸ்ரீ கர...
காமாட்சி லீலா பிரபவம்
அல்லது

காமாட்சி விலாசம்.

61-26057

1971 சித்தாந்த போதரத் நாகரம்.

கா. ஆலால சுந்தரம் பிள்ளை

அவர்களால்

மொழிபெயர்த்தது.

கா. ஏகாம்பரம் பிள்ளை,

குமாரன். கா. ஏ. வல்லிநாதனல்

சென்னை-சூலை,

பெரியநாயகியம்மன் அச்சுக்கூடத்தில்,

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered.

மூன்றாம் பதிப்பு.

அலை]

1939

[அலை 6

ஸ்ரீகாமாசுரீதேவ்வையநம்.

அத்தியாயம்.

முதலத்தியாயம்.

இது, பராசத்தி பலவிதமான பிலரூபமாயும், யந்திரரூபமாயும் பிம்ப ரூபமாயும், இன்னும் பலரூபமாயிருந்துதனது ஆதிக்கியத்தைக் காட்டுகின்ற கேசுத்திரங்கள் பலவிருப்பினும் பராசத்தி பிலயந்திர பிம்பரூபமாயிருக்கின்ற மகிமையையும், சிவசொரூபமா யிருக்கின்ற அற்புதக் காட்சியையும், விஷ்ணு ரூபமாயிருக்கின்ற மோகனக்காட்சியையும், விளக்குவது காஞ்சியாயிருத்தலால் இது மேம்பாடுடையதாயிற் றென்பதையும், சிவகாமேஸ்ட்ராங்கஸ்தா, சிவஸ்வாதீனவல்லபா, என்கிற நாமங்களைப் பராசத்தி யுடைத்தாயிருப்பதால் சோதிலிங்க சத்திசொரூபினியாயும், விஷ்ணுரூபினீ, விஷ்ணுமாயாவிலா சினீ என்கிற நாமங்களை யு முடைத்தாயிருப்பதால் வரதராஜ மூர்த்தியாயும் இருக்கின்றாரென்பதையும், சோதிலிங்க சத்தி சொரூபமாயிருக்கின்ற அவசரம் முத்தான்மாக்கள் சர்வமந்திர சர்வஜ்ஞான சித்தியடையும்பொருட் டென்பதையும், வரதராஜமூர்த்தியா யிருக்கின்ற அவசரம் பெத்தான்மாக்கள் மாயாவிலாசமாயிருக்கின்ற இஷ்டகாமிய போகசித்திகளை யடையும் பொருட்டென்பதையும் விளக்குவது.

இவைகளின்றி இவ் வத்தியாயம் காஞ்சிக்கு முதலாவா ணத்தி னெல்லையாயுள்ளது, —கிழக்கில் சமுத்திரம் எனவும், தெற்கில் தகூரிண பிணிகினி எனவும், மேற்கில் சிலாஹ்ருத

மெனவும், வடக்கில் சுவாமி புஷ்கரணி எனவும்,—இரண்டாம் ஆவரணத்தினெல்லையாயுள்ளது,—சிழக்கில் மாவலிபுரம் எனவும், தெற்கில் தேவகிபுரம் எனவும், மேற்கில் விரிஞ்சிபுரம் எனவும், வடக்கில் நாகலாபுரம் எனவும், மூன்றாம் ஆவணரத்தினெல்லையாயுள்ளது,—சிழக்கில் திரிவேணிசங்கமநகரம் எனவும், தெற்கில் வியாக்கிரபுரம் எனவும், மேற்கில் க்ஷீராப்தி நகரம் எனவும், வடக்கில் நந்திகங்காபுரம் எனவும் கூறப்படும் மூன்றாவரணங்களை யுடைத்தெனவும், சத்திய விராதக்ஷேத் திரமுதலாக எண்ணப்பட்ட ஒன்பது நாமங்களை யுடைத் தெனவும்,—இவைகளன்றி பாலாற்றின் வரலாற்றையும்,— பராசத்தி மூன்றுவித சொரூபமானமையையும், அவ்வவற் றின் வரலாறுகளையும் விளக்குவது.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

இது, வரதராஜருடைய க்ஷேத்திரத்தினெல்லை க்ஷேத்திராங்கி என்னுந் தூர்க்காலயமுதல் நரசிஹ்மராலயம் வரையில் எனவும், அவ்வெல்லைக்குள் முக்கியமான தூர்க்காலயம் நான் கெனவும், சிவாலயம் மூன்றெனவும், விஷ்ணுவாலயம் எட்டெனவும், முத்திரைகளைந்தெனவும், தீர்த்தங்கள் நான்கெனவும், இவற்றின் வரலாறுகள் இவை எனவும் விளக்குவது.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

இது, வரதராஜப்பெருமாள் வீற்றிருக்கின்ற அத்திபிரி, இலக்ஷுமி தேவி சரஸ்வதிதேவி இவ்விருவரும் தங்கள் தங்களுக்கே பெருமையுடைத்தென்பதை நாட்டிக்கொள்ள இந் திரளை வின்வ அப்பொழுது சரஸ்வதியால் அவனுக்குவந்த

சாபவுருவெனவும், அந்த அத்திகிரியில் நரசிஹ்மர் குஹா நரசிஹ்மராய் வீற்றிருத்தற்குக் காரணம் இதுவெனவும், பெருமாள் சந்நிதிக்குப் பின்பக்கத்தில் இரண்டு பல்லிகள் இருக்குங்காரணம் இதுவெனவும் இவற்றின் வரலாறுகள் இவை எனவும் விளக்குவது.

நான்காவது அத்தியாயம்.

இது, அத்திகிரியில் திருமால் வரதராஜமூர்த்தியாய் வருவதற்குக் காரணம் பிரமனுக்குச் சிருட்டிதண்டங் கொடுத்தற்கெனவும், வேகவதி என்னும் நதி சிருட்டிதண்டம் பெறுதற்குப் பிரமன் செய்யத்தொடங்கிய யாகத்தை யழித்தற்குவந்த சரஸ்வதிதேவி எனவும், அந்தநதியால் யாகத்துக்கு யாதொரு இடையூறும் வராவண்ணம் வரதராஜர் காத்தவகை இதுவெனவும், இந்த அத்திகிரியில் வரதராஜப்பெருமாள் வைகுண்ட முதலியவைகளைக் காட்டிலும் மிகப்பிரியமுடையராயிருத்தற்குக் காரணம் இதுவெனவும் விளக்குவது.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

இது, வேகவதியாய்வந்த கலைமகள் திருமாலால் அவமானத்தையடைந்தனளாதலால் அவ்வவமான நிவிர்த்தி அவராலேயேயானமையும் நிவிர்த்தியான பின்னர் பிரமதேவனோடு முன்போல் கூடி மகிழ்ந்தமையும் விளக்குவது.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

இது, ஏகாம்பர நாதருடைய எல்லை காயாரோகணைஸ்வராலயமுதல் சுவேதப்பெருமாளாலயம் வரையில் எனவும்,

அவ்வெல்லைக்குள் முக்கியமான தூர்க்காலயம் நான்கெனவும், சிவாலயம் எட்டெனவும், விஷ்ணுவாலயம் எட்டெனவும், முத்திரைகள் ஐந்தெனவும், தீர்த்தம் நான்கெனவும், இவற்றின் வரலாறுகள் இவை எனவும் விளக்குவது.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

இது, ஏகாம்பரநாதர் இடங்கொண்டிருக்கும் மாவிருக்கூத்தினுடைய சொரூபம் இதுவெனவும், அது ஓர் பிரளயகாலத்தில் மார்க்கண்டேயருக்காகவளர்ந்து அவரைக்காத்து அவரைக்காஞ்சியில் வாழச் செய்த விதம் இதுவெனவும் விளக்குவது.

எட்டாவது அத்தியாயம்,

இது, ஏழாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய மாவிருக்கூதமுலத்திலிருக்கும் சோதிலிங்கப் பெருமானது சொரூபம் இதுவெனவும், அச்சோதிலிங்கப் பெருமானைத் தழுவுவதற்கு உமாதேவியார் ஸ்ரீகயிலாயத்தை விட்டு வந்த காரணம் இதுவெனவும், கயிலாயத்தை விட்டு அம்மையார் பத்ரிகாச்சிரமத்தை வந்தடைந்தமையும், இந்த ஆச்சிரமத்திலுள்ள காத்தியாயன்மாமுநிவர் அவ்வம்பிகைக்குயோகதண்டமுதலியவை கொடுத்தமையும், அவைகளைப் பெற்றுக்காசிக்கு வந்தபின்னர் அங்கு யர்வரையும் வருத்தியிருந்த துவாதச வருடகூடாமத்தைப் போக்கினமையும், அதன்பின்னர் காஞ்சிக்கு வந்தபோது யோகதண்ட முதலியன வெல்லாம் சிலபூஜைக்குரிய சிவலிங்க மூர்த்தி முதலியனவாக மாறினமையும், அதன்பின்னர் அம்மையார் காஞ்சியில் அரியதவமியற்றிவந்ததினால்

சிவபெருமானார் கங்கையைக் கம்பாநதியாகப் பெருகிப்போகச் செய்தமையும், அவ்வெள்ளத்தை உமாதேவியார் பிரளய பந்தனியைக் கொண்ட டக்கினமையும், மீளவும் சிவபெருமானார் பிரளய பந்தனியினுடைய கபாலத்திலடங்கியிருந்த வெள்ளத்தைப் பெருகிப்போகச் செய்தமையும் அவ்வெள்ளத்தைக் கண்டு காமாக்ஷிதேவியார் ஏகாம்பரநாதரைத் தழுவினமையும், தழுவிய மாத்திரத்தில் காட்சிகொடுத்துத் திருமணஞ் செய்து கொண்டு யாவருக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்தமையும் விளக்குவது,

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

இது, சர்வதீர்த்தமானது ஏகாம்பரநாதர் தம்முடைய காற் பெருவிரலால் உண்டாக்கப்பட்ட தென்பதும், இரண்டுமுறை பெருகிவந்த கம்பைவெள்ளம் அதில் வீழ்ந்துள்ள வென்பதும் அந்தச்சர்வதீர்த்தம் காமாக்ஷிதேவியினால் கட்டப்பட்டதென்பதும், பின்னர் அத்தேவி தாம் செய்துவந்த முப்பத்திரண்டறங்களை நீடத்திவரக் கணபதியை நியமித்தாரென்பதும், சர்வதீர்த்த மகிமையினால் ஓர் பிராமணனுடைய பிதூர்கள் நரகத்தினின்றும் கயிலைக்கேகினுர்களைப்பதும் விளக்குவது.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

இது, காமாக்ஷி தேவியினுடைய எல்லைக் க்ஷேத்திராங்கி என்னுந் தூர்க்காலயமுதல் சுவேதப்பெருமாளாலயம் வரையில் என்பதும், அவ்வெல்லைக்குள் முக்கியமான தூர்க்காலயம் ஆறென்பதும், விஷ்ணுவாலயம் நான்கென்பதும், சிவாலயம் ஐந்தென்பதும், தீர்த்தம் நான்கென்பதும் காமாக்ஷி

தேவியினுடைய ஆலயத்துக்குள் அன்னபூரணியாலயம், சாஸ்தாவாலயம், அஞ்சன காமாக்கி சந்நிதி, சந்தானஸ்தம்பம், உளவென்பதும் இவற்றின் வரலாறுகள் இத்தன்மைய வென்பதும் விளக்குவது.

பதினென்றும் அத்தியாயம்.

இது, காமாக்கிதேவியினுடைய ஆலயத்துள் பராசத்தி வீற்றிருக்கும் மண்டபம் காயத்திரி மண்டபம் என்பதும், அதற்கு ஆதாரமா யுள்ளது மஹாபிலம் என்பதும், அந்த மஹா பிலத்துக்குரிய மஹிமையினால்வந்த நாமங்கள் இவையென்பதும், அவற்றுள் காமகோடி காமகோஷ்டம் என்னும் இரண்டு நாமங்களுக்குள்ள விசேஷணங்கள் இதயென்பதும், பின்னர் பந்தகாசரனுடைய உபத்திரவம் இத்தன்மைத் தென்பதும், அவ்வசரனுடைய உபத்திரவத்துக்கு அஞ்சி அங்கு வந்த தேவர்களுக்கு அந்த மஹாபிலத்தினுடைய பிரபாவம் இத்தன்மைத்தென்று விளக்கிய விதம் இத்தன்மைத்தென்பதும், அந்தப் பிலபிரதக்ஷண மகிமை இத்தன்மைத் தென்பதும் விளக்குவது.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

இது, காமகோடி பீடத்தில் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ திரிபுரகந்தரியினுடைய வர்ணனையையும், தேவர்களுடைய துன்ப நிவிர்த்தியின் பொருட்டுப் பிலீங்கினின்றும் தேவி வெளிப்பட்டு வந்து உலகினைப் பஸ்மீகரப்படுத்தித் திரிமூர்த்திகளை யுண்டாக்கிப் பின் மறைந்து போனமையும், பின்னர்த்தேவி பந்தகாசரப் பிரேதத்தோடு வெளி வந்தமையும், வெளிவந்து

தேவர்களுக்கு அம்பந்தகனைப் புதைத்து தனக்காலயமுண்டாக்கித் தன்னைப் பிரதிஷ்டைசெய்து தெரிசிக்கும் விதத்தைச் சொன்னமையையும், அவர்கள் தன்னைத் தெரிசித்த பின்னர் அவர்களுக்குத் தன்வரலாறெல்லாம் தெரிவிக்கின்றமையும் தேவசொன்னதுபோல் அத்தேவர்கள் பூஜித்தமையும் நான்குபுகங்களில் பராசத்தியைப் பூசித்தார் இவரிவரென்பதையும் விளக்குவது.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

இது, பந்தகாசுரனைப் புதைக்கத்தொடங்கிய பொழுது அந்தப்பள்ளத்தில் தவஞ்செய்திருந்த அசுரனைத் திருமால் கொல்லத் தொடங்கிய காலத்தில் அசுரக்கூட்டங்கள் பெருவெள்ளமாகத் தோன்ற அவைகளை யொழிப்பதற்கு இரண்டு சிவபூதங்கள் தோன்றி அவைகளை யொழித்துத் திருமாலோடு போர்செய்து, தோல்வியடைந்துபோகத் திருமால் நின்றார் இருந்தார் கிடந்தார் என்கிற மூன்றுவித கோலங்கொண்டமையும், மூன்றுவித கோலங்கொண்ட திருமால் சிதபூதங்களை இம்சித்தது சிவாபராத மென்றெண்ணி அது நீங்குதற்குச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க அவரனுக்கிரகத்தால் பஞ்சதீர்த்தமுண்டால் அவரபராதத்தைப் போக்கினமையும், பின்னர் அவ்விரண்டு பூதங்களை அத்தீர்த்தத்துக்குக் காவலாக நியமித்து அவைகளுக்கு ஆகாரதிருப்தி களுண்டாக்கித் திருமாலையும் அவ்விடத்தில் ஓர் திருப்தியாகக் கொண்டிருக்கச் செய்தமையும் விளக்குவது.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

இது, ஸ்ரீ ஏகாம்பரநாதருக்கு வல்லபையாயிருந்த காமாக்ஷி தேவி பிரமாவினுடைய வேண்டுகோளால் சுவர்ண விக்ரீக மாய் நியமிக்கப்பட்ட காரணத்தையும், அந்த அம்பிகையி னுடைய சவுந்தரியங்களையும், இந்தக்காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தில் சிவக்ஷேத்திரங்களோடும் தேவியில்லாமைக்குக் காரணத் தையும், சிவபெருமானாது நெற்றிக்கண்ணால் எரிந்துபோன மன்மதன் காமாக்ஷிதேயினிடத்தில் வரம்பெற்றுக் கோடி மன்மதர்களாய் வரப்பெற்று ருத்திரகோடிகளெவற்றிகொண் டமையும், மன்மதகோடியர் உண்டான காலத்தில் பூமண்டலத் திலுள்ள சகல சிவக்ஷேத்திரங்களிலும் சத்திரூபமாகிய அம் பிகை யுருவங்களெல்லா மறைந்து போகபின் பிரமனால்பிர திஷ்டையான காரணத்தையும், பிரமனை நோக்கிச் சுவர்ண காமாக்ஷிக்கும் ஏகாம்பரநாதருக்கும் திருக்கலியாணம் நடத்த வேண்டிய விதிமுறைகளையும், பராசத்தியையும், தபஸ்காமாக்ஷி யையும், சுவர்ணகாமாக்ஷியையும் ருத்திரயாமளதத்திரப்படிச் செய்வேண்டிய பூஜையினுடைய பேதமுறைகளைச் சொன் ன்மையும். பிரமன் தனக்கு ஸ்ரீ சக்கரஸ்தானத்தை மிதித்த தனாலுண்டாகிய கண்குருட்டைப் போக்கிக்கொண்ட விதத் தையும், பின்னர் பராசத்தியைப் பூசித்தவர் வரலாற்றையும் விளக்குவது,

அத்தியாய விஷய சூசனை முற்றிற்று,

விடுபட்டவை.

முதற்பக்கம் ௩-வது வரியில் (௧௪) அவற்றுட்சிறந்தன—(௧௬)
அவற்றுட்சிறந்தன (௩-௪) அவற்றுட்சிறந்தன—(௧௮)

ஷை பக்கம் ௮-வது வரியில் ஜாலந்தரபீடத்தில்—மனோபவ
மென்னும்—மத்திய கூடத்தை

ஷை பக்கம் ௧௧-வதுவரியில் ஜாலந்தரபீடம் ஜ்வாலாமுகிசுந்த
திரத்திலும் ஒய்யாணபீடம் ஜகந்நாதத்திலுமுள்ளன.

அம்சம் என்பதின் அளவு.

160 அம்சம் கொண்டது - ஒருயோசனை

ஒருயோசனை என்பது - பத்துமைல்.

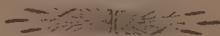
பெரிய புராணம்.

திருமலைச்சுருக்கம் சித்தாந்தபோத வுரை	2	4	0
தில்லைவாழ்ந்தணர் சுருக்கம் "	2	0	0
இலிமலீந்த சுருக்கம் "	2	8	0
இம்மூன்று சுருக்கங்களும் சேர்ந்தது	6	8	0
4 மும்மையால் உலகாண்ட சுருக்கம்	1	8	0
5வது திருநின்ற சுருக்கம்	1	4	0
5 சுருக்கமும் சேர்த்து	8	4	0
தேவீபாகவதம் (வசனம்) 3 வால்யம்	9	0	0
காரைக்காலம்மையார் புராணம் மூலமும் உரையும்	0	4	0

செய்யுள்

செய்யுள்

காமாசுதி விலாசம்.

முதலத்தியாயம்.

பீடத்திரய விவரணம்.

இப்புமண்டலம் (௭௦) கோமயோசனை விசாலமுள்ளது. இஃது
 ஹார் (௭௦௦) மாற்கு காண்க. இந்நகில் தன அலற்றுட் பிறந்த
 தன (௭௦) அலற்றுட் பிறந்தன (௭௦) அலற்றுட் பிறந்தன (௭௦)
 அலையாவன:—காமாஜிடம் ஜாலத்திரயிடம் ஜலயாணிடம்.

இம்மூன்று பீடக்களம் பூரித்தவர்-பைக்கிவர் பிருகமுனிவர்
 வியாசமுனிவர்.

இவர்களுள் காமாஜிடத்தில் பாப்பவகடத்தைப்பூரித்தவர்
 ஹயக்கீவர். ஜாலத்திரய பீடத்தில் மத்திபகடத்தைப் பூரித்தவர்
 பிருகமுனிவர். ஜலயாணிடத்தில் பாசத்தி சொகுமண
 காமபந்தரப்பூரித்தவர் வியாசமுனிவர். இவற்றுள் காமாஜி
 பீடம் காஞ்சியிலுள்ளது.

காஞ்சிமண்டலத்தினெல்லை.

கக்காசுதிக்குச் சென்பாகத்தில் (௭௦) கோமயோசனை பூரித்தவர்
 மேலுள்ள சமுத்திரபட்டினம் கிஷ்கிணு, அக்கிணுக்கு சமுத்திர
 திற்கு ஈருதில் (௭) கோமயோசனை பூரித்தவர்-காஞ்சிமண்டலம்
 தெற்கெல்லை, அதற்கு யாழ்ப்பாணம் (௭) கோமயோசனை பூரித்தவர்

சிலாஸ்ருதமே மேற்கெல்லை, ச. ஸ்ரீ (அ) யோசனை
சுரத்திசுள்ள கவாமிடிக்கரணியே. சுர. லலை.

கிழக்கெல்லையின் மகிமை.

கிழக்கெல்லையாகவுள்ள சமுத்திரகட்டம் காஞ்சிப்பதிக்கெல்லைபாக வமைத்தமையானும், சாஸ்வதிதேவ் முன்னொருகாலத்தில் தனக்கு சேர்த்துள் தோஷத்தைய மாற்றிக்கொள்ளநிபுருவங்கொண்டு இங்கடல்ற் சங்கமமாய் பரிசுத்தமடைந்து தன் கணவனோடு சேர்ந்து சமுத்திராஜனைப்பார்த்து இச்சீரத்தில் எவ்வெவர் எக்காலத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்தபோதிலும் அவ்வெல்லாம் பரிசுத்தமாய் பரிசுத்தமடைவதென்று வரமளித்தமையானும் இவ்வெல்லைக்கு ஸ்ரானஞ்செய்யலாகாதென விதித்தகாலங்களில்லையாயின.

தேற்கெல்லையின் மகிமை.

முன்னொருகாலத்தில் அசுரகுருவாகிய பிரதமுனிவர் சிவாஜாதிபதித்திடுவல் பிணைமென்னும் தனுசை பூய்யினாட்டி கையிலேடுத்தனர். அப்பொழுது பாதாளகங்கை நதிருபமாய்ப் பெருக்கெழுந்தோடியது. அதுகண்ட முனிவர் இது பிணைத்தினுலுண்டானபடியால் பிணையெனப் பெயர்பெற்று வழங்கக்கடவது இதில் ஸ்ரானஞ்செய்யவர்கள் புண்ணிய சொருபிகளாய் சிவலோகமடையங்கடவர்களென்று வரமளித்தனர்.

மேற்கெல்லையின் மகிமை.

முன்னொருகாலத்தில் அனுமார் அமிர்தம்போலும் பிழைப்பிக்கவல்ல சஞ்சிவீனி மலையைப் பறித்தெடுத்து வரும்போது இச்சிலாஸ்ருதசீர்த்தத்திலலம்பிப் பின்னர் லக்ஷ்மணரிடத்திற் கொடுத்தனர். அப்பொழுது தத்தடாகத்தைப்பார்த்து இதில் யாரொருவர் ஸ்ரானஞ்செய்கின்றார்களோ அவர்கள் வித்தர்களாய் செங்காலஞ்

சிவீதிருந்த பின்னே ஓ தன்மையடைந்து வித்தனுபத்ததை
யடையக்கடவர்களுண்டு உரமளித்தனர்.

வடக்கெல்லையின் மகிமை.

முன்னொரு காலத்தில் வித்தனுமூர்த்தி லக்ஷி பிதேவியைக் காண
யாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிமென்று விரும்பிச் சித்தவேடம்
புண்டு சிருப்பதி என வழங்கும் சேஷசலத்தைவந்தடைந்து தன்
னுடனவந்த சீடர்களுக்கு ஸ்கானசி பித்தம் தர் தடாகத்தை புண்டு
பண்ணி. அதில் விஜாபதியைப் பித்தித்தடைசெய்து அதற்குச் சா
லாகத் விஜாபதி என்றும் ஸ்கா.பு பங்கரணி என்றும் பெயரிட்ட
அதில் அவர்களை ஸ்கானஞ்செய்வித்து இதில் யாரொருவர் கா
னங் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் துன்புலில் எல்லாப் பேசங்
களையும் மறுபலித்துப் பின் எனது லோகத்தை யடையக்கடவர்க
ளுண்டு உரமளித்தனர்.

இவ்வெல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசம் துண்டினென்னும் அ
ஞல் திமோதி ஆளப்பட்டமையான் துண்டி மண்டலமென்ப
பெயர்பெறும்.

புறநகர்.

காஞ்சிக்குச்சிமெல்லையாகிய சமுத்திரத்திற்கு (அ) யோசனை
மேற்கில் மாபலிபுரம், அதற்கு (ஆ) யோசனை கிருதியில் தேவசீ
லம், அதற்கு (இ) யோசனை வாயுவில் விரிச்சிபுரம், அதற்கு (ஈ)
யோசனை கசானத்தில் காகதாலபுரம், அதற்கு (ஐ)யோசனை சூத்
னையத்தில் முற்கூறிய மாவலிபுரம்.

புறநகரங்களின் வரலாறு.

பூர்வத்தில் மஹாபலிச சக்கிரவர்த்தி பாமசிவானுக்கிரகம் பெ
ற்றபெருந்தெய்வத்தையடைந்து அக்குவர்த்திருத்தனஞ்சலால்
மாபலிபுமெனவும்,---உக்கிரசேனைஎன்னும் அரசன் பாமசிவனை

174

பாரதித்யன் கன்னியாசுத்தமங்கலம் 10. கன்னியம் பெண்ணைப்
பெற்றது. குமாழ்ந்திரத்தால்தலால் தேவகி புகழெனம் -- ஆம்
பயமாநன் பரமசிவனாய் புகித்து தீர்ந்தனாக்கு வளர்க்கி முதலாக
வளராக் கமட்டும் துதிசெய்தி பையாவாழகச் தவர்கெய்யப்
பிரான் சிருட்டிசெய்த பரமாதலால் அந்நிரிசூதி புகழெனம் --
தவர்கெய்யம் கழாந்தவனாருச்சிந்து உலகககனாக்கி
லாம் காதத்தரும்பமகனாகத்தினிற்றுத் தோன்றி உலகத்தால்
துகா, ணையாகக் கொடுத்தனாழலால் *நாதலால் புகழெனம்
பெய்க்பெற்றன.

உ ள் ன க ர்.

இப்பொழுதெல்லிய சாண்டெல்லைக்குள் மரவலம்பரத்திற்
(1) போசனை மேச்சில் *திருவேணி சங்கமங்கரம், அதற்கு (2)
போசனை நடுமில் *விமாத்திரபுரவனம், அதற்கு (3) போசனை
வாபுயில் *கூர்ராய்த் தகரம், அதற்கு (4) போசனை *சாண்டெல்லில்
*சுந்தி சங்கமபுரம், அதற்கு (5) போசனை *கூர்ராய்த் திவ்முற்கு
திருவேணிச் சங்கமங்கரம், இதனை அதுற்றமபுது அம்சமுடைய
பதன்பர்.

உள்ளூரங்களின் வரலாறு.

உத் திருப்பாற்கடலில் தாம் வீற்றிருக்குங் கோலத்தை இங்கு காட்டினராதலால் கூழிராப்தி நகரமெனவும்,—சிவபெருமானிடத்தில் அன்புள்ளவோர் புலையன் தன் விளை நிலமெல்லாம் மழையின்றிப் பாழ்பட வருந்தினன். அதுகண்ட சிவபெருமானார் இரங்கி நந்தி வாயின்வழியாகக் கங்கையை வரச்செய்து பயிரை வளர்ப்பித்துப் பின் அவனை அத்தீர்த்தத்தில் முழுகச்செய்து மோக்ஷமடையச்செய்தனராதலால் நந்திகங்காபுரமெனவும் பெயர்பெற்றன.

இந்நான்கு நகரங்களுட்பட்ட பிரதேசம் முன்பிரம தேவன் செய்த அஸ்வமேதயாகத்திற்குச் சாலையாகவமைந்து விளங்கினமையான் பிரமாசாலையெனப் பெயர்பெறும்.

க்ஷேத்திரஎல்லை—இப்பாழாறு சொல்லிய தீரவேணி சங்கமத்திற்கு (க) யோசனை மேற்கில் விஷ்ணுக்ஷேத்திரத்தில் பாஞ்சாலிகை என்னுந் தூர்க்கையும், அதற்கு (அக) அம்சம் மேற்கில் கன்னிகேசரென்னுஞ் சிவபிரானும், அதற்கு (ஔ) அம்சம் உத்தரத்தில் சூரிய, ஷ்கரணி தீரத்தில் ஸ்வேதநாக வியரென்னும் விஷ்ணுமூர்த்தியும், அதற்கு (கஎ) அம்சம் கிழக்கில்சந்திரபுஷ்கரணி தீரத்தில் க்ஷேத்திராங்கி என்னுந் தூர்க்கையும் அதற்கு (ஔக) அம்சம் ஆக்னேயத்தல் முற்கூறிய பாஞ்சாலிகை என்னுந் தூர்க்கையும் வீற்றிருக்கின்றனர்.

க்ஷேத்திரநாமவிவரணம்.

இந்நான்கெல்லைக்குட்பட்ட பிரதேசம் கோ (பசு) ரூபமான புண்ணியக்ஷேத்திரமெனப் புகழ்ப்படுகின்றது. அன்றியும் இதுசத்ய விரதக்ஷேத்திரமெனவும், பாஸ்கரக்ஷேத்திர

மெனவும், தைஜஸ்கேத்திரமெனவும், சிவசக்திகேஷத்திரமெனவும் சக்திகேஷத்திரமெனவும் குறிக்கப்பட்ட காரணப் பெயர்களுடையதாயும், சிவசாந்தியகாரகமாயும், மஹாசக்திப் பிரபாவத்துக்கு முதலிடமாயும் அச்சத்திவைப்பவத்துக்குப் பிரதானமாயும், அச்சத்தி சொரூபமாகிய விஷ்ணுசக்திக்கு அதிஷ்டானமாயும், நாசமற்றதாயும், பரிசுத்தமானதாயும், சாதுக்களாற் சூழப்பட்டதாயும், ஸ்ரீ புரத்திற்கு நாயகமாகியும், சாக்ஷாத் கைலாச வைகுண்ட ஸ்தானமாயுங் காணப்பட்டுங் கூறப்பட்டுஞ் சிறந்தோங்கிவிளங்குகின்றது.

பரசிவத்துக்கும் பராசக்திக்கும் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் முக்கிய ஸ்தானமாயும் எக்காலத்துக்கும் அழிவில்லாததாயும் சாதுக்கள் வாழப்பட்டதாயுமுள்ளது சத்தியவிரதகேஷத்திரம் நதிசிரேஷ்டங்களாலும் பர்வதசிரேஷ்டங்களாலும் ஆலயசிரேஷ்டங்களாலும் சூழப்பட்டது பாஸ்கரகேஷத்திரம், மஹாபிலங்களாலும் மஹாவிருகஷங்களாலும் புண்ணிய விமானங்களாலும் அடைபாளம்பெற்றது தைஜஸ்கேஷத்திரம். சிவகேஷத்திரத்தில் விஷ்ணுகேஷத்திரமும் விஷ்ணுகேஷத்திரத்தில் சிவகேஷத்திரமும் பேதமில்லாமற் கலந்திருப்பது சிவசக்தி கேஷத்திரம், நிவர்குணமானபரமாத்மசக்தியாயும் மஹாமாயாசொரூபியாயும் விளங்குகின்ற யாதோரு பராசக்தியோ அப்பராசக்தி அனுகரணபேதங்களால் சிவரூபமாகவும் சக்திரூபமாகவும் விஷ்ணுரூபமாகவும் பிரிந்து எங்கெங்கும் விரியித்துச் சகுணமூர்த்தமாய்த் திவ்யகேஷத்திரத்தின்கண் வெளிநூபமாகவும் ஸ்திரீரூபமாகவும் புருஷரூபமாகவும் விளங்குவது சக்திகேஷத்திரம்.

பாலாற்றின்வரலாறு.

பூர்வத்தில் பராசத்தியிடைப பாலுண்டருளிய மகிழை
பினால் சர்வக்ஞராயும் பண்டிதோத்தமராயும் விளங்குஞ் சுப்
பிரமணியர் ஓர்கால் பிரமணேனோக்கி ஞானவித்தையானபிரண
வார்த்தத்தைக்கேட்ட காலத்தில் அவன் சொல்லமுடியாத
சிறையிடைப்பட்டனன். பின்னர் அப்பிரமன் தானும் அக்ஷீர
பானத்தை விரும்பி நந்திமலையில் தேவிதீர்த்தக்கரையில் தவம்
புரிய சிவபெருமானார் தோன்றினர். அவர்டால் ஸ்ரீதேவியின்
மகாமந்திரோபதேசம் பெற்று தூறு வரதம் அகியுந்தமான
தவம்புரிய மகாமயாசொருதியாயும்ஷாட் தண்ணிய பரிபூரண
யாயும் ஸ்ரீவித்தியாசொருபியாயும் ஸ்ரீசக்தி நகரந்திற்கு மகா
ராட்சையாயும் வித்தியாசொருதியாயும் விளங்குந் திரிபுரகந்
திரிபிரத்யக்ஷமாய் தன்தனத்தினினும் அமுர்தேதஸ்வரியைத்
தோற்றுவித்து அப்பிரமன்சிரசில் அமுர்தத் தாரையைப்
பொறிவித்துஞா னோதப முண்டாகச்செய்தனர். அப்பொழுது
பிரமன் ஆனந்தமடைந்து அம்மாமுர்தத் தாரையைப் பானஞ்
செய்து தேக்கிட்ட அமுர்தத்தை வாய் வழியாக வெளியிட்ட
னன். அது நந்திமலையிலிருந்துபெருகி பாகுபதி குண்டலினி
என்னும் இரண்டி உபநதிகளோடு கலந்து கிழ்சூடே திரத்தில்
சங்கம மடைந்தது. அந்தக்ஷீரபானத்தால் சகலகலா வல்லப
மடைந்த பிரமன் அந்நதியை நீராக்கி உன்னிபத்தில் யாவர்
ஸ்தானஞ் செய்கின்றார்களோ ஆன்கள் சர்வ விநாயகரங்கத
ராய் மோக்ஷமடையக் கடவரென்று வரலரித்தனன்.

முன்னொரு காலத்தில் அந்தணரொருவர் தன்னுடைய
குல தர்மங்களைக் கைவிட்டுப் பாபங்களையே செய்து மரண

மடைந்து யமதண்டனைக்குள்ளாய் மீளவும் பூவுலகத்தில்குண்டலினி என்னுநதியில் தவளையாகப் பிறந்திருந்தனன். க்ஷீரநதி அக்குண்டலினியோடு கலந்துவருகின்றபோது ஒருதண்ணீர்ப்பாம்பின் வாயிலகப்பட்டு இறக்குங்கால் பூர்வஜ்ஞானமுண்டாய் மோகதமடைந்தனன். இப்படியே இந்தக்ஷீரநதியில் வசிக்கின்றயூரிகளுடைய பரிசுத்தாலும் தீர்த்தபரிசு முதலியவற்றாலும் முத்தியடைந்தவர்கள் இவ்வளவினரென்று கணிக்கக்கூடுமா; கூடாவென்க.

பராசத்தி மூன்று விதமானது.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமன், தனது வம்சத்திற் பிறந்த திறந்த அரசர்களுடைய மறுபடிபிராணனையும் அவர்கள்வேண்டும் வரங்களைபுந்தானை கொடுப்பதற்கு வேண்டிய சக்தியைப் பெறுவதற்க்கெண்ணி பூநீ புரந்தரபாகிய காஞ்சி கேஷத்திரத்தில் பரமாக சமூதத்தில் வீற்றிருக்குங் காமாட்சிசந்நிதானத்தை யடைந்து தேவியைத்தியானித்துத் தவம்செய்யத்தோடங்குங்கால் அந்தஸத்தாக்ஞ யாவராலும் ஓரிடையுறும் வராவண்ணம் அஷ்டாஸிநுடைய கானின்று, வெளிப்பட்ட மதுடைபரென்னும் அசுரர்களைக் காவலாக வைத்துத்தான் தவந் செய்துவந்தனன்.

பராசத்தி காவலிருக்கின்ற அவ்வசுரர்களைச் சங்கரிச்ச வெண்ணி, அவ்வசுரர்களுக்கும் பிரமனுக்கும் புருஷ்டம்(பின் பாகத்தின்)நடுவில்நின்று தனது மாயையினால் அசுரர்களுக்கு முன்னும் பிரமனுக்கு முன்னும் நிகர்பத்தோடும் விளங்கினன். பின்னர் அசுரர்களுக்கு முன்னே தோன்றிய சக்திவிஷ்

ணுவடிவங்கொண்டு சக்கிராயுதத்தினால் அவ்வசுரனுடைய சிரங்களைப் பறுத்துத் தள்ளிப் பிலாசாசத்துக்கு ஆக்னேய திக்கிற் சென்று நின்ற திருக்கோலமாய் தன் சொருபமாகிய நிலத்தின் முகமாக நின்றனர்.

மதுகைடபர் சரம் அறுபட்டு விழுகின்ற காலத்தில் பேரிதைச் சலிட்டனர். அவ்வோசையைக் கேட்ட பிரமன் திடுக்கிட்டு அவ்வசுரரிடம் வேகமாய் வந்து அவர்கள் தலை அறுபட்டு உதிர வெள்ளாற் செல்ல இரண்டு முண்டங்களும் துடிப்பதைக் கண்டு ஆ! ஆ! இது என்ன ஆச்சரியம். என்று அதிக கோபங்கொண்டு இவர்களைக் கொன்றவன் யாவன், அவனைக் கேட்கின்ற கண்களைச் சுழலமிட்டுத் திக்குகளைப் பார்க்கின்ற பொழுது ஆக்னேய திக்கை நோக்க சக்கிரதாரியாய் விஷ்ணுரூபங்கொண்டு பயந்தோடு வதைப்போல் ஓடுகின்ற தேவியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியைக் கண்டு இவர்தான் அவர்களைக் கொன்றிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணி விதைவாக வேடி அவரைச் சமீபித்துக் கொல்ல வுத்தேசித்துப் பிரமாஸ்கிரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்யத் தொடங்கினன். அதனைக்கண்ட தேவியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தி, பிரமனே! நானா உன்னுடைய காவலாளிகளைக் கொன்றவன் அன்று. அவர்களைக் கொன்றவர் உருத்திரமூர்த்தியே, அவர் இப்பொழுதுதான் போயினர் அவரை நீ பார்க்கவில்லைபா, அவர் உன்னுடைய பின்புறத்திற்கு ஏன் ஓடுகின்றார், திரும்பிப் பாரும பாரும என்று சுட்டுவிரலாற் சுட்டிக்காட்டினர். உடனே பிரமன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவன் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குமுன் விஷ்ணுமூர்த்தியாய்க் கூறிய

தேவியே அப்பிரமன் கண்ணுக்குத் தோன்ற உருத்திரமூர்தி
யாய்ச் சென்றான். அக்கன யறியாத பிரமன் தன்னெதிரில்
நின்ற விஷ்ணுமூர்த்தபைப் பார்த்து நீர் அவர்களைக்கொண்
டவராக நானே அனுமானித்து வந்தேனெயன்றி நீர் கொன்ற
வரன்று என்று சொல்லியிட்டு வாயுதிக்கைத் திரும்பிப்
பார்த்தான். அந்த நேரத்தில் காலகால ஞாயியாய், அதிபயங்கர
ராய், அகோர ஞாயியாய், சூலபாசபாணியாய்ப் பைரவஞாயியாய்
உருத்திரமூர்த்தி ஓடுவதைக் கண்டு இவர்தான் கொன்றிருக்க
வேண்டுமென்றெண்ணி கோபத்துடன் அவரைச் சமீபித்
தான். அங்கு உருத்திரமூர்த்தியாய்த் தோன்றிய தேவி
அப்பிரமனைப்பார்த்து, பிரமனே! உனக்கு எதனால் கண் சிவந்
திருக்கின்றது. உனக்கென்ன கோபமென்று கேட்கபிரமன்
ஒன்றுஞ்சொல்லாது நின்றான். அப்பொழுது உருத்திர
மூர்த்தியாகியதேவிகோபித்தவர் போல் பாசு :காஸ்திரத்தைத்
தாங்கித் துவங்கித் தோளில் ஆராயத்தில் மறைந்துபோயினர்.
அதுகண்ட பிரமன் ஆச்சரியமடைந்து உருத்திரமூர்த்தி தான்
கொன்றவரென்று சொன்ன விஷ்ணுமூர்த்தபைத் திரும்
பிப் பார்த்தான். அவரும் ஆராயத்தில் மறைந்துபோயினர்.

முதலந்பாயம் முற்றிற்று,

இரண்டாவது ஆத்யாயம்

ஹரி கேதத்திரப்பிரபாவம்.

பராசக்தி அக்கிதிக்கில் வரதராஜமூர்த்தியாய்ப் பிரமன்
காண்கின்றனராதலால் ஹரி கேதத்திரமாயிற்று. இதற்குப்
பெயரைந்து அவையாவன:—

நாமவிவரணம்—ஹரிசேஷத்திரம், புண்யகோடிசேஷத்
திரம். வைகுண்டசேஷத்திரம். அஸ்திசைவசேஷத்திரம்,
திரிஸ்ரோதசேஷத்திரம்.

எல்லை—சந்திரபுஷ்பரணி தீரத்தில் வீற்றிருக்கும் சேஷத்
திராங்கி என்னுந் தாக்கைக்கு (௨௫) அம்சம் ஆக்னேய திக்கிலு
ள்ள புரந்தரோசநுடைய ஆலயமேகிழக்கெல்லை, அதற்கு (௨௫)
அம்சம் தக்ஷிணபாகத்திலுள்ள பாஞ்சாலிகாசேஷத்திரமேதெ
ற்கெல்லை, அதற்கு (௨௨) அம்சம் மேற்கிலுள்ளது, சிம்ஹாலால
யமே மேற்கெல்லை அதற்கு (௩௨) அம்சம் வடக்கில் முன்
கூறிய சேஷத்திராங்கி ஆலயமே வடக்கெல்லை, ஹரிசேஷத்திர
மாகிய இவ்வெல்லை. இல் சிக்னேஸ்வராலயம் (௧) ஸகந்த
ராலயம் (௧) தற்காலயம் (௪) சிவாலயம் (௬) விஷ்ணுவாலயம்
(௮) முத்திரைகள் (௫) தீர்க்கம் (௪) அவையாவன, —

சேஷத்திராங்கிக்கு (௨௨) அம்சம் ஆக்னேயத்தில் பிர
மன் அஸ்வமேதத்துக் நவருமிடைபுரகத்தி முடிவெய்தச்செய்
யப் பிரார்க்கித்துக்கொண்ட வலம்புரி விநாயகராலயம்,
அதற்கு (௧) அம்சம் கிழக்கில் சுப்பிரமணியராலயம்,
அதற்கு (௨) அம்சம் தக்ஷிணத்தில் யாகத்துக்குக் காவலாக
வேண்டிக்கொண்ட பாஞ்சாலிகை ஆலயம், அதற்கு (௧௬) அம்
சம் வாயுவில் சேஷத்திராங்கி ஆலயம், (இக்கால்காலையத்துக்
குட்பட்ட பிரதேசம் பிரமன் அஸ்வமேதத்திற்குக் கொண்டு
வந்தகுதிரையைக்களவினுந் கொண்டுபோன குதிரைமுக
முடைய ஹயாகரனைக்கொண்டு அஸ்வமேதஞ்செய்தற்கிட
மாகிய பிரமாஸ்வமேதகாலை எனப்படும், அதற்கு (௧௦) அம்

சம் தெற்கில் விஷ்ணு மூர்த்தியை யாராதித்து அவர்பாற்
சங்கீர்ப்பு பெற்ற கம்புதாரிணி ஆலயம், அதற்கு (சஅ) அம்
சம் ஆக்னேயத்தில் சோமயாகந்தி ஸுற்பத்தியான சூதிரை
வைப் பரிகொண்ட கிராமதேவதையாகிய பாணம்பிகை
ஆலயம், — அதற்கு (ச) அம்சம் தெற்கில் புண்ணியகோடீஸ்
வர ராலயம், அதற்கு (கஊ) அம்சம் வாயுதிக்கில் பிரமதேவ
னியற்றிய அஸ்வமேதத்தில் “உத்காதா” என்னும் ருத்விக்
மத்தை வற்றித்த மணிகண்டேஸ்வரராலயம், அதற்கு
(க1) அம்சம் வடக்கில் கவுதமரால் சரீரமுற்றும் யோனியா
கப்பெற்ற சாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டு இந்
திரன் தீர்த்த சத்தியநாதேஸ்வர ராலயம், அதற்கு (க2)
அம்சம் தெற்கில் சரஸ்வதியின் கர்வத்தை யடக்கும்பொருட்டு
நிர்வாணியாய்ச் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும் யதோத்தகாரி என்
னும் விஷ்ணுராலயம், அதற்கு (நீ) அம்சம் அக்னியில் இந்
திரனுடைய மார்பில் வீற்றிருக்கும் நரசிம்ஹராலயம், அத
ற்கு (நீ) அம்சம் நிருதிரியில் மாயை என்னும் காளியோடு
போர்செய்து அவளைக் கீழேதள்ளி சிவசின்மேல் வீற்றிருக்
கும் அஷ்டபுஜ ரென்னார் விஷ்ணு ஆலயம், அதற்கு (நீ)
அம்சம் வாயுவில் சரஸ்வதியின் மானத்தைச் காப்பாற்றிய
விய்யாகுண்டரென்னார் விஷ்ணுராலயம், அதற்கு (நீ) அம்
சம் தெற்கில் கபாலிகையைக்கொண்டு அவளால் விடப்பட்ட
அஸ்திரங்களை யெல்லாம் வீழங்கி ஜீர்னமாக்கிக்கொண்ட
வயிற்றோடுகூடிய நரசிம்ஹராலயம், அதற்கு (எ) அம்சம்
வடக்கில் முன்மாயா நலன் என்பவனைக் கொண்டு அவனைத்

தீபம்போல் கரத்திலேந்திக்கொண்டிருக்கிற தீப்பிரகாச விஷ்ணு ஆலயம், அதற்கு (௨௧) அம்சம் குபேரதிக்கில் துண்டிர ராஜனுக்கு வைகுண்டத்தைக் காண்பித்த வைண்ட ராலயம் அதற்கு (௨௨) அம்சம் குபேர திக்கில் முன் அசுரர்களுடைய ரக்தங்களைப் பாணஞ்செய்து அதனால் பவழப் போலும் செந்நிறந்தையடைந்த பவளவண்ணராலயம், அதற்கு (௨௩) அம்சம் அக்னிதிக்கில் அளவில்லாத புஷ்பங்களைக்கொடுத்துச்சந்தோஷம் வரும்படிசெய்தபூமிதேவியைக் கலீபாணஞ்செய்துகொண்ட சுதர்ப்புஜப்பெகுமாளாலயம், அதற்கு (௨௪) அம்சம் கிழக்கில் பல்லிகளாலயம், அதற்கு (௨௫) அம்சம் தெற்கில் முன்தேவசில்பியினால் நிரமிக்கப்பட்ட படிகளாயுள்ள இருபத்துநாலு சோபானங்கள், அதற்கு (௨௬) அம்சம் மேற்கில் இலக்ஷ்மி தேவியானவள் தன்னைவிஷ்ணு மூர்த்தி கலீயாணஞ் செய்துகொள்ள அவருடைய அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் இலக்ஷ்மிதேவி ஆலயம், - அதற்கு (௨௭) அம்சம் ஈசானத்தில் விஷ்ணுவின் சிவாகத்தின் பொருட்டு இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட புண்ணியநோடிமாணம், அதற்கு (௨௮) அம்சம் ஈசானதிக்கில் முன் ஆதிசேடன் ஸ்நானஞ்செய்து பூமியை நதாங்கும் வல்லமையடைந்த அநந்தசரசம், அதற்கு (௨௯) அம்சம் வாயுவில்சர்வபாவங்களையும் போக்க வல்ல பக்தோதயசரசம், அதற்கு (௩௦) அம்சம் வடக்கில் இந்திரதீர்த்தமும், திறந்து (௩௧) அம்சம் காளிகாதேவியின் பொருட்டு விஷ்ணுவின் ஆடைய சக்கரத்தினால் மண்டாக்கப்பட்ட சுதரிசனமென்னும் பெயருடைய பாஞ்சாலிகா தீர்த்தம்.

தீர்த்தபலன், — அந்நவதீர்த்தத்தில் சரிவரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்கு விஷ்ணுபதமும், — பக்தோதயதீர்த்தத்தில் ஏகாதசி திதியில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்குத் திருப்பாற்கடலில் ஸ்நானஞ் செய்த பலமும், இந்திரதீர்த்தத்தில் புதவாரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்கு யமுனாநதிஸ்நானபலமும் இந்திரபதமும், — பாஞ்சாலிகாதீர்த்தத்தில் திருவோணம், கேட்டை, நகபத்திரங்கனில் ஸ்நானஞ்செய்தால் விரஜாதியில் ஸ்நானஞ் செய்த பலனுஞ் சகலஸ்வர்யமுமுண்டாகும்.

இப்பூவைருண்டத்தில் வசிப்பவர் விஷ்ணு பதத்தையடைவர் இதற் சந்தேகமில்லை.

மகிமை, — சிந்துதீர்த்தில் வசிஷ்டகோதாஜன்னும் நக்லேதியனுமானகர்க்கரி என்னும் ஒரு பிராமணனிருந்தனன். அவன் நித்யகர்மமான சந்தியாவந்தனாதிக்களையும், பிறர்க்கர்மங்களையுங்கவியட்டு, பிறர்பொருளைக்கவர்வதிலும், பரகாரகமடைத்திலும், எப்பொழுதும் பிறர் போசனத்தையே விரும்புவதிலும், ஏனைய பரபச்செய்கைகளைச் செய்வதிலும் மனமுக்கமுடையவனாயும், சாமார்த்தியமுடையவனுயிருந்தனன். இப்பதிதன் சித்திரைமாதத்தில் மார்க்கத்திலுள்ள நெல்லிமரங்களிலேறி அக்கனிகளைப்பறித்து அவைகளைவிற்றுச் சீவஞ் செய்துபாணருண்டமென் னுழரில்வாழ்ந்து நந்தனன் ஒருநாள் பாஞ்சிகரத்தைநோக்கி ஹரிசேஷத்திரமார்க்கமாகச்செல்லும் பொழுது அம் மார்க்கத்தில் ஒரு பிராமணன் மிகுந்ததாகத் தோடு போவதைப் பார்த்து ஓ பிராமணனே ! நீர்தாகத்தோடு போவதாய்த்தெரிகின்றது, ஆகையால் நான் நெல்லிக்கனிதரு

கின்றேன் அதைத்தின்பிரானால் தாகந்தீருமென்று ஒரு பிடியளவு நெல்லிக்கனியைத் தந்து இச்சாஷித்தடாகமிருக்கின்றது என்று தடாகத்தைத் சுட்டிகாட்டித் தான்தன்னு டுக்குச்சீன் தனன். நெல்லிக்கனிபெற்ற பிராமணன் அக்கனியை யுண்டு தடாகத்தில் தண்ணீரையும் பருகித் தாகந்தனியப் பெற்றனன்:

சிலகாலங்கழித்து நெல்லிக்கனித் தந்த அந்தப் பிராமணன் மரணமடைந்தனன். அவனைக்காலதூதர்கள் சமீபத்துகொண்டு போவதற்கு நடுங்கினவர்களாய் இவன் மஹாபாபி என்று பேரொலியிட்டு என்செய்வோமென்றேங்கினவர்களாய்க்கால பாசத்தாற் கட்டித் தண்டால் அடித்தடித்து யமலோகத்துக்குக் கொண்டு போய்விட்டனர். அப்பொழுது விஷ்ணு தூதர்கள் வந்து யமதூதர்களைத் தண்டித்து இந்த புண்ணியசாலியை நீங்களடிக்கவும் பாசத்தாற் கட்டாமாயிற்றே இது நன்றாயிருந்தது என்று அவனைக்கட்டியபாசத்தை யவிழ்த்து புஷ்பஹிமானத்திலேற்றி உபசாரமரியாதைகளோடும் பரம பதங்கொண்டுபோய் நாராயணரிடத்தில் விட்டனர்.

இச்செய்தியை இயமனமறிந்து வைகுண்டத்துக்கு போய் நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு இந்தப்பிராமணன் என்ன புண்ணியஞ் செய்தனன். இவன் செய்ததெல்லாம் பாவமே ஆகையால் என்னலோகத்தில் என்வசமாயிருக்கத்தக்கவன் என்று கூற, நாராயணன் இயமனைப்பார்த்து காஞ்சி சேஷத்திரத்தில் ஆக்கனையதிக்கிலுள்ள பூலோகவைகுண்டத்தில் இந்தப் பிராமணன் ஒருபுண்ணியஞ் செய்தனன். அவ்வாற்றனந்தமாய் அவன்செய்த பாபங்களை யெல்லாம் போக்கி இந்த வைகுண்

டத்துக்குவாரும்புண்ணியசீலர்களுள் ஒருவனாக்கியது. அவன் செய்த புண்ணியம் என்னையெனின் முன்சொல்லிய என் னுக்கேத்திரத்தில் ஒருபிராமணன் தாகத்தோடு செல்லும் பொழுது அவன்தாகந் தணிவதற்குத் தான் விபாபரஞ்செய் வதற்கு வைத்திருந்த நெல்லிக்கனியிற் சிலகொடுத்து ஓர் தடாகத்தையுட்காட்டினன், பின் அந்தப்பிராமணன் உண்ட கனியும் பானம்செய்த நீரும் எனக்கே அர்ப்பணமாயிற்று. ஏனென்றால் அந்தவிடத்தில் வசிப்பவரெல்லாம் யானையன்றி வேறில்லை. இனிநீவந்தவழியைப் பார்த்துக்கொண்டேகலாம் என்றுகூற இயமன் பயந்து காராயணரையும் அந்தப்பிரா மணனையும் பலமுறையும் வணங்கி என்னால் நேரிட்ட அபரா தத்தைப் பொறுத்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு தன்னுடையஉலகம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

அஸ்திகிரிப்பிரபாவம்.

புண்யக்கோயுகள்வசிப்பதனால் புண்யகோடிஎனப்பெயர் பெற்ற அஸ்திகிரிபானது பாஞ்சாலிகை என்னுந் தீர்த்தத் திற்கு (2) அம்சம் வாயுக்கிலிருப்பது. அன்னிஷ்ணு னுக்கேத்திரத்திற்கு உலங்காரமாக உள்ள இந்த கிரி முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன்சாபத்தாலடைந்த யானையுருவமாதலால்

அத்திகிரி எனப் பெயர்பெற்ற - அஸ்திகிரி வரலாறு. சரஸ்வதிதேவி (சுசு) வித்தைகளுக்குத் தான் மூலகாரணியாயிருப்பதனால் இவ்வுலகத்தினர் காணும் சிறந்தவன் சமசுகிருச்சமானவர் இங்கொருவருமில்லை என்று ஒருவரையும்திகாது இறுமாந்து உலாவிவந்தனள். இக் தேவியைப் போலவே, இலக்ஷ்மி தேவியும் சகல பாக்கியங்களுக்குத் தான்மூலகாரணியாயிருப்பதனால் காணும் சிறந்தவன் நமசுகிருச்சமானமானவர் எவ்வுலகுமில்லை என்று ஒருவரையும்திகாது இறுமாந்து உலாவிவந்தனள். இவ்விருவரும் ஒங்கால் சந்தித்து அவருள் இலக்ஷ்மிதேவி, சரஸ்வதிதேவியைப் பார்த்து இறுமாந்துவருகின்றனையே உனக்கு என்ன பெருமையி நக்கின்றது நீ என்முன் இப்படியும் வரலாமோவென்று கூறினள். அதுபோலவே சரஸ்வதிதேவியும் இலக்ஷ்மிதேவியைப் பார்த்துக்கூறினள். பின் இருவருக்குப் பெருங்கலகம் விளைந்து சுவர்க்கலோகமடைந்து இந்திரனைப்பார்த்து, இந்திரனே! எங்களிருவருளையார் சிறந்தவன் நீ நியாயவிரோதமுன்றி நடுவுநிலையாய் கூறுவாயென்றனா. இந்திரன் சரஸ்வதிதேவியைப்பார்த்து, சகலலாவல்லி இலக்ஷ்மிதேவி மன்னுலகத்தாருக்கும் விண்ணுலகத்தாருக்கும் சகல சம்பக்கையுங்கொடுத்தும் தெய்வமாயிருக்கின்றாள். அன்றியும் சிஷ்யமுமர்த்திக்குப் பத்தினி, உனக்கு மாமி, உலகத்தாருக்குத் தாய், ஆகையால் இச்செந்தாமரையானே சிறந்தவன் என்றனன். அதுகேட்ட வெண்டாயனையான் மிகவுங்கொயங்கொண்டு நீ நியாயவிரோதமாய்க் கூறினமைபால் எணிதிஞ்

சாபத்துக்குள்ளாவாப், உணதும்பத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள
வதற்கல்லவா இப்போழுது இலகழியியைச் சிறப்பாகக்கூறினை
நியாயமறிபாதவுபன்னிடம் பாண் வந்தது என்னறிபாமையே
எனக்கூறிக்கன் மனத்தில் இதனை எண்ணுகின்றனள். இவ்
பித்திரன் மிக ஆசைகாரனாகும் துஷ்டசித்தமுடையவனாகும்
முழுமுடனாகும் இருக்கின்றன். இவனை இப்படியாக்கியது
இவன் படைக்கிருந்தும் தனகர்வமே என்றெண்ணி இவனை
எவ்விதத்திலாவது கமது சாபத்துக்குள்ளாக்கவேண்டிய தெ
ன்றலோசித்து இத்திரனை நோக்கி, ஓ! இந்திரா நீ பெற்றிரு
க்கும் ஐஸ்வரியமகதகினால் என்னைச்சிறக்கொன்று கூறுவ
தற்கு நாடுவதாமற்போயிற்று. ஆண்படியினால் மதமுடைய
யானைபாகக்கடவாபென்று சபித்துப்போயினள். அது
கேட்ட, இலகழி தேவி இத்திரனைப் பார்த்து நீ
கூறியது நியாயமே, அவள்சாபமிட்டது அநியாயமே, ஆயி
னும் அச்சாபத்திலும் உபாயமொன்றைக்கூறுகின்றேன். என்
னையெனின், வாகராஜர் வீற்றிருக்கும் ஹரிசேஷத்திரத்தை
மடையப்பெய்வைபானால் இந்திரனைவடிவம்கீங்கும். நீ அந்த
ஹரிசேஷத்திரத்தை யடைவதற்கோருபாயங் கூறுகின்றேன்.
நிலோகத்தில் சிம்ஹாசலமென்று ஒரு பர்வதமிருக்கின்றது.
அப்பர்வதத்திற் துச்சமீபத்தில் தண்டகாரணம் மென்றொரு
பூரண்பழந்து, அவ்வாசனத்தில் விஷ்ணு பக்தனான பிரக
லாதனைன்பவ நொருவரிருக்கின்றான். அவனிடத்தில் நீ
சென்று (௩௨) எழுந்தோடு கூடிய நரசிம்ஹ மந்திரத்தைஉப
தேசமுறையாகக் கேட்டு நகராசிக்கதுபத்தியானஞ் செய்
வையாயின் பூர்வஞ்ஞானமும் வாகராஜசேஷத்திரத்தையடை

யும் புண்ணியமும் வன்மையும் பெற்று அந்த ஹரிசேஷத்திர
த்தை யடைந்து நரசிம்மமூர்த்தியினால் கஜவடிவம் நீங்கப்
பெறுவா றென்று அனுக்ரஹஞ் செய்து சென்றனர். அவ்வா
றே யானைவடிவமடைந்த இத்திரன் காஞ்சியில் ஹரிசேஷத்தி
ரைத்தயடைந்து நரசிம்மமூர்த்தியைத் திபானஞ் செய்துவந்
தனன்; நரசிம்மர் கருணைகூர்ந்து வெளிப்பட்டு அந்த கஜரூப
த்தைத் தனது கைகளால் இரண்டாகப்பிளந்தனர். உடனே
இத்திரன் சாபத்தினின்று நீங்கித் தன்னுருவத்தைப் பெற்
றுச் சென்றனர். நரசிம்மமூர்த்தி இத்திரனுடைய அந்த கஜ
ரூபத்தைப் பரவதமாக அனுக்கிரகஞ்செய்து கிழித்த இருதய
மாகிய விடத்தைக் குகைபாகக்கொண்டு அதில் யோகிகளைப்
போல் யோகாச்சுநூடராய் வீற்றிருந்ததனால் குஹநரசிம்ஹ
மௌப் பெயர் பெற்று விளங்குகின்றனர். வரதராஜமூர்த்தி
யும் அந்தயானைவடிவாகியாலிலைமேல் வீற்றிருத்தலால் அஸ்த
கிரிநாதரென்று பெயர் பெற்றனர், அம்மலையும் அஸ்தகிரி
எனப் பெயர் பெற்றது.

இத்திரன் நரசிம்மமூர்த்தியினால் சாப விமோசன முண்
டாய்ச் செல்லும்பொழுது அஸ்தகிரியினின்றும் இரண்டுசிறு
பிள்ளைகள் வரக்கண் டனர். அவ்விருவரும் அதிகந்தரமுடைய
வர்களாயும் வேதசாரம் பிழம்பாய்த்திரண்டிருப்பதுபோல்
பொலிவுபெற்றிருக்குந் திருமுகமண்டல முடையவர்களாயும்
இருப்பதைபார்த்து அதிசயித்து அவர்களை நோக்கி ஓ! சிறு
வர்களே! நீங்களையாவ்? உங்களாச்சிரமமெது; இவ்வழியாய்
வருங்காரணமென்னை; இம்மலையில் எப்பொழுது ஏறினீர்?

இதைனனக்குத்தெரிவியுங்களுன்றனன். ஐயா! நாங்கள்சிருங்கிபேரருடைய பிள்ளைகள், எங்கள்குலம்-பிராமணகுலம், எங்களுக்குப்பெயர் ஹேமன், சுக்லன், எங்கள்கோத்திரம்: சாண்டியல்கோத்திரம், எங்கள்சூத்திரம்: வைகானசூத்திரம், எங்கள்ஆச்சிரமம் பிரமசாரியாச்சிரமம், எங்கள் ஆசாரியர்: கௌதமமுனிவர், யாங்கள் வியாகரணசூத்திரங்களிலும் மீமாம்ஸாசாஸ்திரங்களிலும் வல்லவர்கள். இதுவரையில் எங்கள்மரபு முதலியவற்றைக்கூறினோம்,

இனி இங்குவந்ததற்குக் காரணம்கூறுகின்றோம். கொங்கணதேசத்தில் எங்களாசிரியருடைய ஆஸ்ரமம், அவர்விஷ்ணுமூர்த்தியின் பூஜை நிமித்தம் எங்களைப்பார்த்து தீர்த்தமும் சமித்துங்கொண்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டனர், யாங்கள் அவர்கட்டளைப்படி ஓர்சுத்த பாத்நிரத்தில் தீர்த்தத்தை நிரப்பிப் பரிசுத்தமான விடத்தில் மூடாமல்வைத்துவிட்டுச் சமித்துக்காக ஓர்மரத்தின் மேலேறி சமித்துக்களை யொடித்துக் கொண்டு சீழிறங்கி தீர்த்தத்தையும் எடுத்துக் கொண்டுஆச்சிரமத்தை யடைந்து ஆசிரியர் முன்தீர்த்தத்தை வைத்தோம், அப்பொழுது அக்தீர்த்தத்தினின்றும் ஒரு சிறியபல்விதுள்ளி வெளியே விழுந்தது. நாங்கள் தீர்த்தத்தைமூடாமற்கொண்டுவந்து வைத்ததையும் அதினின்றும் பல்வி வெளியே குதித்தமையும் ஆசிரியர்கண்டு அபிவினிகளே! என்னசாரியஞ்செய்தீர்கள் நீங்கள் தீர்த்தத்தை மூடாமல்வைப்படியினால்லவா அதிற் பல்வி விழுந்தது, இனி இத்தீர்த்தம் பூஜைக்காகாது. நீங்களும் விக்கினஞ் செய்வவரவீர்கள் என்று கோபித்து பல்லிகளாகப் போகக்கடவீர்கள் என்றுசபித்தனர்.

இந்திரனே ! நாங்கள் அச்சாபத்தை யேற்றவர்களாய் வரதமுஜர் வீற்றிருக்கின்ற இந்தமலையருகிலுள்ள விநாயகத்தில் பல்லிகளார் வாழ்ந்திருந்தோம். உன்னுடைய கஜநுபத்தை நரசிம்ஹமூர்த்தி பிளக்கின்றகாலத்தில் உன் துதிக்கையினால் நாங்கள் வாழ்ந்திருந்த மரத்தை முறித்தனை, அப்பொழுது இந்த அஸ்தகிரியினுடை பின்பாகத்திற் குதித்தோம் உடனேசாபம் நீங்கப்பெற்று வருகின்றோமென்று சொல்லித் தங்களிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர்.

அதுகேட்ட இந்திரன்மகிழ்ந்து அந்தச்சிறுவர்களுடைய இரண்டு பல்லியருவங்களையும் கையினுற்றடவி அவர்கள் பெயர் விளங்கப்போன்னாலும் வெள்ளியினாலுமமைத்து மேலே பிரதிஷ்டைசெய்து, இவ்விடத்தில் இவ்விரண்டு பல்லிகளையும் கையினற் பரிசித்து இவ்விடத்திற்குநீன நின்று யாரொருவர் இந்த ஹஸ்தகிரியைத் தரிசனஞ் செய்கின்றார்களோ அவர்கள் வகாதசியில் அகோராத்நிரம் ஹரி நாம சங்கீர்த்தனஞ் செய்தடையும் விரதபலனையும் அஸ்திகிரியை தரிசிக்கப்பெற்றவர்களுக்கும் பரமபதத்தையும் அடையக்கடவர் என்று வரமளித்துச் சென்றனன்.

பூர்வத்தில் சரபு நதிக்கரையில் வசிக்கும் ப்ரத்துவாச குலத்திற் பிறந்த சுக்லவேதியனான கணு என்னும் பிராமண நெருவன் சகலசாஸ்திர சம்பன்னனாய் தனுர்வித்தையிற்சிறந்தவனாய்ப் பிராமணவேடத்திற் சிறிதுங் குறைவில்லாதவனாயிருந்தனன், அவன் பூர்வகர்ம வசத்தால் பாலகர்மத்திலாகையுடையவனாய் அப்பொழுதும் யாத்திரை செய்வதிலேயே மிக

விருப்புடையவன்போல் யாவருக்கும் புலப்படுத்தி யாத்திரார்
 த்தமாய்ச் செல்பவனோடு தானுஞ்சென்று மலைவனம் தூர்க்
 கம் முதலிய மறைவான விடங்களிற் போகுங்கால் தான்கற்றி
 ருக்கும் வில்வித்தையுனுடைய சாமர்த்தியத்தினால் ஒருவரை
 யும் விடாதுகொன்று அவர் கைப்பொருள்களைக்கொள்ளை கொ
 ண்டு தன்னிடஞ்சென்று மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்திருந்த
 னன். ஓர் நாள் இவன் முன்போல் யாத்திரவாசிகளைக் கொலை
 செய்கின்ற பொழுது அவர்களில் நைமிசாரண்யவாசியான ஒரு
 வீரனிருந்தான். அவ்வீரன் இவ்வேதியன் செய்கையைக்
 கண்டு மனம் புழுங்கி அவனை பிடித்தியுகக் கட்டி நீ என்செய்
 கின்றாய் இந்தக்கொலைதொழிற்கா இந்தப் பிராமண வேடமெ
 ன்று அவனையிகழ்ந்து கூறி நீ கொலைதொழில் பூண்டவனா
 யினும் பிராமண குலத்திற் பிறந்தவனாதலால் உன்னைக் கொலை
 செய்தல் பழகென்று கூறி ஓர் கத்தியை எடுத்து அவனது
 மக்ளொப வித்தையையும் சிகையும் அறுத்துப்பின் அவனைக்
 கட்டிப் பகட்டிவித்து இவ்விழிபேயோடிப்போவாய் இனி இவ்
 வழி ஒருபொழுதுந் திரும்பாதே என்றசமுதாயத்தி ஓட்டிவிட்
 டான். அந்தப் பிராமணன் அவனிறுக்கிய இறுக்கினால் சரீ
 ரம்புண்பட்டு ஹிப்போவாதற்கு முடியாமல் பையப்பைய நகர்
 ந்து தக்கீகாலம் என்கிற ஐதர யடையும் பொழுது பூர்வபுண்
 யவசந்தால் இந்த அஸ்திசீரையைக்கண்டு மரணமடைந்தான்.
 அந்த அத்தி கிரியினுடைய தெரிசன விசேடத்தால் விஷ்ணு
 லோகம் போய்ச் சேர்ந்தான்,

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

வரதராஜ மூர்த்தி வரலாறு.

சங்கு சக்ரகதா தாரியாய் ஸ்யாமள வர்ணராய் சர்வாபரண பூஷிதராய் நீலமணிபோற் சுந்தரராய் செந்தாமரைக் கண்ண ராய் ஸ்ரீ வத்ஸனராய் இரத்னகர்ப்பராய் கிரீடகுண்டலதாரி யாய்ச் சம்பவாம பாகங்களில் ரமாபூமியாகிய மங்கையரிருவர் சாமரைகளசைக்கப் புண்ணியகோடி விமானத்தில் வீற்றிரு ந்து பிரமனுக்கும் தனது பக்த ஜனங்களுக்கும் சர்வா பிஷ்ட டங்களைபுங் கொடுக்கும் வரதராஜமூர்த்தி பிரமனுக்குச் சிரு ட்டி தண்டங்கொடுத்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றேன்.

நான்தான் சிறந்தவனென்று வாதாடி முன் சென்ற சரஸ்வதி இலக்குமியாகிய அக்ஷி நுதேவியரும் அவ்வளவி லொழியாது மீளவுங் குரோதத்தையே மேற்கொண்டு பிரம னிடஞ் சென்று எங்களிற் சிறந்தவன் பாவன் என்று கேட்ட னர். பிரமனும் இந்திரனைப்போலவே இலக்ஷுமீயே சிறந்த வனென்று கூறினன. அதுகேட்ட சரஸ்வதி கோபமடைந்து இந்திரனைச் சூழ்த்தோம் இவர் கணவராயிருப்பதால் சபிக் கலாகாரென் றெண்ணிப் பிரமதேவன் கையிளி நுக்கும் விஷ் ணு மூர்த்தியினுல் கொடுக்கப்பட்ட தன்னம் சமாதியசிருட்டி தண்டத்தைப் பிடுங்கித் தன் சரீரத்தி லொடுக்கிக்கொண்டு அக்ஷிடத்தில் இல்லாமற் சென்றனள்.

பிரமனுக்குப் பின் சிருட்டி செய்யும் வன்மை யற்றுப் போகவே சர்வ சராசரங்களுந் தோன்றுதலிலலாயின. அது

கண்ட பிரமன் சிந்தாகுல மடைந்து நம்முடைய பத்தினி என்னசெய்தாள் ! நாம்வைத்திருந்த தண்டம் அவளுடைய அம்சமா யிருந்தபடியினால்லவா அதனைப் பிடுங்கிக் கொண்டனள், ஆயினும் அத்தண்டத்தைக் கொடுத்தவள் இவளல்லவே. விஷ்ணுமூர்த்தியல்லவா நமக்குக்கொடுத்தவர் அதனை யவற்பாற் பெறுவோம் என்றெண்ணி இனி இந்தச் சரஸ்வதியால் நமக்காவதென்னை? அவளுடைய முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாதென்று குரோதங்கொண்டு இமயமலையை யடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்து வந்தனன்.

விஷ்ணுமூர்த்தி இவனது தவத்துக்கிரங்கிப் பிரசன்னராய்ப் பிரமனே ! யாது வேண்டிக் தவஞ் செய்கின்றனை ? என்று வினவ, பிரமன் என்றாந்தையே ! சிருட்டி நிமித்தம் உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட... தன்...த்தை வாணி தன் வன்மையால் அபகரித்து கொண்டனள். அதுமுதல் சிருட்டித் தொழில் நின்று விட்டது. இனி அத்தண்டமின்றி எவ்வாறு சிருட்டிசேபிலே நென்றனன். திருமால் நீ நூறு அஸ்வமேதம் இளாவிருத கண்டத்திற் செய்வையாயின் அத்தண்டங் கிடைக்கும். அங்கு நூறு செய்ய முடியாதாயின், நூறு அஸ்வமேதப்பலின் ஒரு அஸ்வமேதஞ் செய்வதினாலேயே யடையக் கூடுமான ஒருகூழத்திர மிருக்கின்றது, அது காஞ்சியாம். அங்கிடத்திற் சென்று உத்தமோத்தமமாகிய அத்திகிரியின் முன்பிரதேசத்திலிருந்து ஒரு அஸ்வமேதஞ் செய்தால் இளாவிருதகண்டத்தில் நூறு அஸ்வமேதஞ் செய்த பலனுண்டாகும் இதற் சந்தேகமில்லை. ஆகையால் அஸ்

வமேதம் நூறுவது ஒன்றாவது முன்குறித்த விடங்களிற் செய்வாயாகில் அந்த ஓம குண்டத்தில் நான் வெளிப்பட்டு வந்து சிருட்டி தண்டந் தருகின்றேன். இதிலேயமில்லை என்று அனுக்கிரகஞ் செய்து மறைந்து போயினர்.

பிரமன் மகிழ்ந்து அதிகவிரைவாய் அத்திகிரியையடந்து அத்திகிரிக்கு, மேற்பக்கத்தில் நரசிம்ஹருடைய சந்நிதியில், தேவசில்பியைக் கொண்டு விதிப்படி யாக குண்டமமைத்து ஒரு வருடஞ் செய்யத்தக்க இந்தயாகம் நிர்விக்கினமாய் நிறைவேறவேண்டுமென்று விக்னேஸ்வரப் பிரார்த்தனை செய்து விதிமுறையாக அந்தயாகத்துக் குரிய லக்ஷண மமைந்துள்ள அஸ்வத்தைக்கொண்டு வந்து அபிஷேக அலங்காரங்கள் செய்து நீலமாயும் சுவர்ணமயமாயு முள்ள வஸ்திரங்களால் அலங்கரித்து அதன்மத்தகத்தில் பொன் பட்டங்கட்டி நேத்திர படந்தரித்து யதேச்சையாகப் போகும்படிச் செய்து யக்ஷ கந்தர்வ ராக்ஷசர்களால் யாதொரு தீங்கும் வரா வண்ணங்காத்து அதனை மீட்டுக்கொண்டுவரச் செய்து யாக சாலை யிலுள்ள யூபஸ்தம்பத்தி கட்டி அதன் காதில் “தச்சக்ஷுஸு” என்னும் மந்திரத்தினால் நேக்கிர படத்தை யவிழ்த்து தன்னுடைய பீடத்தில் தர்ம பத்தினியை ஆவாகித்துக் கொண்டு பின்னர் சுப்பிரமணியக்கடவுளைச் சாதகராகவும், மணிகண்டசகை உத்காதாவாகவும், வருணனைச் சோமமாகவும், எம தர்மராஜனைச் சஸ்தரமாகவும், சாதான்ஹிகரைப் பெளரோகிதராகவும், இருடிகள் முதலான தேவகந்தர்வ யக்ஷ கின்னர அப்சர சித்தசாதயர்களை ஏனைய தொழில்களுக்காகவும், கண

த்யகூழர் கேடத்திரபாலகர் யோக சிம்ஹர் முதலியோரையாக ரகூழார்த்தமாகவும் அந்தந்த ஸ்தானங்களில் அவரவரையேற்படுத்திக்கொண்டு யாகஞ் செய்ய எத்தனித்து “ஷட்பரீவிரம்சகை:” என்ப தாதி மந்திரங்களால் கவாஸ்தானங்களாகிய ஷடங்கங்களில் அவ்வவ் வங்க தேவதைகளைப்பூசித்து ஓமஞ் செய்யத் தொடங்கினன்.

இச்செய்தியைச் சரஸ்வதி தேவியறிந்து பத்தினி யுக்தமாகச் செய்யவேண்டிய யாகத்தைப் பத்தினியில்லாமலே செய்யத்துணிந்ததுமிக நன்று, இவ்விதியை எங்குக் கண்டனர்! இதுதானே ஓவர் விதியென்று பெயர் படைத்ததற்கு லக்ஷணம்! இதுயாநுடைய கற்பனையோ! என்று பலவாறாக வெண்ணி அடங்காதகுரோதங்கொண்டு ஆ! ஆ! இவரை விட்டேனா! யாகத்தை முடிக்கச்செய்வேனா!! அப்படி முடிக்கச் செய்ய விடுவேனாயின் நானுங் கலைமங்கை யாவேனா! என்று பல வீரமொழிகள் பேசி மஹாகோபங் கொண்டு தனது மாயையினால் அளவிடப்படாத அக்னியை யுண்டாக்கி பிரமன் யாகசாலைக்கேட்டினள். அதுகண்டவிஷ்ணுமூர்ந்தி அத்தீபைநர் கையில் தீபம் போடிலந்துக்கொண்டு தீப்பிரகாசராயினர். பின் கபாலாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்ய அகனைச் சிம்ஹ ரூப மாய்ப் பகூழிந்து நரசிம்ஹராயினர். அதன்பின் அனேக அசுரர்களேயேவ் அவர்களைக்கொன்று உதிரபானஞ் செய்து செந்நிறமடைந்து பவளவண்ணராயினர். அதன்பின்னேவிய காளியைத்தனது எட்டுத் திருக்கரங்களாலும் பிடித்துறுக்கிப் பூமியிற்றள்ளி அவள் சிரசின்மேல் அட்டகாசமாய் வீற்றி

ருந்து அஷ்டபுஜராயினர், பின்னர் சரஸ்வதி தன்னால் விடப்பட்ட பாவும் யாவரும் விஷ்ணு மூர்த்தியினால் பாழ் படக்கண்டு இனிநாமே செவ்வோம் இந்தவிஷ்ணு என் செய்வார் பார்ப்போ மென்றெண்ணி, முன், மஹாதேவியை வெருட்ட அதிகவேகமாய்ப் பெரும் வெள்ளங் கொண்டு வந்த கம்பைநதியும், நந்திமலையினின்றும் பெருவெள்ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து சமுத்திர சங்கமமாவதற்குச் சென்ற க்ஷீரநதியும் இப்பொழுதுஒன்றாகத்திரண்டு வருவதென்றெண்ணுமாறு மஹாப் பிரளயத் தோடும் அதிகவேகமாய் யாகசாலையை நோக்கிவந்தனள். அதுகண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி இவ்வெள்ளம் சாக்ஷாத் சரஸ்வதியென்றே அறிந்து இவளைச் சுலபமாய் வென்றுவிட வேண்டுமென் ரெண்ணினவராய் அவ்வெள்ளம்வரும் வழியிடையே நிர்வாணியாய்க் குறுக்கே நன்றாய் கைகாட்களை விரித்துப் படுகதுக் கொண்டனர். அவ் வலங்கோலத்தை வெள்ளரூபமாய் வருகின்ற சரஸ்வதிகண்டு இப்படியுஞ் செய்வாருண்டோ ! இதுவா ஆண்டிள்ளைத்தனம் ! இவர்தான் ஆண்டிள்ளைத் தன்மையை விட்டாலும் நாம் பெண்தன்மையை விடலாமா வென்று நாணங் கொண்டு அவ்வழிச்செல்லாது பிலந்தை யடைந்தனள்.

அக்காலம் சுவேதவராக் கல்பம் கிருதபுகம் ஐந்தாவது மன்வந்தரம் யுவவருஷம் விருஷபரமசம் மேஷத்திற் சூரியனிருக்கா காலம் கல்ல பக்ஷ சதுர்த்தசி அஸ்த நக்ஷத்திரங் கடைய சுபதினம் உடனே பிரபன் பூமியில் தண்டாகாரமாக விழ்ந்து அஞ்சலியஸ்தனாய் நென்று சிருட்டி தண்டத்தை

அவரால் கொடுத்தருளப் பெற்றுக்கொண்டு தேகபரவசனாய் ஒருமுகூர்த்தகாலம் நின்றனன். அதற்குள் இந்திரன் விஸ்வ கங்காவினால் அந்த அத்திகிரியில் இருபத்து நாலு படிகளை யும் அதன் மேல் ஓர் புண்ணிய விமான ஆலயமமைத்த னன். தேகபரவசனாய் நின்ற பிரமன் கண்களை விழித்துப் பார்க்க அந்த வரதராஜமூர்த்தி புண்ணியகோடி விமானரூட ராய்க் காட்சி கொடுக்கக்கண்டு முன்போல் பரவசமுற்று வர தராஜருடைய ஸ்ரீபாதத்தில் தன்முடியைப் பொருந்தவைத்து ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கிக் களித்தனன். தேவர்களும் முனி வர்களும் நெய்யினால் ஒருமுகூர்த்தகாலம் திருபஞ்சனஞ் செய்து பிறகுசுவையோடு கூடிய மஹாநிலேதனத்தை நைவேத்ய தியஞ்செய்து பின் பிராவ்றமூர்த்திப் போசனஞ் செய் வித்து அவர்களுக்கு வேண்டியவாறு அடை யாபரண கந்த புஷ்பதாம்பூலாதிக நெல்லாங் கொடுத்து மகிழ்வித்தனர். உற் சவத்தின்பொருட்டு விஸ்வகர்மாவரதராஜருடைய அனுக்கிரக ததைப்பெற்ற கஜேந்திரனைப்போல ஓர்யானையைத் தந்த னன். இந்திரன் முத்துக்கூடை தந்தனன். பிரமன் நவரத்தன மயமாகிய மகுடந்தந்தனன். இவ்வாறு யாவரும் யானை முதலியன வெல்லாந் தந்தபின்னர் அன்று மாலைக்காலத் தில் வரதராஜமூர்த்தி திவ்யாலங்காரங் தோடுங் கஜாருட ராய் வீதியில் திருவோலக்கமா பெழுந்தருளிவர உற்சவத் தை நடத்தி முன் போல் விமானத்தில் வீற்றிருக்கச் செ ய்து பின் அபிஷ்டவரதா வாதானென்று தோத்திரஞ்செ ய்து இந்தக் காஞ்சியில் பிரசன்னவராயிருந்து பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்து வரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்

கொண்டு விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள்பதங்களுக்குச் சென்றனர். பிரமதேவன் வரதராஜருடைய நாபிஸ்தானத்தில் மாணிக்கரூபமாய்ப் பதிந்து பிரகாசித்தனன்.

பின்னர் வரதராஜமூர்த்தி தனது பக்தனான பிரமனைப் பார்த்துத் தேவர்களுடைய வேண்டி கோளின்படி இக்காஞ்சி ஷேஷத்திரம் வைகுண்டத்தைப் பார்க்கிலும் அதிபாவனமாயிருப்பதால் எனக்கு அதிரம்பமாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவ்விடத்தில் எனக்கு வருடந்தோறும் சித்திரைமாதம் எனது ஜன்ம நக்ஷத்திரமாகிய திருவோண நக்ஷத்திரத்தில் நெய்யினால் சஹஸ்ரதாரையில் அபிஷேகமும் பூசையும் உற்சவமும் பிராமண போஜனமும் செய்விக்கின்றவர்கள் யாரோ அவர்கள் என்னால் பெறக்கடவனவாகிய அபீஷ்டங்களைப் பெறக்கடவர் என்று வரமளித்தனர்.

யமுனாதீரத்தில் கோகுலஷேஷத்திரத்தில் வரதராமனை கோத்திரத்தில் யஜுர்வேதியான பானுவர்ணனென்னும் பிராமணன் யாத்திரைமூலமாய் இந்த அத்திகிரியையடைந்தனன். அன்று வரதராஜருக்கு கிருகாபிஷேகமாக விருந்தமையான் அவ்வபிஷேக மகோற் சவத்தைக் கண்டு களித்துப்புகழ்ந்து தன்னாரை யடைந்து சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்து மரணமடைந்தனன். அவனைத் தேவகணங்கள் கொண்டுபோய்ச் சுவர்க்க பட்டாபி ஷேகனாகச் செய்ய, அங்குசிலகாலம் வாழ்ப் பெற்றுப் பின்னர் அவ்விடத்தி னின்றும் விஷ்ணு கணங்களால் சூழப் பெற்று வைகுண்ட பதத்தை யடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

வேகவதி வரலாறு.

பிரமனுடைய யாகத்தையழிக்க நதிவடிவங் கொண்டு வரும்பொழுது விஷ்ணுமூர்த்திரிர்வாணியாயிருத்தலைக் கண்டு பாதாளத்தில் நதி ரூபமாய்ச்சென்ற சரஸ்வதி தேவியானவள் பின்னர் விஷ்ணுமூர்த்தியைத் தியானிக்க அவர் பிரசன்னராயினர். அவரை நோக்கி ஓ நாராயணனே நான் நதிரூபமாய்வரும்பொழுது நீர் நிர்வாணியாய்என்முன் எதிர்ப்பட்டால்லவா? அதனால் எனக்குமானபங்கமும் பதிவிரதாபங்கமும் வந்துவிட்டது. இதிற்சந்தேகமில்லை. ஸ்திரீகளுக்கு இவ்விரண்டுந்தானே அங்கமும் லக்ஷணமும்? இவைபங்கப்படுமானால் இருந்தாலென் ! இறந்தாலென் ! ஆகையால் எனக்கு அவ்விரண்டையும் நீர்தரவேண்டும், தரவிடில் நான் பிராணனை விடுவேன் என்றனள். அதுகேட்ட விஷ்ணுமூர்த்தி மனமிரங்கி. ஓ சரஸ்வதி ! நீ எனது அம்சம். பிரமன்கையிலுள் அகிருஷ்டி தண்டம் உன்னுடைய அம்சமாக என்னாலுண்டாக்கப்பட்டது. இங்ஙனமிருக்க இவற்றை மறந்து அத்தண்டத்தை உன்னுடைய சுதந்தரமாகப்பிடுங்கி உன்னிடத்தில் ஒடுக்கிக்கொண்டு அகங்காரத்தோடு வந்தனையன்றோ? அதனால் உன்னைமான ங்கஞ்செய்து இப்பிலந்தி லொடுக்கிப் பிரமனுடைய யாகத்தையும்முடித்து அவனுக்கு வேறு சிருஷ்டி தண்டமுங் கொடுத்தேன், இப்பொழுது நீ அகங்காரத்தை விட்டு என்னைத் தியானித்து எனக்குக் கற்பு வரவே

ண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்ற படியால் யான்சொல்லு முபாயத்தை மறுக்காது செய்வையானால் கற்புடையவளாவையென்றனர். அதுகேட்ட சரஸ்வதி கற்பினையே பெண்ணல்லாமாக வெண்ணின ளாகலான் அவர்மொழிக் கிணங்கி அவ்வுபாயத்தைக் கூறுவாயென்றனர்.

விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ ! சரஸ்வதி ! நீமுன் போல் நதியுருவாகவே வெளிப்பட்டு முன் வந்த வழியே சென்று கூர் நதியோடு கலப்பையாயின் கற்பு நிலையழிந்த பாவம்போய் விடும். பின் அந்நதியோடு சமுத்திர சங்கம மாவாய். சங்கமமாகச் செல்லுகின்ற உன்னழகைப் பிரமன் கண்டு உன்னிடத்திற்கொண்டிருந்த துரோத நீங்கி மகிழ்ச்சிகொண்டுன்னைக் காணச் சமுத்திர சங்கம ஸ்தானத்தில் பிரசன்ன மாவான். காஞ்சி கேஷத்திரத்துக்குக் கிழக்கெல்லையாயுள்ள சமுத்திர கட்ட சங்கமத்தினாலும், பர்த்தாவினுடைய தரிசனவிசேஷத்தினாலும் உனக்குச் சர்வதேஷமும் நிவர்த்தியாய்ப் பரிசுத்தத்தை யடைவாய். பின்னர் பிரமன் உனக்கு அர்த்தாசனம் (தன்னாசனத்திற் பாதி) கொடுத்துத் தழுவித் கொள்ளுவனென்று அனுக்கரஞ் செய்து சென்றனர்.

சரஸ்வதிதேவி அவராணையின் படியே கூர் நதியோடு கலந்து அதிவேகமாய்ச் சென்று சமுத்திர சங்கமமானபொழுது பிரமன் மகிழ்ந்து தேவியை யழைத்து அர்த்தாசனம் கொடுத்து கலைமகள் மகிழ் கலியாணஞ் செய்து கொண்டு ஹே சரஸ்வதி ! நீ அதிவேகமாய் நதி வடிவங்கொண்டுவந்த படியினால் இந்த நதி வேகவதி யென்று வழங்கக் கடவது

இதில் ஸ்நானஞ் செய்தின்றவர்களுடைய பாவம் அதிலேக
மாய்ச் செல்லக்கடவது. புண்ணியம் வளரக்கடவது என்று
வரமளித்து கலைமகளோடுசுத்தியலோகமடைந்து சிருஷ்டித்
தொழிலைச்செய்து வந்தனன்.

கங்கா தீர வாசியும் காசிபகோத்ரஜ்ஞனும் சாம வேதியு
மான தெளமிய நாதனென்னும் வேதப் பிராமணன் பாக்ய
னாயும் வித்வானாயுமிருந்தும் பரதாரகமன்னாயிருந்தனன். அப்
பாவத்தினால் கிழத்தனம் வந்தநாலத்தில் குஷ்டமுகலிப பல
வியாதி களிஞற் பிடிக்கப் பட்டு மன நொந்து இதற்குவிமோ
சனமு முண்டா குமார்! வென்று பெரிபோர்களைப் பணிந்து
கேட்டனன். அவர்கள் மனமிரங்கி ஓ! அந்தணனே! நீ வேக
வதியில் ஸ்நானஞ்செய்தால் தீருமென்றனர். அவ்வந்தணன்
வேகவதியை யடைந்துமுன்று காலம் ஸ்நானஞ் செய்ய அவ
னைப்பற்றி யிருந்த வியாதி யெல்லாம் தீரப் பெற்று திடசரீரத்
தோடு தனது தேசம் போய்ச்சேர்ந்து சிலகாலம் சம்பத்
துடன் வாழ்ந்திருந்து அங்கியத்தில் விஷ்ணு பதமடைந்
தனன்.

ஐந்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்யாயம்.

சுவசேஷத்திரவரலாறு.

பராசத்தி வாயுதிக்கில் ருத்திரமூர்த்தியாய்ப் பிரமன்
காணக்காட்சி கொடுத்தராதலால் அந்த சேஷத்திரம் ருத்திர
சாலையாயிற்று. இதற்குப் பெயர் ஐந்து அவையாவன:-

உருத்திரசாலை † உருத்திரகோடி கையிலாயம் ஏகாம்பரம்
மஹாஸ் மசானம் என்ப.

† ருத்திரம் என்னும் பதத்துக்கு இலங்கமெனப் பொளசுவா
றும், இலங்க மூர்த்தங்கோடி யிங்கிருப்பதால் ருத்திரகோடி எனப்
படும்.

எல்லை,—ஸ்வேதப்பெருமாளுக்கு (௫௦) அம்சம் தெற்
கிலுள்ள காயாரோகணைஸ்வராலயமே தெற்கெல்லை, அத
ற்கு (௩௨) அம்சம் மேற்கிலுள்ள கன்னிகேஸ்வர ராலயமே
மேற்கெல்லை அதற்கு (௨௫) அம்சம் வடக்கிலுள்ள கைலாய
நாதராலயமே வடக்கெல்லை அதற்கு (௨௫) அம்சம்கிழக்கி
லுள்ள முற்கூறிய ஸ்வேதப்பெருமாளாலயமே கிழக்கெல்லை.

உருத்திரசாலையாகிய இவ்வெல்லையில் விநாயகர் ஆலயம்
(க) ஸ்கந்தராலயம் (க) தூர்க்காலயம் (சு) சிவாலயம் (அ) விஷ்
ணுவாலயம் (௩) முத்திரைகள் (௫) தீர்த்தங்கள் (சு) அவை
யாவன,—

காயாரோகணத்துக்கு (சு௫) அம்சம் வடக்கில் விஷ்வச்
சேனருக்கு விஷ்ணு சகந்தரங்கொடுத்த லிகடசக்ரவிநாயக
ராலயம், அதற்கு (க) அம்சம் வடக்கில் மார்க்கண்டேய
ருக்கு ஞானோதயஞ்செய்த மாவிருகூத்தினடியில் ஸ்கந்தரா
லயம், அதற்கு (க) அம்சம் கிழக்கில் கம்பாநதியின் வெள்
ளத்தைச் சேர்ந்த பிரளயபந்தினி ஆலயம், அதற்கு (௧௦) அம்
சம்தெற்கில் கஜாநாலைச் சங்கரித்து நிஷிகளைக் காத்த சம்பத்
கௌரிஸ்வரி ஆலயம், அதற்கு (௧௦) அம்சம் மேற்கில் சம்புக
னென்னும் அந்தகப்பிராமணனுக்கு கண்கொடுத்த ரேணு

காம்புஜவல்லி ஆலயம். அதற்கு (2௫) அம்சம் தெற்கில் வீர பத்திரமூர்த்தியினுடையகோபத்தைத்தணிவித்த வீரவரேஸ் வரி ஆலயம்,

அதற்கு (௧0) அம்சம் கிழக்கில் யயாதிமகாராஜனுக்குச் சரீரத்தோடுமுத்தி கொடுத்த காயாரோகணேஸ்வர ராலயம் அதற்கு (௩௬) அம்சம் வடக்கில் தேவர்களுக்குச் சரத்தைப் போக்கிய சுரகரீஸ்வர ராலயம், அதற்கு (௧0) அம்சம் நிருதியில் இந்திரனுக்கு விருத்திராசுரனைச் சங்கரிப்பதற்கு வச்சிராயுதங்கொடுத்த அநேகபதேஸ்வரராலயம், அதற்கு (௧) அம்சம் வாயுவில் துண்மர ராஜனுக்கு கைலாசபதவியைக் கொடுத்த கைலாயநாதராலயம், அதற்கு(௬)அம்சம் தெற்கில் வால, கிலயர், களுக்கு அபயப்பிரதங்கொடுத்து ரக்ஷித்த பச்சிமேஸ்வரராலயம், அதற்கு (2௪) அம்சம் ஈசானியத்தில் சர்வதீர்த்தத்தினால் கங்கையின்பாபத்தைப் போக்கிய விஸ்வேசுவரராலயம், அதற்கு (௩) அம்சம் வடக்கில் ஓணன் காந்தன் என்பவர்களுக்கு கட்கமும் குலமுங்கொடுத்த ஓணகாந்தேஸ்வரராலயம், அதற்கு (௧0) அம்சம் கிழக்கில் பண்டாசுரனைச் சங்கரிக்கு நிமித்தம் தனது சக்சியினாலுலகங்களை நீராகிய மயானேஸ்வரராலயம்,—

அதற்கு நிருதியில் பாண்டவர்களுக்காகத் தூதுசென்ற பாண்டவப்பெருமானாலயம், அதற்கு நிருதியில்சந்திரகாந்தியைத் தனது கண்டத்திறுங்கப்பெற்ற சந்திரக்கிரீவப் பெருமானாலயம், அதற்கு ஈசானியத்தில்சந்திரவர்ணனென்னுமசுரனால் அந்தகாரத்தில் பிரகாசப்பட்ட ஸ்வேதப் பெருமாளாலயம்.

அதற்கு ஈசான்யத்தில் கள்ளக்கம்பர் கள்ளவடிவங்கொண்டு பின்கலிங்கநபமானவிடம், அதற்கு(2)அம்சம் மேற்கில் சிவாக்கைஞயினுல்மார்க்கண்டேயர் வசிக்குமிடம், அதற்கு (2) அம்சம்வடக்கில் கங்காசைலாலகை-சிவார்த்தாசனத்தில் சமமாய் வீற்றிருப்பதுபோல தேவசில்பியினுல் நிர்மிக்கப்பட்ட விடம், அதற்கு(10) அம்சம் ஆக்னேயத்தில் நெத்திரத்தினின்றும் கங்கையையுண்டாக்கி வேள்ளக்கம்பரானவிடம், அதற்குக் கிழக்கில் சிவாக்கைஞயினுல் மயானத்தைக்காக்கும் வீரபைரவரிருக்குமிடம்.

அதற்கு வாயுவில் பிரமாண்டங்களையுண்டாக்கியதும் சர்வபாபங்களைப்போக்கவல்லதுமானசிவகங்கைத்தீர்த்தம், அதற்கு (11) அம்சம் ஆக்னேயத்தில் அங்காரகனது அக்னிநுபத்தைப்போக்கிய மங்களதீர்த்தம், அதற்கு (1) அம்சம் நைரதியில் தேவர் சுரத்தைப்போக்கிய சுரகரதீர்த்தம், அதற்கு(10) அம்சம் வாயுவில் பாண்டவர்களுக்குக் கிருஷ்ணமூர்த்தியைத் துணையாக்கிய பாண்டவதீர்த்தம்.

தீர்த்தபலன்,-சிவகங்கையில் சோமவாரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்கு கங்காஸ்நானபலனும், மங்கள தீர்த்தத்தில் மங்களவாரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர்க்குசுரஸ்வதிகதிஸ்நானபலனும், சுரஹர தீர்த்தத்தில் செய்வோர்க்கு கோதாவரி ஸ்நானபலனும், பாண்டவ தீர்த்தத்தில் திருவாநிறையில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்கு கிருஷ்ணநதிஸ்நானபலனுமுண்டாகும்.

கிருஷ்ணதீரத்தில் அலாபுரத்தில் ருக்வேதியும் கௌதமகோத்ரஞ்ஞனுமான கௌசிகனென்னும் பிராமணன் சதகம்

ஹீனனாய்த்துராசாரசம்பன்னனாய்ப் பூமியில் நிகேஷபங்களைக் காண்பதற்கு எங்கும் உலாவிமார்க்கங்களில் யாத்திரையாய்ச் செல்லுகின்ற வட்சணமுள்ள பாலகர்களைத் தன்னிடத்திற்கு கழைத்துப்போய் அவர்களுக்கு வேண்டிய அன்னோதகங்களை யும் திரவியங்களையுங்கொடுத்துப் பாதுகாத்துவந்து ஆறேழு மாதமாவது ஒருவருடமாவது கடந்தபின் நிகேஷபங்காணு மிடங்களிற் பலிகொடுத்து அத்திரவியத்தை யெடுத்துக் கொள் வன். இவ்வாறு செய்து வருநாளில் காஞ்சிகேஷத்திரத்திலிரு ந்து ஓர் பிராமணன் யாத்திரையாக மார்க்கத்தில் வரும் பொழுது அவனது தாகவிடையைக்கண்டு மனமிரக்கமுண்டானவ னாய் நீர்மோர் கொடுத்தனன். பின் சிலநாள்கழித்து மரண மடைய இயமன் பாசத்தாற்கட்டிதனதுலகத்திற்கொண்டுபோக சிவகணங்கள் அவனைமீட்டுக்கயிலாயத்திற் சேர்த்தனர். இதன் காரணமறியாது இயமன் கைலாயத் சென்று சிவபெருமானை வணங்கி இக்கொடுமையானிங்குவருவதற்குக் காரணமென் னையோவென்று வினவ சிவபெருமானார் ஓ! இயமனே! இவன் மகாபாதகனாயினும் ஒருசிறு புண்ணிப்பத்தால் பலபெரிய பாவ ங்களைப்போக்கவல்ல ருத்திரசாலையினின்றும் வந்தஓர் பிராம ணனுக்குத் தாகந்தணிவித்தனன். அதனைக்குவரப்பெற்றனன் னீ செல்லக்கடவாயென்று விடைகொடுத்தனர்.

ஆறாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

ஆம்பிரவிருக்ஷப்பிரபாவம்.

முனிகணங்களாற் சூழப்பட்ட புண்ணியகரமான அனேக விருக்ஷங்கனெருங்கிய ஆரண்பத்தில் உத்திரகோடிசாலையில் பாண்டவதீர்த்தத்திற்கு (கூச) அம்சம் உத்தரத்தில் வேதம் மா விருக்ஷசொருபமாய்வளர்ந்தோங்கி நிற்பதால் இந்தக்ஷேத் திரமும் உருத்திரகோடி சாலையெனப் பெயர்பெற்றது. இது சிவபீஜத்தினின் துந் தோன்றியதாயும், ஸ்ரீகாமாக்ஷிதேவியி னால் ஏகாம்பரதருவெனப் பெயர்பெற்றதாயும் பதினான்கு வித்தைகள் மல்லிகைக்கொடியாப் படர்ந்திருப்பதாயும்; மேலே மூலமும் சிமேகிளைகளுமாயுணரத்தக்க புண்ணிய சொரு பமாயும், சலப்பிரளயத்தில் மிதந்துவந்த மார்க்கண்டேயமுனி வரைக் காத்ததாயும் புராணாதிகளால் புகழ்ந்துரைக்கும் சிறப் புடையதாய் விளங்குவது.

மார்க்கண்டேயமுநிவரைக்காத்தவரலாறு.

ஓர்கால் கைலாசத்தில் அதிவிசித்திரமாயலங்கரித்திருக்கும் அந்தப்புரத்தில் போகமுர்த்தியாய் உமாதேவியாரோடு அர்த் தாசனத்தில் வீற்றிருக்கும்பொழுது சிவபெருமானுக்கு மிக வும் பிரியரூபிகளான (கூச) கோடிசத்திகள் அகங்காரங்கொண் டவர்களாய்ச்சிவபெருமானைச் சமீபித்து, எங்கள் நாயகரே ! நீர் பார்வதிக்கர்த்தாசனக் கொடுத்திருப்பதுபோல எங்களுக்குங் கொடுக்கவேண்டுமென்றனர்.

சிவபெருமான் அவர்களைப்பார்த்து இக்கைலாசத்திலு ள்ளபுருஷரெல்லாம்என்னுடைஅம்சத்திற்குள்ளினவர்,ஸ்திரீ

கொல்லாம் கவுரியமசத்திற்றேன்றினவர். ஆகையால் புருஷர்களுக்கு யான்தலைவன், பெண்களுக்குக் கவுரிதலைவி. இம்முறையால் கவுரியை நோக்க நீங்குகொல்லாந் தாழ்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்களாகிய வங்களுக்கு யான் சமாசனம் எவ்வாறு கொடுக்கக்கூடும் என்கொடு சமானத்தி லீ நகத்தக்கவள் பார்வதி யொருத்தியே என்றனர். அவ்வாற்றையைக்கேட்ட சத்திகோடிகள் சிவபெருமானைப்பார்த்து என்னகூறினீர் உம்மைப்போலும் இவ்வளவு முழுமோசமாகப்பேசினவரை யாங்கள் எங்குங்கண்டதில்லை. ஆ ஆ யாங்களா கவுரியம் சத்திற்றேன்றினவர்கள். இந்தக்கவுரியல்லவா எங்களம்சத்திற்றேன்றினவள் இதனையறியார்போன்று எங்களுக்குச் சமமான ஆசனங்கொடுக்க மாட்டேனென்றது அடாது எங்களுக்கே கொடுக்கவேண்டும் அன்றியும்இந்தப்பார்வதிக்கு,பெண்களுக்கு நுக்கவேண்டிய சாகசகுணமுதலியான விநக்கின்றனவா? மன்மதனுடையலீலையிற் சிறந்தவளா? நாயகன் குறிப்பறிதல் முதலியவற்றை யறியும் தன்னறிவுடையவளா? கல்வியறிவில் மிகுந்தவளா? உருவம் நன்னடக்கை குணம் ஆகிய இவைகளினிறைந்தவளா? அந்தோ? வென்றுமில்லாதவள், இருக்குமாயின்ஒன்றைரே எடுத்துச்சொல்லும் அன்றி அவனையாவது உண்டென்று காட்டச்சொல்லுமென்று சத்திகோடிகள் கூறிய மொழிகளைக்கேட்டு அவர்களாகங்கார மடங்குமாறு சிறிதே புன்னகைசெய்து அவர்களணிந்திருந்த வஸ்திரங்கள் போனவழிதெரியாமற் போக்கினர். உடனே அச்சத்திகொல்லாம் சிர்வாணிகளா யிருத்தலைப் பார்வதியார்கண்டுதமது நாயகருக்கு அந்நிர்வாணகோலந் தோன்றுவண்ணம் தானோர்

சீலையாய் மறைத்தும் அச்சத்திகோடிகள் வேறுடையுக்கு
மளவும் இரண்டுமேனையும் ஒருமுகுர்த்தவாலம் முடிதிருந்த
னர். அதனால் சூரியன் சந்திரன் அக்கினிகளுடைய வொளி
மழுங்க எல்லாவுயிர்களுஞ்செயலற்றிருண்மயமாயிருந்தன. அக்
காலத்தில் சலப்பிரளயம்எங்கும்பரவிற்று. அவ்வெள்ளத்
தில் அழிவில்லாதவராகிய மார்க்கண்டேயமுனிவர் அம்மகாப்
பிரளயத்திலெல்லாவலகங்களுமுழ்குவதைப்பார்த்ததிகயித்து
இனியாம் என்செய்யக்கடவோமென்றுசிவக்தியானஞ்செய்து,
ஓ! காடேசனை ! ஒருபற்றுமில்லாது இவ்வெள்ளத்தில் நீந்தி
வருகின்ற எனக்குஓர் ஆதாரங்காட்டவேண்டுமென்று பிரார்த்
தித்துக்கொண்டு வரும்போது பிரளயஜிததால் காஞ்சி நகரத்தி
லுள்ள வேதசொருபமாகிய மாகிருட்சத்தின் இல வெள்ளத்
தின்மீதுதோன்றியது. அதைக்கண்டுசமீபிப்பதற்குமுன் அம்
மா, தள்ளிப் பூங்கனியுடைய கிளைகளுடன் வளர்ந்தோங்கியது
அம்முனிவர் இதுஎம்பெருமான் கருணையையாமென்று அம்
மரத்தின்மேலேறி பிரளயசலத்தைப்பார்த்தாச்சரியடைந்து
தன்னைக்காத்த அவ்விருட்சத்தைச் சிவசொருபமாகப்பாவித்து
இதுநம்மைபாதுகாக்கவந்த கருணைவடிவென்று நிச்சயித்து
அங்கிருந்தவண்ணமே அதன்மூலத்தில் அவ்யக்தமானசோதி
சொருபமாய் சிற்சொருபமாய் விளங்கும் விசாலமான
நகரத்தைக் கண்டதுவென்ன ஆச்சரியம்! இந்தலயகாலத்
திலும் நாசமில்லாமல் சலமத்தியில் நிச்சலமாய் சோதி
சொருபமாய் விளங்குகின்றது இதனைக்காண்பதே பெரும்பய
னமென்று அவ்விருட்சத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு அதனடியி
லிறங்கவும் சிவகுமாரரான சுப்பிரமணியர் அம்மரத்திற் பழு

த்திருக்கும் பழங்களைப்பசித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து வணங்கி இந்தக்ஷேத்திரத்தின்பெயரென்னை? இவ்விருக்ஷ மெத்தன்மைத்து? தேவாரிப்பழங்களைப் புசித்துக்கொண்டு வசிக்குங்காபணமென்னை? யாருடைய மகிமையினால் இச்சலப் பிரளயத்தினு மழியாதிருக்கின்றது? இவை யாவும் என்பால் கருணைகூர்ந்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அறுமுகக் கடவுள் இது காஞ்சிக்ஷேத்திரம் பிரளயத்தைச் செய்தது பிரளயங்களுண்டாகுந்தோறும் மகாதேவி தனது பராக்கிர மத்தினும்காப்பாற்றிவருகின்றாராதலால் பிரளயஜீத் தெனப் படும். இவ்விருக்ஷம் சாக்ஷாத சங்கரஸ்வரூபம் அச்சங்கரே இவ்விருக்ஷத்துக்குப் பிஜமாகி விருக்ஷரூபமாயிருக்கின்றார். இப்பழம் வேதனத்தொடராதும் ஆகையால் நானிப்பழத்தை நாடோறும் புசித்துவருகிறேன். இதைப்புசித்தவர் வேதனித் யாகுருவாவரென்று சொல்ல அவரடியில்வீழ்ந்து வணங்கிப் புசித்து அவ்வேகாம்பரர் விருக்ஷமூலத்திலிருந்து அப்பழங் களைத் தாழும் புசித்துவந்தனர். துங்கபத்ராதிரத்தில் சிருங் கிசைசலத்தில் வாசஞ்செய்கின்ற கிரௌஞ்சனென்னும் ஒரு பிராபணன் நாடோறும் சிவபக்தசிரோன்மணிகளாகிய பிரா மணோத்தமர் புசிக்கின்ற சுவர்ணமயமான லிங்கங்களைப்பக ரித்து அதனைவிற்பனஞ்செய்துவந்தனன். அவனுக்குப் பதினாறு பிள்ளைகள் அலிகளாப்ப்பிறக்க அப்பிள்ளைகளைப்பார் த்து மிகவுந்துக்கித்து அவ்வவிருபத்தை நிவர்த்திக்க புண்யக்ஷேத்திரங்கள் தோறஞ் சென்று தரிசித்துக்கொண்டு வருங் கால் இந்த ருத்திரசாலையை யடைந்து மாவிருக்ஷத்தைப்பார் த்து அதனடியில் ஒருக்ஷணகாலமிருந்து தன்னிளப்பை மாற்

றிக்கொண்டு தன்னகரை யடைந்தனன். இதனடியில் வாசஞ் செய்த புண்யவிசேஷத்தால் அப்பிள்ளைகள் புருஷரூபமடைந்தனர், அதைப்பார்த்து இனி நம்முடையகுலம் விருத்தியடையும் இவ்வாறு விருத்தியடையச்செய்தது ருத்ரசாலையென நிச்சயித்து ஆனந்தபரவசனும் இஃப்பாறவதற்குத் தங்கியிருந்த புண்யமே இவ்வளவுபெரும் பேற்றைத்தருமாயின் அந்தக் கேஷத்திரம் எப்பொழுதும் வசிப்போமாயின் நமக்கு வரும் பலனை என்னவென்று மதிப்போமென்று அக்கணமே புறப்பட்டு காஞ்சி நகரத்திலுள்ள ருத்திரசாலையை யடைந்து நாடோறும் ஒழுக்கம் தவரது சிவசூனையிற் சிறந்தவனாய் வாழ்ந்திருந்து தேகாந்தத்தில் சிவலோகமடைந்தனன்.

ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

ரசாலேசப்பிரபாவம்.

வேதசொருபமாகிய ஆம்பர விருக்ஷமூலத்தில் சாஷ்நாத சங்கரர் கதலி குசமம்(வாழைப்பூப்)போல் ஒரு அஸ்தப்பிரமாணஞ் சொதிகொருபராய் உமாலிங்கனத்தினால் குசகங்கண சோபிதராய் சதுர்மூர்த்தி வத்பகதராய் அகண்ட சச்சிதானந்த தேஜோமயராய் மான்மழவரதாபய அஸ்தங்களாற் பிரகாசிக்கின்றவராய் தவளமேனியராய் பஸ்மோத்தூளிந விக்ரஹராய் திரிணேத்ரராய் சந்திரசேகரராய் சர்ப்பகங்கணராய் கங்காதரராய் சடாமகுடதரராய் சவ்யதக்ஷணங்களில் உமாதேயுங் கங்காதேவிபுரின்று வீசப்பட்டசாமரைகளையுடையவராய் ருத்திர

கோடிஸ்வரராய் ஸ்ரீகாமாட்சிதேவியார் துதிக்க மகாபிரளயத்
தைப்போக்கி அவர் வேண்டியாங்கு பாணிக்கிரகணஞ் செய்து
நிக்யகல்யாண சுந்தரராய் விளங்குகின்றார்.

உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய நேச்சிரங்களைப்
புதைத்தகாலத்தில் சிருட்டியாகி கொழில்கள்மாறி தருமங்
களெல்லாமொழிந்து உயிர்களுங்குப்பாபம் மேலிட்டு அப்பா
வங்களெல்லங் கருமை நிறங்கொண்டு அக்தேவியாரது தே
ஜோ ரூபத்தைக் கருநிறமாக்கியது. அச்சமயத்தில் தேவர்கள்
முறையோமுறையோவென் றொலமிடத் தேவியார் நடுக்கமுற்
றுக் கண்ணைப்பொத்தி யிருந்தகைகளை நீக்கிக் தமது திரு
மேனி மாறு பட்டி நுத்தலைப் பார்த்ததிகயித்து மன வருத்த
முற்று இதன்காரணம் யாதோவென்று சிவபெருமானைப் பல
முறை பணிந்து ஹே! தேவதேவ!! மஹாதேவ! கருணாகர!
சங்கர! சொர்னம்போற் பிரகாசிக்கும்என்மேனிபாபரூபமான
கருநிறமடைந்து பார்ப்பதற்குச்சகியாத கோரமாகக் காணப்
படுங்காரணம் என்னையோவென்று வினவினர்: சங்கரர் ஓ தே
வியே! இதுகருமைநிறமென்று உயிர்களின் பாபத்திரட்சியா
மென்னதேவிகேட்டுள நடுங்கிஹே! தேவதேவ!! ஐகந்தாசசரண
கதவத்ஸல என்று துதித்து, இதற்கு யான் செய்து கொள்ள
த்தக்க பரிகாரமென்னையென்று கண்ணீரரும்பிமீளவுங் கேட்க
சங்கரர் நீ விரைவாய் பத்ரிகாச்சிரமத்துக்குச் சென்று அங்கு
ஒரு குழந்தைவடிவங் கொண்டிருப்பாயாக. அவ்விடத்தில்புத்
திரப்பேறு வேண்டிய காத்தியாயனமுனிவன் வருவான். அவ
னுன்னைப்பார்த்தவுடன்புத்திரகாமந்தீர்த்துமகிழ்ச்சியடைந்து
ஞானநிருஷ்டியினு லுன் சொரூபத்தையுமறிந்துதன்னஞ்ச்சிரம

த்துக்குக் கொண்டுபோய் (அ) வருஷம் உன்னைச் சீராட்டியும்
 பூஜித்தும் வருவான். பின்னர் என்னுடையநாயினால் நோய்கண்
 டம். ஜபமாலை, தீபஸ்தம்பம், இரண்டு குடம், விசிரி, இரண்டு
 சாமரை, வித்யாதாரம், வியாக்ராசனம், புத்தகம், வறுத்த
 பயறு, கங்கைமணல், கங்காதீர்த்தம், குடை இவைகளைத் தரு
 வான் அவைகளை நீபெற்றுக் கொண்டு உடனே தூர்ப்பிக்க
 மடைந்திருக்குங் காசுக்குச்சென்று அன்னதானத்தா லவ்வுறு
 மையைப் போக்கி அன்னபூணியென்று பெயர்பெற்று பன்
 னிரண்டு வருட மவ்விடத்திலிருந்து தென்றிசையேநோக்கிச்
 செல்லக்கடவாய். அப்படிச்செல்லும் பொழுது எவ்விடத்தில்
 புலித்தோல் சோமவிருத்தமாயும், ஆகாசபீடமாகிய குடம்
 அதன்சூத்திரமாயும், மணல் இலிங்கரூபமாயும், ருத்திராக்ஷ
 மாலிகைபில்வமாலையாயும், குடை நாகாபரணமாயும், யோக
 தண்டம் திரிசூலமாயும், சாமரைகள் இரண்டு பெண்களாயும்,
 விசிரி கிரியாயும், குடம் குடதீபமாயும், புஸ்தகம் காமதேனுவா
 யும், வித்யாதாரம் ஹசியாயும், வறுத்தபயறு முனையொடுகடிய
 பயராயும், கங்கை பாலாயும் எவ்விடத்தில் மாறுகின்றதோ
 அவ்விடத்தைக் காஞ்சி நோக்கித் திரிமன்றறிவாயாக. அவ்விடத்
 தில் சோமசூத்திர குடன் கூடிய அவ்விடங்கத்தை நானொறும்
 ஶ்ரீரத்தாலபி டேகநதுவாகாபரண க்ஷிலங்கரித்து பில்வமாலை
 யைக்காத்தி முனையொடுகடிய பயரைநிலைதனஞ்செய்துகியா
 னித்து அவர்பக்கங்களில் இரண்டு ஸ்திரீகளைகாவலாகத்தாபித்
 துகோக்ஷரத்தைப்பாணஞ் செய்துகிளியைக்கையிற் பிடித்துக்
 கொண்டே சிவையநாட்டி அதன்முனையில்பஞ்சாக்னி மத்தியினி
 ன்றுஎன்னைத்தியானித்துத்தவஞ்செய்துவருவாயாக, அப்பொ

முது நான்மனக்குப் பிரத்யகூதமாகிக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்ளுகிறேன். அக்கணமே கருடாநிறம்நீங்கிசொர்நாங்கிருபத் தையடைவாயென்று கூறிய மொழியைக் கேட்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்கள் செய்து விடைபெற்று அவராணையின் படியே பதிரிகாச்சிரமத்தில் காத்தியாயனமுனிவரை மகிழ்ச்சி செய்து அவராலயோகதண்ட முதலியவைபெற்று காசியை யடைந்து அன்னதானஞ் செய்து காசிராஜனுக்கு மோக்ஷமளித்து காஞ்சியை யடையவேண்டு மென்றெண்ணி வரும்பொழுது யோக தண்ட முதலியவை மாறினமைகண்டு இதுநான்மனஞ்சிசேஷத் திர பென்றுநிதளிந்து ஒவ்வொரு மாவிருக்ஷத்தினடியிலும் பெருமானைத்தேடித் தேடிக்காணாமல்மடியில் ஒரு மாவிருக்ஷத் தடியிற் பரசிவன் வசிப்பதைக்கண் டானந்த பரவசமடைந்து அநேக நாள் சைகதலிங்கார்ச்சனை செய்துவந்தும் அவரருள் புரியாமையால் கந்தவம்சிலநாள்புரிய ஒருநாள் நாரதமுனிவர் தீர்த்தயாத்திரை மூலமாயவ்விடம் வர அவரை நோக்கி நாரதரே எனக்கு இறைவனினுதையும் அருள்புரியாமையால் இனி யான் செய்யத்தக்கதுயாகென்று கேட்க அவர் பஞ்சபாண மந்திரத்தை யுபதேசித்து விடைபெற்றுச் சென்றன.

அதன்பின்னர் அம்பிகையம்மந்திரத்தை ஐயுறுமாத கால வரையில் சிவலிங்கார்ச்சனை யாடு செபித்துத் தபஞ்செய்து வர அத்தபாக்கினி கைலாயத்தைத் தகிக்க அவரவர் வேண்டியவாங் கருள் புரியுஞ் சங்கரர் அம்மையார் வேண்டியவாதே பஞ்சபாண மந்திரங்கட்டுப்பட்டுக் காமமுடையவர் போன்று யோகினி கணங்களோடு லீலாவினோதம் புரிந்தும் அடங்கப் பெறுதவராய்ச் சற்றே திருவுளத்துப் பரிபவமுற்றுத் தமது

திருமுடியில் வசிக்குங் கங்கையில் மூழ்கிச் சிறிதே சுகமுற்று
மீளவும் அக்கங்கைப் பார்த்துஉனது சொரூபமாகிய சலத்தில்
மூழ்கியும் எனக்குண்டாகிய காமாக்கினிசிறிதேனுந் தணிய
வில்லை யாகலான் பார்வதிதவம்புரியு மிடத்திற்குச் சென்று
அவளது மந்திரசெபத்தைத் தடுப்பாயென உடனே கங்கை
சிவனாருடையரோமகூபங்களிலிருக்கும் (உ) கோடிதீர்த்தங்
களையும் ஆகரிஷத்துக் கொண்டு சர்வ வியாபகராகிய சிவபெரு
மானைஹ்ருதயத்திலிருத்தி மிகவுஞ் சீதளசொரூபியாய் அதி
வேகமாய்நந்திசைலமடைந்து அங்கிருந்து உமைதவம்புரியு
மிடத்தையடைந்தனள். அதனை உமாதேவியார் பார்த்து கம்
பம் கம்பம் என்று அப்பிரளயத்தைத் தடுக்கத் தமது தோழி
யருள் ஓசத்தியையேவ, அக்காளிதன்கையிலிருந்த விஸ்வ
பகூணமென்னுங் கபாலத்தில், அவ்வெள்ளத்தை வெளியே
போகவிடாமலுள்ளடக்கினள்.

அம்பிகை விக்கனமில்லாமல் தவத்தைச்செய்து முடித்து
அக்காளிக்கு பிரளயபந்தினியென்று பெயரிட்டினர். அது
கண்டகாமேசர் மிகவுங் கோபங்கொண்டு தனது சடாபாரத்தி
னின்றும் கங்கையை ஆயிரமுகத்தோடு மஹாப்பிரளயமாய்ச்
செல்லச்செய்தனர். அம் மகா கங்கையைக்கண்ட வுமாதேவி
யார் பிரளய பந்தினியாலும் மற்றெவராலும் இவ்வெள்ளத்
தைத் தடுக்க முடியாதென்று அச்சமுற்று விஷ்ணுவை நினை
க்க அவர் உடனே அங்குவந்து ஒரு பாதத்தைப் பூமியிலும்
ஒருபாதத்தை ஆகாயத்திலுமாக ஆன்றி அவ்வெள்ளத்தைத்
தடுத்துநிற்க அப்பொழுது அவர் கண்டததில் ஒளியீசும் சந்
நிரகலை கிரணங்களைப் பரப்பிப் பிரகாசித்தது. அதுகண்ட

வுமாதேவியார் தமது நாயகரென நிச்சயித்து நடுக்கமுற்ற
பொழுது சந்திரகண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ தேவியான் சந்திர
சேகரனன்று அவரருளால் சந்திரகலை சுண்டததில் விசப்
பெற்று சந்திரகண்டனென்று இங்கு வாழ்கின்ற " எனது தமை
யன் என்று தன்னைத் தெரிவித்து ஒ சங்கரி இந்தவெள்ளம்
வேறு சொருபமன்று சாக்ஷாத் சங்கரர் சொருபமே உன்னைச்
சோதிக்கும்பொருட்டு இவ்வாறு வந்தனர். இவரை யான் நடுப்
பதற்குக் கடுமாய் ஒருநாளநங் கூடாது; ஆகையால் சீ சிவபெரு
மானே துணையென நம்பி உன்னால் பூசிக்கப்பட்டிவாரும் இந்த
சைகதலிங்கத்தைச் சரணமடைந்து ஆலிங்கனஞ் செய்துக்
கொள்வையாபின் சங்கரர் அக்கணமே கருணைகூர்ந்து மகிழ்
ந்து பிரளயரூபமாறிக் கலியாண சந்தரராய் உன்னை விவாகஞ்
செய்துகொள்வரென்று கூறித் தந்திலையிற்சென்றுநின்றனர்;

அந்த விஷ்ணுமூர்த்திசென்றவடங் வெள்ளம்பெருக்
கெடுத்துவருவதைக்கண்டதேவியார்நடுக்கமுற்று என்செய்வோ
னென்று சைகதலிங்க மூர்த்தியைப்பார்ந்து எம்பெருமானே
அன்பர்க்கெளயானே அடியாரிடர்க்குளையும் அண்ணலே ! சிவ
னே ! சிவனே !! எனக்கு சீயே கதிடு என்று இருகரங்களாலு
மார்பிறுக ஆலிங்கனஞ்செய்து கழுவினர், எம்பெருமானும்
பிராட்டியாரது மூலத்தமும்பும் வளைத்தமும்புந் தமது த்ரு
மேனியி லுழந்தவே அதுகாலும் அடங்கப்பெறாதபேரவா
அடங்கப்பெற்று காமேசராய் அப்பிராட்டியாரைத் தமது
அர்த்தாசனத்திலிருக்க வீற்றிருந்தனர். அப்பொழுது ௨ மா
தேவியார் தாமடைந்திருந்த காளிய வடிவநீங்கிக் கவுரநீறும்
பெற்றமையால் புதியகலியாணத்தை வீறும்பினர், சிவகணங்

களும் ஏனையவிரூபங்களும் அம்மையப்பருடைய பேரழகைக் கண்டு கலியாண கோலத்தைக்காணப் பேராசைகொண்டனர். இவர்களின்குறிப்பறிந்த பெருமான் விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கி நீ எங்களிருவருக்கும் கலியாணமகோற்சவம் முன்னர் அகஸ்திய முனிவருக்கும் இவ்விடத்தில் வருடந்தோறும் கலியாண மஹோற்சவ தெரிசனந்தருகின்றோம். ஆகையால் நடப்பதற்கு வேண்டிய பிரயத்தினங்களைச்செய்வாயென்று கட்டளையிட்டனர்.

விஷ்ணுமூர்த்தி அக்கட்டளையைஏற்று பிரமனாதி தேவர் களைப் பார்த்து ஒதேவர்களை இந்த கவுரிகலியாணத்தைமுடிக்கவேண்டிய கடமைப் பாடுடையவர் நீங்களை என்று யாவர்க்கும் பிரியமான பலவார்த்தைகள் சொல்லி நம்முடைய உலகங்களிற்சென்று ஆடையாபரண கந்தமாலை முதலியனயாவும் அதிசிக்கிரமாய்க் கொண்டுவந்து சேர்க்க வேண்டுமென்று சொல்ல யாவருங் கைகொட்டிக் கூத்தாடி அவரவருந் தங்கள் தங்கள் பதங்களுக்குச் சென்று எல்லாத் திரவியங்களைபுங் கொண்டுவந்து நாடுகரமுதலியவற்றையும் கலியாண மண்டப முதலியவற்றையும் அலங்கரித்து பெருமானுக்கும் பெருமாட்டிக்குங் கலியாண மஹோற்சவமென்றுஎங்கனும் பேரிகைமுழுக்கி துஜாரோகணமுதலியன வெல்லாம் வேதாகம விதிப்படி செய்வித்து ஒன்பது நாளுஞ்செய்யவேண்டிய திருவிழாவையும் முறையாகடத்தி பத்தாநாளாகிய நடத்திரதினத்தில்காம்பரநாதரையும் காமாசுரத்தேவியையும், விஷ்ணுமூர்த்திலகாமிதேவியோடும் நானென்ன புண்ணியஞ்செய்தேன் நானென்ன பாக்கியஞ்செய்தேனென்று தோத்திரஞ்செய்துகலியாணமண்

டபத்தில் சகல வாத்தியங்களுமுழங்க இலக்ஷ்மி தேவியான வள் பாலைவார்க்க விஷ்ணுமூர்த்தி ஏகாம்பரநாதருடைய திரு டிவிளக்கிப் பட்டாடையாலொற்றிப் பாததீர்த்தமுண்டு மன ங்களித்து மதுபார்க்கமுட்டி அப்பெருமான் திருக்கரத்தின் மேல்கவிரிதிருக்கரத்தை வைத்து மந்திர நீர்வார்த்துத் தத்த ஞ்செய்து சங்கதந்துபிமுதலியபலவாத்தியங்கள் சத்திக்கவும் வேதமுதலிபன கோஷிக்கவும், கற்பகமலர் முதலியன மாரி யாகப்பொழியவும், பிரமன் ஓமாக்கனி வளர்த்தவும், காமாக்ஷி தேவியாருடைய கண்டத்தில் மாங்கலிப சூத்திரந்தைச் சாத் தியருளச் செய்தனர். அக்காலத்தில் தேவ பகஷ கின்னர கிம் புருட சித்தசாத்திய இருடிமுதலிய யாவரும் ஜயஜயவென்று முழக்கமிட்டு எங்கும் பேரொலி செய்தனர்.

அச்சமயத்தில் தேவதச்சனாகிய விசுவகர்மா, திரிபுர தகனகாலத்தில் ஆரோகணித்தசுவர்ணமயமானரதமும் இந்தி ரன் படிசுத்தினுற் செய்த குடையும், இரக்னமயமாகிய மகுட மும் ஏகாம்பர நாதருக்கு முன்னே கொண்டுவந்து எங்கள் செல்வமே இப்பொழுது மனோன்மணியாகிய காமாக்ஷிபுடன் இந்தகலிபாணசுந்தர கோலத்தோடும் இவ்வந்திப் பொழுதில் இந்தரதத்தில் ஆரோகணித்து என்னுற்கொடுக்கப்படும் முடி யையுந் திருமுடியிற் சூடி இத்திரன் குடை பிடிக்க பாசுபதர் களாய் விளங்கும் தேவசமூகங்களாகிய அடியார்களுல்லாம் பரமானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கப்பவனிவர வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தனன். அவ்வண்ணமே வீதியில்பவனிவந்து ஆஸ்தானமண்ட பத்திலெழுந்தருளி யிருந்துயாவரையும் பார்த்து அன்பர்களை யோகபூமியாகிய இந்த உருத்திர

சாலையை நமது பேரக பூமியாகக்கொண்டு ஸ்ரீ காமாக்கி
தேவியோடு எப்பொழுதும் இந்த ரசாலமுலத்தில் (மாமுலத்
தில்) வீற்றிருந்து யாவருக்குந் தரிசனமாத்திரத்தில் சதல
போகங்களுந்தருவோம். ஆகையால் காஞ்சிசேஷத்திரத்தில் தா
ண்டவகற்பமாகிய இந்தகற்பத்தில் பவுதி என்கிற மன் வந்த
ரத்தில் மூன்றாவதான தாமசமனுவும் கிருதயுகமும் விஷ்ணு
கூர்மாவதாரமும் கூடிய பவ்வென்கிற இவ்வருஷத்தில் சித்
திரைமாசத்தில் மீனராசியில் சூரியனிருக்க சுக்லபக்ஷ பவுர்
ணமி, பூர்வபல்குனி நக்ஷத்திரத்தில் மூன்றாவது பாதத்தில்
நடந்த கலியாண மஹோற்சவம் போலும் வருடந்தோறும்
வரும் பங்குனிபுத்தரத்தில் இந்த கவுரி கலியாணத்தை யுத்
தேசித்து மஹாபூஜையும் அலங்காரமும் உற்சவமும் பிராஹ்
மணபூஜையும் தெரிசனமும் செய்கின்றவர்களுக்கு சகலாபிஷ்
டங்களையும் கோடி கன்னிகாதான பலத்தையும் தருவோ மெ
ன்று அனுக்கிரகஞ்செய்தனர்.

மகிமை.—காவேரி நதிக்கரையிலுள்ள திருப்பனங்கா
டென்னுந் திவ்ய சேஷத்திரத்தில் யஜுர்வேதியாகிய சம்பு
வென்னுமோர் வேதியுயிரிந்தனன். அவன்காஞ்சிநகரத்தின்
பெருமையையும் பங்குனிஉத்திர மஹோற்சவ மகிமையையுங்
கேட்டுத்தான் தரிசிக்கவேண்டுமென்றெண்ணிகாஞ்சிநகரத்தை
யடைந்து கல்யாண மஹோற்சவத்தைக் கண்டு களித்து எம்
பெருமானே இவ்வைபவத்தை வருடந்தோறும் யான் கண்டு
களித்துப்பயமாறு அருள்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்
துக்கொண்டு தன் தேசத்திற்குப் போய் அநேக வருஷம் சீளித்

திருந்து பின்னர் சிவகணங்கள் விமானங்கொண்டுரை ஸ்ரீ
கையையங்கிரிக்குச் சென்று அங்கு சிவகணங்களுடன் வாழ்ந்
திருந்தனன். பின்னர் ஆபிரந்தலைமுறை அவ்வேதியன் வம்
சத்தில் வந்தவர்களெல்லாம் ஏகாம்பரநாதருடையகல்யாண
வைபவத்தைக் குடும்பசமேதராய் வந்து தரிசித்துத் தங்கள்
தேசம் செல்லும் நியதியிற் றவராதிருந்து முடிவில் ஒவ்வொரு
வரும் சிவகணங்களாலழைக்கப்பட்டு சிவலோகஞ் சென்றனர்.

எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

சர்வதீர்த்தப்பிரபாவம்.

சர்வதீர்த்தமானது, நத்திசைலம் கூதீரநதி திருப்பாற்
கடல் என்னு முன்று முடைமையால் கோபுரமெனவும், வராகி
அம்பினை முதலிய சத்திபேதங்களுடையது பகூபுரியெனவும்
தேவமூலமுடையது சேஷதரப் பிரஸ்தமெனவும், சூதமுதலிய
விருகூழ்மூலமுடையது குண்டிகமெனவும், சூரியபுஷ்கரணிபு
டையது நிஷண்ணமெனவும், சந்திரபுஷ்கரணி புடையது
கூதீரசரிச்சமுத்திரமெனவுங் கூறப்படும்.

காஞ்சிநகரத்திலுள்ள ருத்திரசாலையில் வீற்றிருக்கின்ற ஏகாம்
பரநாதருக்கு (௭) அம்சம் நைருதியிலுள்ளது. இதில் முன்
பிரளய பந்தினிபின் கபாலத்தில் ஆகரஷணம் செய்யப்பட்ட
சிவபிரானது (3½) கோடிபோம கூபத்தினின்றும் வெளி
வந்த தீர்த்தசமுக்கமாயி கம்பாநதியானது பின்னர் பெருநெள்

ளமாய்ப் பெருக்கெடுத்து பாக்கிரத்தில் சலம் விழுவதுபோல்
 வீழ்ந்து சூழிந்துள் அந்தர்வாசினிபாப் விளக்குகின்றதனாலும்
 பின்னர் அச்சிவபெருமானது சுடைமுடியிலுள்ள கங்கையி
 னின்றும் ஆயிரமுகமாய் வெளிப்பட்ட தீர்த்தசமுத்தத்தைத்
 தன்னுடன் கொண்டி ருங்கலாலும் சர்வதீர்த்தமெனப் பெயர்
 பெற்றது. அம்மையாரால் தழுவ வெளிப்பட்ட ஏகாம்பரநாதர்
 எட்டுவயதோடு விளங்கும் காமாக்ஷிதேவியை நோக்கி, ஹே
 தேவி! இச்சர்வதீர்த்தத்தில் அந்தர்வாசினியாயிருக்கும் கம்
 பரநதியின் பெருமையை என்னென்று சொல்வேன் உன்னை
 அநேகநாளாய்ப் பிரிந்தி ருந்ததனாலெனக்குண்டாயிருந்த பெரு
 ந்துயரத்தையும் வெள்ளத்தைக்கண் டினக்குண்டாகிய பெருங்
 கப்பத்தையு மொழித்து எனக்கு உனது முனைச்சுவட்டையும்
 வளைச்சுவட்டையும் என்றும் பெற்றிருக்கும் பேற்றையும்
 உனக்கு எனது அர்ச்சனையையும் ஆலிங்கனத்தையும் என்றும்
 பெற்றிருக்கும் பேரானந்தத்தையுந் தந்ததென்று கூற அத
 னைக் தேவியார் கேட்டு புன்னகையரும்பி அதீர்த்தத்தின்
 மகிமை இக்குன்மைக்கென வறிந்து அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய
 விருப்புடையவராய் அதீர்த்தத்தைப் படி முதலிய ஆவர
 ணங்களா மழகுபெறச்செய்துசங்கற்பங்கூறிஸ்நானஞ்செய்து
 அதீர்த்தத்தினின்று மெழுந்திருக்குப்போது எவ்வனசாலியா
 யும் செளந்தரியமுடையவராயும் பிரகாசிக்கின்றமங்கள சொரு
 பியாயும் விளங்கினர்.

பின்னர் தமது உருவத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து அதீர்த்
 தக்கரையினின்று இருக்-பஜார்-சாமவேதியர்களான அந்தணர்

களுக்கு கோதானம் இரணிய தானங்களும் சூரியசந்திரரிருக்
 கும்வரையில் சாஸ்வதான சீவனஞ் செய்யப் பூதானமுஞ்
 செய்து அவிவிடத்தினின்றும் புறப்பட்டு காமகோட்டத்தை
 யடைந்து தர்மசாலைகளை யேற்படுத்தி மகா திரிபுர சுந்தரியான
 மஹாசத்தியை யாராதித்து மீண்டுந் தர்மசாலைக்குத் திரும்பி
 (௩௨) தநுமங்களை புஞ்செய்து அத்தநுமம் எக்ஸழு நடந்து
 வரவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராய்த் திரவியத்துக்கு
 அக்ஷபபாத்திரமான காமதேனுவையும் கற்பகவிருக்ஷத்தை
 யும் சிந்தாமணியையும் பிரதிஷ்டைசெய்து அவைகளைக்
 கொண்டு அம்புப்பத்திரண்டு தநுமங்களையும் புகங்கடோறும்
 அழிவின்றிச்சரிவர நடத்த அரசனாகிய பன்மயாவாக
 லன் என்றும் அழிவில்லாதவராகிய கணபதியை அரசராக
 நியமித்து முடிசூட்டி அவரிடம் ஒப்புவித்து, பின்னர் காம
 கோடிபீடத்தில் வசிக்கும் திரிபுர சுந்தரியைப் வணங்கி விடை
 பெற்று கச்சபேஸ்வரமூர்த்தியிடஞ் சென்று பூசித்து பிர
 தக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்று சர்வ தீர்த்தங்கரை
 யடைந்து மூன்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து அத்தீர்த்தங்கரையி
 னின்று தீர்த்தஸ்னானகையுத்தேசித்து யாத்திரையாகச்
 சென்று சகல தீர்த்தங்களிலும் ஸ்னானஞ்செய்தவர்களுக்கு
 என்ன பலனுண்டாகுமோ அப்பலன் இத்தீர்த்தத்தைத் தரி
 சித்தமாத்திரத்தி லுண்டாகுமென்று வரங்கொடுத்து தனது
 நாயகரிடஞ்சென்று வணங்கி அவரது வாமபாகத்தையடைந்து
 நித்யகல்யாணியாய் விளங்கினர். காஞ்சியில் யாத்திராவாசிகள்
 சர்வதீர்த்தத்தைத் தெரிசுத்தும் ஸ்னானஞ்செய்தும் அவ்வப்
 பலனைப் பெற்றுவருகின்றனர்.

மகிமை,—தாம்பிரவர்ணிதீரத்தில் அகஸ்தியகோகாஜ்
ஞானம் சாமவேதியனுமரகிய சோமனென்னும் ஓர் வேதியன்
மதங்க (சண்டாள) குலத்தளான அழகிற் சிறந்த யோர்
பெண்ணை மோகத்தால் சங்கமஞ்செய்து ஒரு பிள்ளையைப்
பெற்றான். இவ்வேதியனால் பிதூர்த்தேவதைகளை யுத்தேசித்
துச் செய்யப்பட்ட ஸ்ரார்த்தாதிகளைத்தும் கிருமிரூபமாகப்
போயின. சொக்கத்திலுள்ளபிதூர்த்தேவதைகள் நரகமடைந்
தனர். இவைகளையெல்லாம் அந்தப்பிராமணனறிந்து மிக்க
வருத்தமுற்று தீர்த்தயாததிகரை செய்யப்புறப்பட்டு அங்கங்
குள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு முடிவில் ருத்
திரசாலையை யடைந்து சர்வதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்த
மாத்திரத்தில் அந்தப் பிராமணனுடைய பிதூர்க்களனைவரும்
இப்புண்ணிய விசேடத்தால் கோரமான நரகத்தினின்றும்
நீங்கி சுவர்க்கமடைந்தனர். பின்னர் இவன் செய்யப்பட்ட
ஸ்ரார்த்தாதிகளைப் பிதூர்கள் திருப்தியுடையவாகளாய்
ஆகாரமாகக் கொண்டார்கள்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

காமகோட்டப்பிரபாவம்.

வாயு ஆக்னேயதிக்குகளில் திருவுருக்கொண்டு விளங்கும்
சிவவிஷ்ணு சொரூபந் தானேயாகிய பராசக்திக்கி ருப்பிடமாய்
சர்வான்மாக்களுக்கும் சர்வ காமங்களையும் எளிதிற் கொடுக்

கும் ஆற்றலுடையதாய் விளங்குவதால் இந்தக் க்ஷேத்திரம்
காமகோட்டமெனப்பெயர் பெற்றது. இதற்குப் பெயராவது.
அவையாவன,—

ஸ்ரீபுரம் பத்மநாமகம் சாமக்கோட்டம் காமகோடி கல்
யாணபுரி ஜீவன்முக்தி க்ஷேத்திரம்.

எல்லை, —ஸ்வேதப்பெருமானுக்கு (க௭) அம்சம் கிழக்
கிலேள்ள க்ஷேத்ராங்கி என்னும் தூர்க்காலயமே கிழக்கெல்லை,
அதற்கு (க௮) அம்சம் தெற்கிலிருக்கின்ற சிம்ஹாலயமே தெற்
கெல்லை, அதற்கு (க௯) அம்சம் மேற்கிலிருக்கின்ற காயாரோ
கணாலயமே மேற்கெல்லை, அதற்கு (௪௮) அம்சம் வடக்கி
லுள்ள முற்கூறிய ஸ்வேதப்பெருமானாலயமே வடக்கெல்லை.

இன்னெகெல்லக்குட்பட்ட பிரதேசமே காமராஜபீடமெ
னப் பெயர்பெறும். விநாயகராலயம் (௧) ஸ்கந்தராலயம் (௨)
தூர்க்காலயம் (௩) விஷ்ணுவாலயம் (௪) சிவாலயம் (௫) தீர்த்
தம் (௬).

க்ஷேத்திராங்கி என்னுந் தூர்க்கைக்கு (௬௦) அம்சம் தெற்
கில் தேவசிலப்பினால் பிரதிஷ்டைசெய்து ஆதிக்கப்பட்ட சங்கு
பாணி விநாயகராலயம்,— அதற்கு (௬௧) அம்சம் மேற்கில் பிரம
தேஸனுக்குக்கு நுழைந்தமாய் தாசக மந்திரத்தைப் புகேசித்த
குமரகோட்டமென்னும் ஸ்கந்தராலயம், அதற்கு (௨௪) அம்
சம் தெற்கில் கிராமதேவியாகிய உக்திவாசினி என்னும் மஹா
தூர்க்கை ஆலயம், அதற்கு (௬௨) அம்சம் வடக்கில் சிவபெரு
மானை யாராதித்துத் தநுர்விதையில் மிகவும்பண்டிதையான
நாக்தோனி ஆலயம், அதற்கு (௬௩) அம்சம் வடக்கில் பரிமுத

விய நனைகளால் தேவர்களுடைய விக்கினங்களைப் போக்கிய பஞ்சசந்திரிகை ஆலயம், அதற்கு (19) அம்சம் வாயுவில் நீலை என்னும் ஸ்திரீயின் கர்ப்பத்தைக் காத்து அவளால் பூஜிக்கப் ப்பட்ட தீர்த்தமாலினி ஆலயம், அதற்கு (20) அம்சம் உத்தரத்தில் கோரகூசித்தர் என்பவருக்கு விசேடமான செல்வத்தைத் தந்தருளிய ஹேமாசனா துர்க்காலயம், அதற்கு (21) அம்சம்தெற்கில் திரிசிரீனைத் சம்ஹரித்துக் காம பீடத்தைக் காத்த பீடவர்த்தினி ஆலயம், அதற்கு (22) அம்சம் வடக்கில் லக்ஷ்மியினால் பூஜிக்கப்பட்டு மன்மதனைம்புகரனாகவாமளித்த தூர்வாவர்ணப் பெருமாளாலயம் அதற்கு (23) அம்சம் ஆக்னேயத்தில் ஆதிசேடனாலச்சிங்கப்பட்டு உலகைத்தாங்கும் வல்லமையைத்தந்த திரிவிக்கிரமப்பெருமாளாலயம், அதற்கு (24) அம்சம் வாயுவில் மதுவாருஷகனைப் பெழிந்த மதுப் பெருமாளயம், அதற்கு (25) அம்சம் ஈசானத்தில் மகாகாளரை அர்ச்சித்து அனேகம் பிள்ளைகளைப் பெற்ற காளாங்கப் பெருமாளாலயம்.

ஆதிசேடன் சுப்பிரமணியர் பிள்ளையாக வரமேண்டு மென்றர்ச்சித்த மகாகாளராலயம் அதற்கு (26) அம்சம் ஈசானியத்தில் ஜகதாத்மா என்பவருக்குக் கவித்துவத்தைத் தந்தபட்டாரகேஸ்வரராலயம், அதற்கு (27) அம்சம்தெற்கில் முன்பிரலயத்தில் பன்னிருசூரியர்களால் நீலவர்ணமாகிய படங்களை யுடைய சர்ப்பங்களுக்கு முத்தியைகொடுத்த பணுதரேசராலயம் அதற்கு (28) அம்சம் வடக்கில் கதரு புத்ரர்களான சர்ப்பங்களை கருடபயத்தினின்றங்காத்த பணிசராலயம் அதற்கு

(உச) அம்சம் தெற்கில் பிரமன் சரஸ்வதி சனற்குமாரர் ரூரியன் சாஸ்தா சண்டுகை சுப்பிரமணியர் கச்சபம் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்டதும் தேவர்களில் அமிர்தநிமித்தமாய் கச்சபத்திற்குப் பலத்தைத் தந்ததும் சுவயம்புவாயும் மகாலிங்கமாயும் ஆதியந்தமற்றதுமான கச்சபேசராலயம்.

அதற்கு (ரு) அம்சம் வாயுதிக்கில் ஏகாம்பரநாதருக்கு வல்லபையான தபோவேஷத்துடன் கூடிய காமாட்சிதேவி ஆலயம், அவ்வாலயத்துள் நைருதியில் அன்னபூரணி உருவங் கொண்டு காசியில்கருப்பைத் தெளிவித்த அன்னபூரணி ஆலயம், அதற்கு வாயுவில் தேவியின் தன்யபானஞ்செய்து சுப்பிரமணியரைப்போலான சாஸ்தா ஆலயம், அதற்கு ஈசானத்தில் அஞ்சனகாமாட்சியும் வீருத்தருப்பியான லக்ஷ்மியும் அதற்குக் கிழக்கில் புத்திரரப்பேறு வேண்டியவைவஸ்வதமநுவுக்கு மூன்றுதரம்பிரதக்ஷணஞ்செய்து புத்திரனையடைவாயென்று காமாட்சிதேவியினால் திருவாய்மலரப்பெற்ற சந்தானமென்னுந் நாமத்தைபுடைய ஸ்தம்பமொன்றுமுள்ளன. இச்சந்தான ஸ்தம்பத்தை காமாட்சிதேவி அநுக்கிரகித்தபடியே வைவஸ்வதமது மூன்று பிரதக்ஷணஞ்செய்து புத்திரரப்பெறுபெற்று அந்தஸ்தம்பமூலமாய் பிலர்த்துவாரத்தின் வழியே அயோத்தியை யடைந்தனன். அதற்கு (க) அம்சம் மேற்கில் சிவபிரானது முகத்தினின்றுந்தோன்றியதும் இரண்டு பூதங்களுக்கு முத்தியைக்கொடுத்ததுமாகிய பஞ்சதீர்த்தம், அதற்கு (உச) அம்சம் தெற்கில் யயாதிக்குச் சொர்க்கலோகத்தைக்கொடுத்த காயாரோகணதீர்த்தம், அதற்கு (உக) அம்சம் வடக்கில் சனற்

குமாரர் சரபம்போக்கிய சித்திதீர்த்தம் அதற்கு (கடு) அம்சம் வடக்கில் கார்த்தவிரியனுக்கு நிஜரூபமளித்த சக்கரதீர்த்தம்.

தீர்த்தபலன், —பஞ்சதீர்த்தத்தில் சுக்கிரவாரத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்க்கு கோதாசிரியில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனும், காயாரோகணதீர்த்தத்தில் குருவாரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர்க்கு சிந்துாகியில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனும், சித்திதீர்த்தத்தில் ஆதிவாரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர்க்கு நம்மதையில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனும், சக்கரதீர்த்தத்தில் தேவி ஜன்ம நகஷத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோர்க்குக் கண்டகியில் ஸ்நானஞ்செய்த பலனுமுண்டாகும்,

மகிமை. —கங்காதீர்த்தத்தில் குண்டிலினி நகரத்தில் ஸ்ரீ வக்ஸகோத்திரஜ்ஞனும் ருக்வேதியுமான ஜகந்நாதனென்னுமோர் பிராமணன் வேதகிருத்தியங்களை யொழித்து துஷ்கிருத்தியங்களைக் கைக்கொண்டு அஃதும் மச்சம் இவைகளைக் கொண்டு வியாபாரம் நடத்தி அவைகளைத் தானும் தின்று வாழ்ந்துவருங்காலத்தில் யாத்திரார்த் கமாய்க்காஞ்சியிலிருந்து வந்த பிராமணனுக்குச் சிறிது பொருள் தந்தனன்.

அச்சுறிது பொருள்கொண்டு தனக்குவேண்டிய ஆகாராதிகளைச் செய்துகொண்டு காசியை யடைந்தான். பின்னர் ஜகன்னாதன் விஷக்கடியாலிடுக்க அவனை யமதுதர்கள் மிக்க கோபத்தோடு பாசத்தாற் கட்டி அக்னிமயமாகிய தண்டங் களால் மோதி மண்டையைப் பிளந்து அக்கினிச்சுவாசவீசம் மார்க்கமாய் யமனிடம் அதிவேகமாய்க்கொண்டு செல்லும் பொழுதுதேவி யாஜ்ஞையால் அவருடைய கணங்கள் அத்

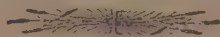
ஊதர்களைக்கொன்று விமானத்திலேற்றி தேவி சமீபத்திற்
சேர்த்தனர். இயமணிவைகளைக்கேட்டு அம்பிகையினிடத்திற்
சென்று வணங்கி நரசுவேதனையை யனுபவிக்கவேண்டிய இம்
மஹாபாபின யடியேன்வச மொப்பித்தல் முறைமையென்று
பிரார்த்தித்தனன். அதுகேட்ட தேவி என் சேஷத்திரத்தி
வீருந்துயாத்திரையாகப்போன வேர் பிராமணனுக்குச்சிறிது
பொருளுதவினன் அது எனக்குப் பிரீதியாயிற்று. அதனால்
சகல பாபங்களுனின்றும் நீங்கினன். இனி இவ்வந்தணனை
உன்வச மொப்புவித்த லடாதென்று கூற யமன் யான் கேட்ட
பிழையைப் பொறுக்கவேண்டுமென்று பலமுறையும் வணங்
கித் தனதுலகஞ் போய்ச் சேர்ந்தனன்.

பத்தாவது அத்யாயம் முற்றிற்று.

பஞ்சாப மாகாணம்

பதினென்றாம் அத்தபாவம்.

பிலாகாச ப்ரபாவம்.

பிலாகாசமானது இவ்வுடசித்தி தீர்க்கத்திற்கு மூன்றம்சம்
நசாணத்தில் பஞ்சாமாகாணத்தேவீ ஸ்ற்றிருக்கும் ஆலயத்திலுள்ளது.

இந்த மஹாபிலம் எவ்வளவு விசாலமுள்ளதோ அவ்வளவு
விசாலமாகக் காயத்திரி சொரூபமான மண்டபம் அதனைமறைத்து
அதற்கு மறைவிடமாக விருக்கின்றது.

அத்தமண்டபத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கின்ற அந்தப்
பிலமானது சாத பித்து யுத்தமான பரமாகாசவடிவமாயிருப்பதால்
(நாசபித்து சம்ஞ்சிதம்பரமம்வியோமம்) என்றும், அந்தப்பரமாகாசம்
பிரமத்துக்குச் சரீரமாயிருப்பதால் (ஆகாசசரீரம்பிரஹ்மா) என்றும்,
அந்தப் பிரஹ்மசொரூபமாகிய பரமசிவத்துக்கும் அதுவேசரீரமாயி
ருப்பதால் (சம்புசரீரம்) என்றும், பித்தகாசகனசொரூபமாயிருக்கிற
பரசிவத்தியானத்தால் அடையத்தக்கமொத்ததைப்பித்திய மா
கக்கொடுப்பதால் (பித்திய கம்மொத்தம்) என்றும், ஞானவான்
கட்டு சித்தசொரூபத்தை விளக்குவதால் (தேவசிவம்) என்றும், உல
கத்துக் காமவிலாசமா யிருப்பதால் (இகத்த்காமகனாகாரம்) என்
றும், பூமிக்கு நாபிஸ்தானமாயிருப்பதால் (குண்டலிஸ்தபம்) என்
றும், பூமிக்கு மர்மஸ்தானமாயிருப்பதால் (ஆதிபௌதிகமர்மாங்கம்)
என்றும், சர்வகாமங்களும்குப்பதற்கு ஒரு கரமாயிருப்பதால் (காம
கரம்) என்றும், எவ்வுலகத்தாராலுக்கொண்டாடப்படும் பிரகாசமு
டைத்தாயிருப்பதால் (திவ்யம்) என்றும், பாவங்களைப் போக்கடிப்ப
தாயிருப்பதால் (அகன்மம்) என்றும், சர்வவித்தியையுக்கொடுப்பதாயி

ருப்பதால் (சர்வசிந்திதம்) நானும், இத்திரிபகாமக் கோமடக்ருவதால் (தபஸ்தானம்) என்றும், ஒருவராலுமறியக்கூடாத பரமரகஸ்யமாயிருப்பதால் (சூட்டமம்பிலம்) என்றும், ஸ்ரீபரம், திரிமூர்த்திகள், ஈச சம்பந்தமான சொரூபங்கள், சிக்குகள்; உலகங்கள், மேரு கோரூபமாகியபூமி, ஆகிய இவைகட்கு ஒன்பது துளையோங்கூடியமார்க்கு சமாயிருப்பதால் நவத்துவாரஸ்யமார்க்கம் என்றும், பூமிக்குக்காரணமாகிய யோனி ஸ்தனமாயிருப்பதால் (பூயோனி) என்றும், இவ்விடகாமத்தை யுத்தேசித்து யார் யார் எந்தெந்த விதமாகத் தருமங்களை யொருதரங் செய்தபோதிலும் அத்தருமங்களை நல்ல தருமங்களாகவாக்கி அவர்களுக்கு அத்தருமம் ஒன்றுக்கு ஒரு பல னாகவல்லாமற் கோடிபலனாகக் கொடுப்பதாயிருப்பதாலும், குபேரன் போல் சம்பத்துண்டாகவேண்டினென்று நினைந்ததை விருப்பு வோருக்கு அத்திரவியத்தைக் கோடியாகக் கொடுப்பதாயிருப்பதாலும், மோட்சமானதுகாமத்தின் கோடியி(முடிவு)லிருப்பதால் அத்தமோட்சவின்பத்தைக் கைவிட்டுக் காமத்தையே விருப்புவோருக்கு அத்தக் காமத்தைக் கோடியாகக் கொடுப்பதாயிருப்பதாலும், மோட்சமானது புருஷார்த்தத்தின்கோடியாக (முடிவு)லிருப்பதால் அத்தக் காமவின்பத்தைக் கைவிட்டு மோட்சத்தையே விருப்புவோருக்கு அத்தமோட்சவின்பத்தைக் கோடியாகக் கொடுப்பதாயிருப்பதாலும்; இவ்வனம் அறம்பொருள் இன்பம்வீதென்னும் நான்கையும் தனித்தனியே விருப்புவோருக்கு அவ்வண்ணமே தனித்தனியாகவும். அறம்பொருளினபங்களை விரும்பாது மோட்சத்தையே விரும்பும் மோட்சகாலிகளுக்கு அத்தமோட்சத்தோடு ஏனை மூன்றையும், தருமம் அருத்தம், காமம் என்கிற மூன்றை மாதத்திரம் விருப்புவோர்க்கு அவற்றையும், அஹற்றோடு மோட்சவிருப்பத்தையும்கொடுப்பனவாகவிருப்பதாலும், பரமசிவமூர்த்தி ஈச நெற்றிக்கண்ணினால் தங்கப்பட்டகாமனைப்போலக் காமாட்சிதேவி தன்னுடைய தேத்தித்தினின்று

வீலாமாத்திரமாய்க் கோமகாமர் கோ புண்டாக் பதமும் (காம
கோம) என்றும், வீட்டைவீருர்ப்புவோர்க்கு அதம்பொருள் தீய்ப்ப
கோடு அடிகள் வீரும்பய வீட்டையும், அதம்பொருள் தீய்ப்ப
கோ வீரும்புடோர்க்கு, அவற்றோடு அடர் வீரும்பத வீட்டையும்
கொடுத்தற்கு அந்தாரும் அப்பிலத்தைமீடமாகக் கொண்டருத்த
லால் (காமகோட்டம்) என்றுஞ்சொல்லப்பயிம்.

கிவபெருமான் முன்னொருகாலத்தில்தானாக வனத்திற்சென்ற
இருப்திபதினிகளுடையகற்பையழித்தகாலத்தில்தான் அடர்
களாகிய இருப்திபதினிகளையே பதமும்பதம் தந்தருகமா
கவேறுபுடையபதிபரந்தருடையபலமான சிவந்தமொழிவளாகிய
ந்து, பின்னர் அருத்திரத்தியமாகிய அச்சிவ பாபுடைய அழிக்க
வெண்ணிப் புலி பாம்புமான் கொத்து முயல்கள் உலிங்க அக்கினி
முதலியவைகளையேவிட அமைமெல்லம் அவருக்கு அகலிக் கமக
வும், ஆடைமுதல் பாலாக்கவும் ஆனமைகண்டு மனம், பூதி யனை
இனிக் கண்டோரெல்லாம் கதைக்கும் வண்ணம் செம்பெருந்த
மென்று துணிந்து மிகவும் அகங்காரங்கொண்டு, அலிமாய் போக
வேண்டுமென்று சபித்துப் புலம்பிக்கொண்டருந்தனர். கிவபெரு
மானார் (பெண்ணாகி மாணவியாய்ப் பிரங்கெ டிசர் பிள்ளை
மண்ணாகி மத்தனையும் வேறுகி) அகாதிமே கின்றரு தும் தபதியல்
பணாது காம் பி ிரமடாதிக்காய்க் கருமத்தெய்தப் பட்டளாக
மேற்கொண்டிருக்கின்றனர் என்று அடர்க்காது அடர்ந்த சிவமை
யைத் திருவுளத்தெண்ணித் தாம் அடர்கள் கண்டு காணமடையும்
வண்ணம் கிறிதுபொழுது ஆகந்தக் கூத்தாய்க் கைகாசத்துக்
கெழுந்தருளிப் பார்வதியாரோடு பிற்திருத்தனர்.

இச்செத்தி இவ்வனநிற்க, பத்தகனென்றும் இவ்வன பிர
மனது அனுக்கிரகத்தாற் குர்மசத்திவர்க்குஞ்ஞமும், பி. பி. பி.

யாயிருக்கும் வரத்தைப்பெற்று, இந்திராதிதேவர்களுக்குவையாயும் சித்தர் முனிவர் முதலியோர்க்குப் பிராணகண்டகனாயும் உலவியல்லாவிடக்கூடியும் வென்று, பின்னர்கைலாசத்திற்குச் சென்றான். ஓராநாளுள்ளத் தொலிக்கு மொரியானும், காவாடும் வன்னெஞ்சர்க் கரியாணுமாகிய இறைவன் அவன் கண்ணுக்குத்தோன்றாமல் தமது கணங்களுகி யிருப்ப பந்தகாசுடன் தன் பரிவாரங்களோடு சுயிலையிலிருந்து எல்லாவுயிர்களையும் மீடித்துக்கொண்டு வாழ்நாளாகக்கழித்து வந்தனன்.

இவனது உபத்திரவத்தைச்சகிக்கமுடியாத தேவர்கள் கைலாசத்திற்கு வடக்கிலுள்ள கோமுகமென்னுந் திவ்ய கோத்திரத்தில் நுக்கும் பிலத்துட் சென்று காஞ்சிபேட்டையில் காமகோடியாகிய பிலத்தின் வழிபாய்வெய்யேவந்தனர். அப்பிலமூலத்தில் காமகோடீஸ்வரியாயும், மஹாதேவியாயும், திரிபுரசுந்தரியாயும் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவியைத்தரிசித்து நமஸ்கரித்து தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியவைகளைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதுசிவமபெருநூர் அப்பிலத்தின்மகிமையைத்தேவர்களுக்குத்தெரிவிக்க அப்பிலத்தினின்று வெளிவந்து கோடிகுரியப்பிரகாசமாக திவ்யரூபத்தோடும் நின்று ஒதேவர்களாள்! கோரூபமாய் விளங்கும் பூமிக்குக் கோமுகபேட்டிரம் முகமென்றும், பூரீபுரம்சிரமென்றும், இமாலயம் கண்டமென்றும், கேதராம் உதரமென்றும், காசி புருஷ்டமென்றும், கமலாஸ்பம் அதற்கு மூலமென்றும், காஞ்சிஇடையென்றும். இக்காமகோடீடம் அதற்கு நடுவென்றும், அதிலுள்ளபிலம் துவாரமென்றும், சொல்லவரும்பொழுது தேவர்கள் இறைவரை வணங்கித் தேவர்களுடைய திருமேனி எக்காலத்துங் கண்டறியாத சிவபெருமேனோடும் இப்பொழுது ஒளிவிட்டொளிர்கின்றதே இரண்டாண்டமென்னையோவென்று வினயினார்.

பெருமானார் துதேவர்காள்! யான்புத்தேவிக்கு முகமாகியகோ
முசுமென்னும் பேரறிந்திரத்தின் வழியாய்ப் பிரகேசத்தாக் குண்ட
லிசிரிமார்ச்சுமார். இக்காமகோடிபிலத்தினுவாத்தின்வழியாய் வெளி
வந்தேனாகலான் இவ்வரியபுருவத்தோடும்விளங்குக்கின்றேனென்ற
றிவர். சாதாரணமாய்உலகிலுள்ளவர்கள்பொன்னிருல்லொருபசுவைப்
போலும் உருவமைத்து அதன்கர்ப்பத்தில் வசித்தும் பின் வெளிய்ப்
படுவாராயின் அவர்கள் பிரமதேஜஸைபெற்றுவிட்டுக்குவாரென்றும்
சிறுசத்திசொருபமாகிய இக்காமகோடி பிலத்தின்வழியாய் வெளிப்
பட்டபான் இப்பேரொளியோடும் விளங்குவது ஓர் அச்சரியமா! இப்
பிலத்தின் பெருமையை யான் என்னென்று கூறுவேன்! ஒதேவர்
காள்! எவனொருவன் இக்காமகோடிபீடத்தைநாடோதுமாகது ஒரு
வாழ்வாவது ஒருபுறமாகவது, ஒருமாதாவது பிரதக்ஷணஞ்செய்கள்
ருளே அவன் மஹாபாதகனாயினும் முக்தனாவான். பிரதக்ஷணஞ்
செய்யும் ஒவ்வொரு அடிக்கு ஒவ்வொரு கோகர்ப்பத்தினின்றும்
பிறத்தபலனை அடைவான். நாடோறும் பிரதக்ஷணஞ் செய்பவன்
டையும் பலன்கள் சொல்லமுடியா, பிரதக்ஷணஞ் செய்யாதவன் தேவ
னாயினும் அவன் கழுதைதருச் சமமாவனென்று காமகோடிபீட
தின் பெருமைகளை யெழுத்துக்கூறி நீங்கள் இத்தூபபீடத்தைவலம்
வருவாராயின் பத்தகாசரஞல் நீங்களடைத்திருக்கும் துன்பத்தை
நீங்கப்பெறுவீர்கள். அவனது துன்பம் நிவர்த்தியாதமனவும் இப்
பிலத்தருகிலுள்ள சண்பகவிரூபத்தில் நீங்களடைந்தும் கிர்வடி
வங்கொண்டு வாழக்கடவீர்களென்று வந்ததர், பிபாயினர், பின்
னர் தேவர்களெல்லாம் சிவபெருமானார் அருள்பவாதே அப்
பிலத்தை நாடோறுத் தவறாமல் பிரதக்ஷணஞ்செய்து கிரியுருவக்
கொண்டு சண்பக விரூபத்தில் பதினாயிரங்கூடம் வசித்திரு
கனர்.

மஹிமை — ஈர்மதாநதிதீர வாசியாகிய பலபத்திரனென்னும்
 ஶ்ரீ அந்தணன் (வஜ்ஜிரேஸ்வரி) என்னும் தனது பத்தினியை
 வெறுத்துத் திரஸ்கரித்துப் பாதார விருப்பங்கொண்டு அவர்கள்
 பால் தண்ணி ட்டடப்படித் திரவியங்களை விரயப்படுத்திச் சுகித்துக்
 கொண்டிருந்தனன். விருத்தசிகை வந்தகாலத்தில் சரீரத்தில்
 வருக்குவந்தமும், ஆன்குறியிலும் பீஜத்திலும் இரணமும், உண்
 டாகி நாட் செல்லச்செல்ல ஆன்குறி கஷ்டப்பட்டு இரணம்
 மீமிட்டு சிகவும் வருத்தமுறச்செய்ய, அவனைக் கண்ணுற்ற பெரி
 யோர்கள் அகேச ஒளவதப் பிரயோகங்கள்செய்தும் ஸ்வீர்த்திக்க
 முடியாமற் போயிற்று. அப்பெரியோர்கள் இது பாபத்தால்வந்த
 இரணமாசலால் ஒளவதங்களாற் போகாது. பாப பரிகாரத்தாற்
 போக்குவதே முறைமையாமென் றெண்ணிப் பொன்னால் பசு
 வென்றுசெய்து அதன் கர்ப்பத்தில் அவனை வசித்துவரச்செய்து
 அப்பொற்பசுவைப் பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்தனர். செய்
 தும் வியாதிரீங்குதலைக்காணாமல் வருந்திக்கொண்மருக்குஞ் சமயத்
 தில் காஞ்சிகாமகோடிபீடத்தின் பிரதக்ஷணமஹிமையைச்சிலமுதி
 யோராற்கேட்டு அக்கணமே தன் மனைவியுடன் காஞ்சிப்பதியை
 யடைந்து ஒருமாதம்வரையில் நாடோறுந்தவராமற் பிலத்தை தூற்
 றெட்டுப் பிரதக்ஷணஞ்செய்துவந்தனன். நாளுக்காட் பிணிரீங்கப்
 பெற்றுச் சரீரகாந்தியையும் புத்திரபௌத்திராதிசம்பத்துக்களையு
 மடைந்துப் புண்ணியசீலனாய் வாழ்ந்திருந்து, பின் தேவியினு
 லனுப்பப்பட்ட லிமானமேறி அம்பிகையின் சரணாவிந்தத்திற்
 கலந்தனன்.

மத்தென்கூடும் அத்தயாயம் பிலாகாச ப்ரபாவம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ திருமுருகேசுவராயை

பன்னிரண்டாம் அபாயம்.

மஹா திருமுருகேசுவர வர்ணனை.

காமதோட்ட மென்கிற விடத்தில் காயத்திரி மண்டபத்தில்
 பிலாகாசமாகிய விடத்தில் காயத்திரியாகிய ஒங்காரகோணத்தில்
 பராசத்தி சொரூபிணியாகிய காமாட்சி, வி எல்லா அலகங்களையும்
 படைப்பதற்குக் காரணமாயுள்ள சகலவடிவங்கொண்ட பத்மாசனி
 யாய், சதுர்ப்புணையாய், முக்கண்ணுடையளாய், மூலசத்தி, ஆதி
 சத்தி, ஆநிலமாய், ஆத்துமசத்தி, பிரம்மவித்தை, எவ்வற்ற நாமங்
 களாற் றுநிக் கப்பட்டவளாய், தாமரைமலர்போன்ற காந்தியுடை
 யவளாய், சந்திரசூடாமணியாகிய கிரீடத்தரித்துப் பாசம், அங்கு
 சம், கோதண்டம், (கரும்புவில்) பஞ்சபாணம் என்ற ஜவைகளை
 தரித்திருக்கின்ற திருக்கரங்களை யுடையவளாய், இருபெயரிலும்
 சூரிய சந்திரர்கள் காதோலையாய் ஒலிவீச, வெந்து பட்டாடைபுனை
 ந்து திய்யாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, சகல செளபாக்கி
 யங்களோயுந் தரவல்ல மாங்கலியம் கண்டத்தில் விளங்கத் தாமரை
 முதலிய மலர்மாலைகளைச் சந்தாட இராஜரஜேஸ்வரியாய், ஸ்ரீவீத்
 யாபரமேஸ்வரியாய், திரிமூர்த்திகளா லாராதிக்கப்பட்டவளாய்,
 காமேசரால் விரும்பப்பட்ட தேவியாய் வெசங்கரருக்கு ஆம்மசொ
 ரூபினியாய், அச்சங்கரால் விரும்பப்பட்டவளாய் சகலகலாசுப்
 பினியாய், சர்வதத்வ சொரூபினியாய், சகல பிரபஞ்சரூபினியாய்,
 சர்வபிராணி சொரூபினியாய், காலசங்கர ரூபினியாய், ஸ்ரீகாஞ்சி
 நகரத்திற்கு நகையாய், அக்விடத்தில் சுண்புகுமெய்க்கு சகலா

விட்டங்களுந் தரம் உதாசியாய், இலக்குச் சாங்கிதி என்னும் இருவரும் இடம் வலம் என்னும் இரண்டு பக்கங்களினின்று வீசப் பட்ட சாமரங்கோ படையவளாய், சதாசிவாதி மூர்த்திகளுக்கும் தெளிபாதி சந்திரசூர்த்துக் காரணியாய், காமகோடி என்றும், திம்யமங்கள ருபினியாகிய காமாட்சி என்றும், சூகலங்க சாடணி என்றும், சூதபிஜ அத்தீர்ப்பினி என்றும், சிவபுருக்கதிகை என்றும், சிவாங்கத்திருப்பவரென்றும், சிவமூர்த்தி என்றும், சிவத் தைக்கொலிப்பவளென்றும், மஹா காமேசருக்கு மஹாபி என்றும் மஹாதீர்புமசுத்திரி என்றும் சொல்லப்படுகிறிருக்காளாற் பிர சித்தி லபற்ற ஐசங்கபராயக்யாங் கற்றிருக்கின்றன.

அற்பனம் கீற்றிருக்கின்ற தேலியை சிவாஞ்ஞையால் விளி புயமாப்ச சண்பகலிருத்தலில் வசிக்கின்ற தேவாதன் றாருதயகம லத்தில் சிவானஞ்செய்து, பந்தகாசரங்கா சாசப்படுத்த வேண்டித் தமம்புரித்துவந்தனர். அம்பிகை அவர்களுது சக்திக்குரியகித் தையபடையவளாய்ப் பிராயகாலாக்கினி சொரூபினியாய் பக்க கொப்பத்தோடும் பிலத்தினின்று கொப்பப்பட்டு எல்லாவுலகங்களை யும் பஸ்வீசரப்படுத்தி, பஸ்வீசரப்படுத்திய அக்ஷரையில் கிர்க்கு ணையாகிய பேலியானவள் சகுணமாகிய திருநாடிக்கொண்டு சாய த்திரிரண்டப மத்தியில் தாவினருத்தியாகவெய்ருந்து தனதாம கேந்திரத்தில் விஷ்ணுவையும், தகூணகேந்திரத்தில் பிரமனையும், பாலகேந்திரத்தில் உருத்திரமூர்த்தியையும் சிசுருபமாக உண்டாக் கிப்பமணக்குச்சிருக்க வியாதமகமாகியபாலையும், விஷ்ணு கேந்திரத்தில் வித்யாதமகமாகிய பாலையும், உருத்திரமூர்த்திக்கு இலய வித்யாதமகமாகிய பாலையும் ஊட்டி மறைத்தன.

சிரிமூர்த்திகளும் பாதுகாண்டில் மயக்கனருபமடைந்து, உலகம் தன்யமாயிருப்பதைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து சொப் பனத்திற்கானும் பொருள் மறைதல்போல் போய்ந்தே என்று

நருவர்க்கொருவர் பேசுப்பயமடைத்தவர்களுட்ப் பின்னர் ஆலோசித்துத் தாம் செயுத்தகுந் தொழில்களைமெண்ணிப் பிரமன் முன்னிருத்தவண்ணந்தாவசங்கமாகிய உலகத்தைப்படைக்கவும், விஷ்ணுருத்திரர்கள் காத்தல் அழித்தலாசிய தெழில்களைச்செய்யும், ஆரம்யத்தகாலத்திற் பத்தகாகரனோடெலகம்நிருத்தியடைத்தவர்.

சுண்பகலீருத்தத்தில் கினிருபமயிருத்த தேவர்கள் ஒருஜாமத்துக்குள் தேவ திரிமூர்த்திகளைப்படைத்து உலகத்தைச் சிருஷ்டிப்பித்த வதிசயத்தை யொருவர்க்கொருவர் பேசி இன்னும் என்ன அதிசயம்விளைவுமோவென்றெதிர்பார்த்திருத்தனர். அவர்களங்கனமிருக்க, திரிபுரசுந்தரியாகிய அம்பிகை திரிமூர்த்திகளைப்படைத்த பின்னொளாகிய மறுநாளிரவில் ஸ்ரீகைலாயத்தில் பத்தகாகரன் சித்திரைசெய்வதைப்பார்த்துக்கொபக்கொண்டவளாய்ஒருபாதத்தை யவனது கண்டத்திலும், மற்றொரு பாதத்தை யவன்மார்பிலும் வைத்துப் பதினெட்டாயுதங்களைக்கூடிய பதினெண் புஜங்களை யுடைய பைரவருபினியாய் அவனது சிகைையைப் பலமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு 'சக்கராதி ஆயுதங்களால் அவனது புத்திரபெணத்திரபந்து பத்திர பரிவாரங்க ளிருக்குமிடங்களில் ஸ்ரீணத்துக்குட் சென்று அவரவர்களை அத்தந்த ஸ்ரீணமேகொண்டு குரியோதய காலத்தில் ஸ்ரீது வயதுடைய கன்னிகையாய்க் காமகோடி பீடமாகிய பிலத்துவாரத்தை வந்தடைத்தனர்.

அப்பொழுதுஅங்கிருத்ததேவர்கள் கன்னிகைஉருவமாகிவந்த அம்பிகையினது திருக்கரத்தில் பர்வதாகிருதியாயிருக்கின்ற பத்தகாகரனுடைய சிகை சிக்குண்டிருக்குந் கோரத்தைக்கண்டு பயந்து பின் மரணமடைந்தானெனத்தெளிந்து, சகல லக்ஷணத்தோடுகூடிய அதிசுந்தரமாகிய திருமேனி யடையவளாயும், சர்வாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவளாயும், நெருப்பிலிட்டபொன்போல்

ஒளிவிடுத் திவ்யமாகிய தீர்த்தவாய்க்காணப்படுமிக்கள்
 னிகையைக்கண்டு ஐந்துப் சர்க்கம். பேர்ந்தபடம்.காகம்.புர்
 னாக்குதல், தாசம்.களை, கந்தனம் முதலிய பல தேவவந்தியம்
 களை முழங்கி, தாபடை,மல்லிகை, முல்லை, பாசிஜாதம், சண்பகம்
 முதலிய தேவமலர்களையும், கஸ்தூரிமுதலிய சுகந்தங்கள் கலந்த
 சந்தனக் குழம்பையும் மறைபோல் வாரியிடைத்து, உணக்கு ஜய
 முண்டாகுக, மங்கலமுண்டாதுகவென்று போற்றிப் பிரதிபாண
 மமங்காரங்கள் பலசெய்து, தேவகல்மானி. தேவ தேவி. சீபாரி
 எ.கருத்து வருகின்றும். இந்தப் பந்தகளுடன் உண்ணல் என்
 கொல்லப்பட்டான். எவ்வீரமாகக் கொல்லப்பட்டான். இவ்விதத்
 தனம்.கஜச்சரியம். பிரமனாதிமாந்சொல்லப்பட்ட காங்களைவ
 ரும் இவனால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தோம். இது சந்த, எந்தக்காரணத்
 தினால் பிலத்தினின்றுத் தென்றிய அச்சினிஞால் எல்லாபலகக்
 களும் கொளுத்தப்பட்டன. இவையாடம்சொல்லவேண்டிமென்று
 கேட்ட, தேவி இக்காணக்கூடப் பின்னர் கூறுகின்றேன் என்று
 பிலத்தைவிட்டு வெவ்வேறு வந்து என்று, சீங்கரிப்பொழுது இவ்வி
 டத்தில் ஓர் பள்ளி.காண்டி கூறில் பீர்த்தருபமாயிருக்கின்ற இப்
 பந்தனைப்புனைந்த ஜயந்தம்பம் கூட்டி அவ்விடத்தினின்றும்
 பிலாகாசத்துக்குப்போக ஓர் ஹமா மமைத்து,அதற்கருகானதெற்
 கில் பிலத்தினவென எவ்வளவு இருக்கின்றதோ அவ்வளவுமேவதங்
 களையே நாற்சதுரங்களாக வமைத்து.அதில் காயத்திரியினுடைய
 வந்தங்களையே இருபத்துநான்கு கால்களாக நாட்டி, வியாக்ருதி
 யாகிற முன்றல்களை மூன்று கண்டங்களாகச்செய்து, காயத்
 திரி மண்டபமென்று பெயரிட்டி, அம்மண்டபத்துள் பிரணவத்தை
 மாணிக்கமயமான சிக்காசனமாக வமைத்து, அப்பிடத்தின்மேல்
 கண்ணியாருபமாக வீருக்கின்ற எண்ணப்போல் ஒரு பிம்பப்பிடி
 திவகடை செய்து, அட்டாநாசக்கூர் காணப்படும் வட்டாசன

சொரு னியாயும், நயாவரண மச்சிறி லிருப்பவனும், பிடித்துக் கதிபுதியாய் மிருக்கிற பாசத்தினை வடிவாக்கப்பெற்றேன் பத்திர முறையால் அந்தரிபா முறையின்படியருச்சித்தப் பின் பாகித் துப் பால் தயிர் தேன் இளநீர் மூதலிப்பல அபிஷேகத்தினை மிக ளால் அபிஷேகித்துச் சென்றிருந்து புட்பங்கனாலும், அபிஷேக னாலும், அபதிபகைவேத்திய ஆத்தி நுபமென்கிற பஞ்சோபகா ரங்கனால் விதிப்படி ஆராதித்து சக்த சம்பந்தமாகப் பசுபதி ர விபத்தினாலுள்ளே பனஞ்செய்து, லெத்தவாத்திசெய்தோர்க்கேண் மைய பசிகளுக்கொடுத்து, சதவை மலிந்திடுமேரிமேரிருந்து குரி யோபயமாகுமெனும் மௌனமாட்டுத்து என்னைத் தியானித்து, ஸ்ரீவித்யா மந்திரத்தை ஜபித்து, நைசமர்ப்பிணை செய்து, உதய மானாபயன் காலவத்திறந்து என்னைத் திசைச் செய்யுங்கள். அப்பொழுது சிவன் கேட்ட சைவிகளாந்து விடைகொடுக்கின் றேன். அநவணையில் என்னை யொன்றைக் கேட்டவென்றாம் என்றனர்.

அந்நேரம் தேவர்கள் வணங்கித் தேவி கட்டமாகிந்தவண் ணம் பச்சுக்கொடுப்பதைத்து, வெற்றிக்கொடுப்பாகித் தவறுந்தம் பத்தை காட்டி, காயத்திரி மண்டப பிரதித்தையம், அகர் பின் செய்பவன் உறைய புறமுடையம், அச்சுக்கொடுத்தேத்து, கவை மூடி அந்நேரமம் வரையில் மந்திரத்தை ஜபித்திருந்து, பின் அரு ளேற்பகலத்தில் ஆசாரத்தினை கூடவனவர்களாய் கதவைத் திறந்து பார்த்தும்பொழுது சாக் கர் பரதிக் கடை சென்றிருந்த லிக் கிகத்ததைக் காணுடன் இவராரஜே ருக்கியாகிய திப்பரசத்தரி ர்ஜ ருபத்திசைநிர் ஆலிப்பலித்திருப்பதைக் கண்டனர்.

அந்த ஆலிப்பலகாலமானது—சாவித்திரி கல்பம், ககாயம்பு மஹாலிங்கைய தாமசகாலம். திருநயக ஆரம்பம் வந்த ஆரோகினி யுருவத்தினைக் கமயம். ஸ்ரீமுகமூடம் குடிமன் குப்பத்திலிருக்

கின்ற பால்தனமென்கிற பஞ்சுநீர்மாசம் கிருஷ்ணப் பூம் பூதமை
திரு. பூரணத்திரத்தின் மந்தியகாலம். ஐந்தாம் ஜாமம். சங்கீர
வாரம் உதயகாலம்.

அந்தச் சபதினத்தில் காணப்பட்ட இராஜராஜேஸ்வரியைத்
தரிசித்து, இவ்வெண்ண ஆச்சரியமென்றும், தேவியினுடைய சரித்
திரம் லீக அற்புதமென்றும், ஹே ஹையதேவி! ஐகன்மாபா! திரிபுர
சுந்தரி! என்றும் நோத்திரஞ்செய்து நமஸ்கரித்து, நாங்கள் பிர
திஷ்டைசெய்து புரித்த அம்பிகைஎங்கே? பந்தகாசனைக்கொன்று
அவனைக்கொண்டிவந்து பிலத்தருகே கின்ற கன்னியாருபபெய்கே?
அந்த இரண்டு சொருபங்களையும் காண்கிலேம். இப்பொழுது உன்
னைத்தான் காண்கின்றேம். நீபாரோ அறியோம்? எங்களுக்கு அந்
தக் காரணங்களைக் கிருபையோடு சொல்லவேண்டுமென்று பிராரத்
திக்க, திரிபுரசுந்தரி ஒ தேவர்களே! நான் அந்தக் காரணங்களைச்
சொல்லுகிறேன். சாவதானமாய்க் கேளுங்களென்று சொல்லத்
தொடங்கினள்.

ஓ தேவர்கள்! உங்களுடைய இதத்தின் பொருட்டுப் பிரளய
காலாங்கினி சொருபமாய் அந்த்ராத் திரியில் இத்தப்பிலத்தினின்
றும் வெளிப்பட்டிச் சர்வ ஜகத்தையும் பஸ்விகாஞ்செய்து கதார
அகரா, மகாரசொருபிகளென்று சொல்லப்பட்ட பிரம்ஹன், பிணு,
சுருத்திரங்களை சிருஷ்டியாதி தொழில்களை யுத்தேசித்து என்ண்
டைய பூர்வ கண்களினின்றும் உண்டாக்கி, திரிபுரசுந்தரியாகிய
நான் காமாட்சி என்கிற பெயர்பெற்றேன்.

அந்த மும்மூர்த்திகளும் தங்கட்துரிய தொழில்களைசெய்ய
உத்தேசித்துப் பிரமன் சிருஷ்டி செய்தபொழுது, உங்கள் பகைவ
னாகிய பந்தகாசுரன் முன்போல் தோன்றினான். அதைக்கண்ட
பான் பைவ ரூபங்கொண்டு, அந்தப் பந்தகனைக்கொன்று, அவனது

பத்திச் சித்திரர்களையும் காசஞ்செய்து பிரேதமாய்ப்போன பத்தக
னைச் சிகைபிடித்திழுத்துக்கொண்டு கண்டார் பயப்படத்தக்க
என்னுடைய பைரவ ரூபத்தைமாற்றிக் கன்னிமாட்புக்கொண்டு,
மஹாபிலத்தினின்றும் வெளிப்பட்டு சிங்களக் காணுமாறு மத்தேன,
வந்த என்னையில் பத்தகன் பிரேதமாயிருந்தும் சிங்களக்கண்டு பயத்த
படியால் அத்தப் பயவயர்த்தியன்பொருட்டும், பயவயர்த்தி செய்வ
தில் வெற்றியுடையவன்யான் என்பதை யாவரும் அறியும்பொருட்
டும் அவனைப் புதைத்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டும்படி உங்கட்குக்கட்ட
ளையிட்டேன். சிங்கள என்னைப்புகழ்ந்து தோத்திரஞ்செய்த அன்ப
பாராட்டியபடியால் இந்தப் பிலத்தைக் காயத்திரி மண்டபத்தால்
மறைத்து, ஓங்கார சிம்மாசன மயைத்து, அதில் என்னைப் பிரதிப
டை செய்யுங்களென்று விதித்தேன். அதுபோலவே சிங்களசெய்த
படியால் சிங்களனைவரும் ஆச்சரியமானந்த சாகரத்தில் முத்துவித்
தமும், உங்களிவ்விடார்த்தத்தித்யின் பொருட்டும், சித்தொருபமா
கிய பிலாகாகத்துள்ளே வசிக்கின்ற திரிபுரகந்தரி யாகிய யான்
அடைவிட்டு சிங்கள பிரதிபடைசெய்த பம்பத்தில் இப்பொழுது
பிரகாசிக்குகின்றேன்.

இனி நான் இந்தத் திவ்யமாகிய மண்டபத்தில் சிவனது என்
பொழுது விருப்பேன். இந்த இடத்தான் மேலானது. இதுதான்
எனக்கிடம். இதுதான் அழிவில்லாதது. எங்காலத்தும் அழிவி
லாத காரணத்தால் இது பரளயஜித்தேனப் பெயர்பெற்றிருக்கி
றது என்று திரிபுரகந்தரி யாகிய தேவிசொன்னதைத் சோமர்கர்
கேட்டு, நமஸ்காரஞ்செய்து, அநாதித்து அத்தேவிக்குப் பிலம் உள்
ளிடமாயிருப்பதால் அத்தப் பிலத்துவாரத்திற்கும் தோஞ்சன முத
லிய உபசாரஞ்செய்துப் பின்னர் அத்தேவியை அத்தவர்களு
டைய நற்குடியிற் விருப்பவனாகத் தியானித்து, அத்தேவியை
பக்திய வகைகளோங்குடைய அறுசுவை யுணவுகளாபுண்ணம்புகள்

செய்தலாகிய சாமராத்திரேசய்யர், அவர்களுக்கெல்லாம் நல்லசுகந்
தமாகிய சந்தனம், புத்தபாலை, பத்திரங்கள், ஆபரணங்கள் முதலா
ன இவைகளெல்லாம் துண்டுப் பாகக்கொடுத்தா, அவர்களுக்கே
தோஷிப்பினு, பாக்கி தேலிக்கே அப்பணமென்று சொல்லி, தோ
த்திரவாகுகளால் அம்பிகையைத் திருப்தி செய்தனர்.

அதன்பின்னர் சிங்கானத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பரமேஸ்வரிக்
குப் பட்டாபிஷேக -ற்சவஞ்செய்யவேண்டுமென்றெண்ணித் தேவ
கூடப் பல்லங்கையும், பிரமன் முத்துக்கொடையும், விநாயு விருத்
தாசாரமாயுள்ள கவரக்காமகுடமும், உருத்திரமுத்தி ஸ்ரீசக்கர
மென்னும் பதங்கமுக்கொடங்க, தேவர்கள் அலங்காரஞ்செய்து,
அன்று மாலைக்காலத்திலும் நோற்சவமாயெழுந்தருள்வாச்செய்து,
முன்போல் பட்டத்தில் அம்பிகையைத் தாபனஞ்செய்து, ஹேதேவி!
இக்காலத்தில் சாத்தியமாயிருக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,
அம்பிகை நான் ஆசைமுத்தி விருக்கும் ஸ்ரீபாதத்தில் எவ்வாறு
சாய்த்திய சூரணமாய், சந்திரமென்கற பெருகுடையவளாயிருக்
கின்றேனே அவ்வாறே இவ்விடத்தில் காமாட்சி பன்னும் பெய
ருடன் சந்திரவிவரக்கோத் தருபவளாய் வந்திருக்கின்றேன்.
உறையால் புகைர் என்னை காதோடும் தரிசிப்பவாருங்கள்.
ஸ்ரீபாதத்தைக்காட்டிலும் ஸ்ரீது அநிகம் என்று யாவருக்கும் ஒன்றை
செய்து, உருத்திர முதலிய பட்டமும் பட்டம் சங்கீதாத்திதவர்க
ளாய் பத்திரம் சுகமல்காரதிகர் செய்து, அவர் அம்பிகையுற்
பத்தியான நனத்தில் பூசுக்கன்றர்களோ அவர்கள் கோடியக்ஞ
பலிநாயக உடவர்களோன்ற அபுக்கரசித்து மறைத்துபோயினர்.

மீட்டர் உருத்திரமுத்தி னர்வாசாய் அகேச ஸ்டர்களுடன்
கூட, அவர் பிரகேசித்து விசுவாத்திரர், சொதமர், காசிபர்,
கூத்திரி, பதந்துவாசர், ஆகஸ்தியர் முதலானவர்களையும், அவர்க

ஞடைய புத்திரர்களுயும், பன்மமும். பன்மத்தினுற்செய்த மேரு
வோடுகூடியசொர்ன உருத்திராங்கமும், செளபாங்கியமானகுக்கும
மும், தேவி ஆனனாருள் சித்திக்குகொள்ளும்படிச் செய்துப்
பிஷ்ணுமகல்ப பரியந்தம் சித்தாமணி என்கிற தத்திரப்படி அம்பிகை
பைப் புரித்துவரும்படி ஆற்றினசெய்து காள் இக்கிருதயுகத்தில்
தூர்வாச மகருத்திரபயும், திரேதாயுகத்தில் பரசுராமரையும், துவா
பயுகத்தில் தெளம்விபாசாரிபரையும், கல்யுகத்தில் மூகாசாரிய
ரையும் அழித்தது, முறையே கிருதயுகத்தில் இரண்டாயிரமும்,
திரேதாயுகத்தில் ஆயிரத்தைஞானம், துவாபயுகத்தில் ஆயிர
மும், கல்யுகத்தில் ஆயிரமாயிரம் தோத்திரஞ்செய்து, காமாபி
ஸ்தயம் என்றேததாக உலகில் வளங்கச்செய்தேன் என்றகூறி, பின்
தம்மை அந்த மகருத்திரமொல்லாம் தூர்வாச னென்றறியும்படிச்
செய்து, வர்ணனை என்ற வுராரிபராகப் புதிது, கீத்களையெரும்
வாந்துச் சடர்களைக் கிருத்தல் வேண்டிவந்து கட்டையாட்டி,
தேவியை ஆன்மார்த்தமாகப் புதிது செய்தும் பிம்பருபமாகவே
அக்கிருத்தனர். தேவியும் அவருடைய புரையப் ஏற்றிக்கொண்
டிருக்குந்தந்தம் அவதேவியின் பீற்றிருக்கின்றன.

மஹிமை.—கோதாவரிகீர்த்தின்று மதக்காரி குலத்துதித்திரு
வண்ணமேயிபான ஜடதேவியென்னும் பிரபஞ்சமணன் பஞ்சவடிக்
தில் அமரகொள் வாசந் தசுத்த வகுளையில் வடிக்கையால் கந்த
வறுமையால் கட்டும் வட பிபத்திப்புரவண்ணியப் பிரேமேயனை
யால் யாத்நிரை செத்தவரை வெட்டி அக்கை கத்தியாத்நிரை
கர் செத்த கடைசியில் காமரகாடி தேவதீர்த்தபடைத்து அம்
பவையினுடைய தரிசுநயிசெய்ததால் வறுமைக்கப்பெற்றுமீண்
டுத் தன்னைப்பந்தப்போடச் செய்து சகல சம்பத்துடன் கந்த
திருத்தனன்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்

பந்தக - மகைப் பூற்றிற்ற.

தீர்ப்புச்சந்தையம்

பதினாறாம் ஆம் ஆத்யாயம்.

பூதபந்த வரலாறு.

காமகோட்டமாகிய மஹாபிலத்தில் வீற்றிருக்கும் தீர்ப்புச்சந்தரியாகிய தேவிக்கு மிகவும் சமீபஸ்தானமாகியமேற்கில் திருமால் பூன்றுவிதமான திருக்கோலமாய் வீற்றிருக்கின்றனார்.

பூர்வத்தில் தீர்ப்புச்சந்தரியாகிய தேவி தேவர்களுடைய நினைவை புத்தேசித்துக் கொன்ற பந்தகனைப் புதைப்பதற்கு ஓர் பள்ளித் தோண்டவேண்டுமென்று தன்னுடைய காற் பெருவிரலால் தன்னைக்கண்டு தோத்திரஞ்செய்த தேவர்களுக் கிடங்காட்டிய காலத்தில் அத்தேவர்கள் அகவிடத்தில் பள்ளித் தோண்டுகால் மல்லகனென்னும் அசுரன் எங்குத் தவாக்கினிவீச அதிபுக்ரமாகத் தவஞ்செய்வதைப் பார்த்தோடினர். அப்பொழுது அத்தேவர்களுக்கிவ்விதமாகிய விஷ்ணுவூர்த்திபானவர் அவன்தவஞ்செய்கின்றனென்பதை யென்னுமல் அவனைக்கொல்லும்பொழுது அவ்வாறு உடைய சீரத்தினின்றும்வெளிப்பட்ட ஒவ்வொரு இரத்தியினினின்றும் அநேக அசுரர்கள் ஒருகூணத்துக்குட்டோன்றிப்பெருங்குட்டமாகப் போர்க்கெழுந்தனர்.

அதுகண்ட விஷ்ணுவூர்த்தியானவர் சிறிதும் இளைக்காதவராய் அந்தக் குட்டங்களைவிடப் போர்செய்து வரும்பொழுது அவைகள் மாளாது சிதறுகின்ற இரத்தத்துளிகளினின்றும் வீருத்தியாட வருதலைப் பார்த்து உருத்திரவூர்த்திபைத்தியாளிக்க அக்கண்டே அவரங்கெழுந்தருளித் தம்முடைய சடையைவிசித்துப் பூயிற்

றட்டி ஆண் பெண்ணைய இண்டு பூதங்களைப் பிடிக்கி மேன்
மேல் அசுரவிருத்திக ளாகாவண்ணம் சிறையின்ற இரத்த பித்துக்
களையெல்லாம் உண்டிவரக் கட்டளைவிட்டுப் போயினர்.

அதுபோலவே அப்பூதங்கள் அந்த இரத்தபித்துக்களை வீடாம
லுண்டிவரவே அவ்வசுரக்கூட்டங்கள் தோன்றாதொழிந்தன. அவை
களொழியவே அவர்களுடைய உதிரபானஞ் செய்துவந்த பூதங்க
ளிரண்டும் வெறிகொண்டு மதிமயங்கி அசுரத்தன்மை யடைந்து
விஷ்ணுமூர்த்திபோடு போர்செய்யத் தொடங்கின. அதுகண்ட
அவர் இதுவும் ஆச்சர்பத்தா நென்றெண்ணி அப்பூதங்களைப்பிடித்
துக் கீழேதள்ளித் தாம் பிகவும் திடமுள்ளவராய் அவைகளின்மீது
காலையைத் தழுத்தி சின்றனர். அப்பூதங்களிரண்டும் அவ்விஷ்ணு
வைக் கீழேதள்ளி மேலேசின்றன. விஷ்ணுமூர்த்தி அதுகண்டு
உக்கரங்கொண்டு அவைகளைமீண்டும் கீழேதள்ளி அவைகளொழற்
திராவண்ணம் பிகவும் பலங்கொண்டு தொடைகளின்மீ துட்கார்த்
தனர். பின்னர் அப்பூதங்கள் விஷ்ணுவைக்கீழேதள்ளிவிட்டு மேலு
லகம்போகத் தலைப்பட்டன. விஷ்ணுமூர்த்தி அவைகளைக் கீழே
தள்ளிக் காள்களால் மிதித்து மேலே படித்துக்கொண்டனர்.

பின்னர் அவை மதமொழியப்பெற்றுச் சுபாவ ஞ்ணமடைந்து
விஷ்ணுவைப் பார்த்து ஓ திருமாலே ! நாங்கள்செய்த குற்றத்தை
மன்னிக்க வேண்டிமென்றும் பிரார்த்திக்க அவைகளை விஷ்ணு
மூர்த்திபார்த்து சீங்கள் இராக்கதர்களுடைய உதிரபானஞ் செய்த
படியால் மதமேலிட்டு வெறிகொண்டு சுபாவ அறிவுக்கெட்டு என்
னோடு போர்செய்யத் தலைபட்டீர்கள். யானும் உங்களுக் குண்
டாகிய மதத்தைப் போக்க உங்களைக் கீழேதள்ளி சின்றும் இருக்
தும் கிடப்பவனுமாயினேன். சீங்கள் என்னோடு போர்செய்ய வந்த
துக்குற்றமே, சிவபெருமானார் சடையில்வந்த உங்களை நான் பங்கப்
படுத்தியதுங் குற்றமே என்று தமையோடு சொல்லிவிட்டுத் திரியும்

பகராயும், உமாசாதராயும், சங்கரராயும், பஞ்சானனராயு மிருக்கின்ற சதாசிவமூர்த்திபைத் தியானிக்க அவர் பிரத்தியக்ஷமாய்த் தனது சடைமுடியிலுள்ள உலகபாவனியாகிய ஜான்னவியை ஐத்து சடைமுடியினின்றும் பெருகிவரக் கட்டளையிட்டனர்.

அக் கங்காதேவியும் சடைமுடியின்றும் மகாப் பிரவாகமாய்ப் பெருங்கெடுத்து நதிவருமாய் வந்து காமகோட்டத்தில் ஐத்துமுகமாய் விழுந்னர். வீழவே சிவபெருமானார் விஷ்ணுவை நோக்கி இப்பூதங்கள் இதில் ஸ்கானஞ் செய்யுமாயின் என்னோணையைக் கடத்து உன்னோடு போர்செய்த பாவத்தினின்றும் விடுபடுமென்று கட்டளையிட, விஷ்ணுமூர்த்தி என்பொருட்டுத்தேவரீருண்டாக்கிய இப்பூதங்களை யான் துவைத்தும் அடித்து பலவாறான அபராதங்களிழைந்தேனாதலால் அச்சிவாபராதம் நீங்குமாறு எனக்கும் அனுக்கிரகஞ் செய்பவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அவரையும் அதில் மூழ்கிவரச்செய்து அத்தீர்த்தத்தின் மகிமையைக் கூறத்தொடங்கினார். நேஹ விஷ்ணுவே ! இத்தீர்த்தம் எனது பஞ்சமுகத்தினின்றும் நோன்றினமையான் இது பஞ்சதீர்த்தமெனப் பெயர்பெறுக. இத்தீர்த்தத்தில் எவனொருவன் ஸ்கானஞ் செய்கின்றானோ அவன் எல்லாப் பாவங்கூலினின்று நீங்கி முத்தியடையக்கடவன். பொன் நிருஹனவன் ஆக்னேய திக்கிலும், சுராபானன் தக்ஷிணத்திலும், பாதாரகமனன் மேற்கிலும், பிரமஹத்தி புரிந்தவன் உத்தரத்திலும், இவர்கள் சிவோகிதன் பூதங்கள் மத்தியிலும் ஸ்கானஞ் செய்வார்களாயின் அவர்கள் அவ்வப்பாதகங்கூலினின்றும்விடுபட்டவர்களாய்ச் சர்வ காமங்களுக்கும் குறைவின்றி யடையப்பெறுவர். இதிற் சந்தேகமில்லை.

நீ ஆன்மபண்ணாகிய இந்த இரண்டு பூதங்களையும் இத்தீர்த்தத்தினைக் கார்ப்பவைகளாக ஏகாநிதிக்குக்கும் அக்னிதிக்குக்கு நதிவீரில் பிரதிஷ்டைசெய்து அவைகட்டு மூகாமாசுதி தேவியனுடைய

அபிடேகதீர்த்தக் கிரஹணத்தால் நிருப்தியுண்டாகும் வண்ணம் நியமித்து இப்பூதங்களின் மத்தியபாகத்தின் மேலிடத்தில் முன் பூதங்களுக்காக நின்றும் இருந்துங் கிடந்தும் இருந்துபோல் மூன்றுபேத உருவங்களாகவேயிருந்து உணக்கெதிரில் என்னை இலிங்க ரூபமாகப் பிரதிஷ்டைசெய்து அருச்சித்து யாவர்களுக்கும் நீ தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைக் கோடுக்கின்றவனாக விருக்கக் கடவாய். நான் உன்னிடத்தில் பிரீதியுடையவனாகிறேன் என்று கட்டளையிட அவ்வாறே அம்பிகையும் கட்டளையிட்டனள். விஷ்ணு மூர்த்தி இருவருடைய கட்டளைபடியே பூதங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்து அவைகளின் மத்தியிலுள்ள வீடத்தைத் தன்னிடமாகக் கொண்டு மூன்று இலிங்கங்களைப் பிரதிஷ்டைசெய்து அன்போடு வழிபட்டுப் பிந்தேவர்களையும் ருபிகளையும் பார்த்து இந்த இரண்டு பூதங்கட்கும் பிரீதியாக வருடத்தோறும் பூதங்களின் மத்தியிலுள்ள என்னுடைய சமீபத் தானத்திலிருக்கும் சிகரத்தின்மே ளின்று கர்ப்பினியாகிய ஒரு தாசியானவள் பஞ்சதீர்த்தத்தில் வீழ்ந்து வருவாளாயின் கர்ப்பத்திலிருந்த சிசுவானது பிழைத்துக் கரையேறும், அவள் விண்ணுலகம்போய் மறுஜன்மத்தில் பிரபஞ் மணசென்மத்தையடைவாள். இதைக் காணப்பெற்றவர்களுக்குப் பிரதிபத்தக பாதகமும் பூதப்ரேத பிசாசு முதலான கிரகதோஷங் களும் நசித்துவிடுமென்று அனுக்கிரகஞ் செய்தனர். இப்பூதங் களினுடைய மத்திய ஸ்தானத்தின் மகிமையக்கேட்ட யாவரும் நமஸ்கரித்து அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து விஷ்ணுவினால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களைப் பெற்றுத் தங்களிடம் போய்ச்சேர்ந் தனர். ஆகையால் யாரொருவர் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து விஷ்ணு மூர்த்தங்களையும் பூதங்களையும் தரிசனஞ்செய்கின்றார்களோ அவர் கள் ஸ்வேத த்வீபத்திலும் திருப்பார்கடலிலும் வைகுண்டத்தி லும் விஷ்ணுசேவை செய்தவர்கள் அடையும் பலனை அடையப் பெறுவர்.

மஹிமை.—கிருஷ்ணா நதிதீரத்தில் இராமாபுரியில் கிரீத்திரர் என்பவர் ஐந்துபெண்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டும் புத்திரப் பேரின்றி காமகோடியை யடைத்து பஞ்சதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து திரிபுர சுத்திரியையும் பூதபத்த ஜனர்த்தனராய் விஷ்ணு வைபுந்தொரிசித்து அந்த விஷ்ணு சர்வதானத்திலிருந்து அவரைத் தியானஞ்செய் திருக்கின்றபொழுது பதுவை (தேனை)க் கொடுத்தனர். அதனால் அவர் பாவம் நீங்கினவராய் நூறுபிள்ளைகளைப் பெற்றுச் சுகமாய் வாழ்ந்திருந்தனர். இவ்வண்ணம் பேறிபெற்றவர்கள் பலர்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம் பூதபத்த வரலாறு
முற்றிற்று.

உ

ஸ்ரீ காமாட்சிதேவ்வையநம:.

பதினான்காம் அத்தியாயம்

சுவர்ண காமாட்சி வர்ணனை.

காமகோட்டமென்கிற காமாட்சி தேவியினுடைய ஆலயத்துள் விருக்கும் பஞ்சதீர்த்த மென்னும் தீர்த்தத்துக்குக் கிழக்கில் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கும் பராசத்தியினுடைய நெற்றிக்கண்ணினின்றும் சுர்வனச் சாயையாக ஒரு ஜோதிசொருபமானது தோன்றியது. அத்திருவுருவம், இரண்டு கேத்திரமும், இரண்டு புஜமும், சாமளசிறமும், கிளிதாய்விருக்கும், வலக்கரமும், தொங்கவிட்டிருக்கும் இடக்கரமும், திரிபங்கியும், குஞ்சிதமாய் நிற்கும் வலம்

பாதமும், தனுராகாரமாய் (விஃபோலும் கெரிதுவபோன்) தோன்றும் திருமேனியும் அந்தரலர்த்த நாமரைபோன்ற திருக்கண்ணும், பொன்போலும் பிறமுள்ள மஞ்சளாடையும், இரத்தினகுண்டல நிகலிய ஆபரணவகைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அதிசய கோலமும் உடையது.

இவ்வண்ணம் விளங்கும் ஜோதிசொருபத்ததக்கண்டபிரபுமா அக் கோலத்தைப்போலும் சுவர்னத்தால் ஓர் விக்ரகஞ்செய்தனர். அத்தப் பிம்பத்தில் மனோன்மணியாயும் ருசலிங்கமாய்கியாயு மிருக்கின்ற பராசத்தியானவள் சாந்தித்தியங்கொண்டு பிரசன்னையாயினாள்.

வரலாறு.—பூர்வத்தில் சிவபெருமானுருடைய செற்றித்தீப் பொறியால் அனங்கனாய்ப்போன மன்மதன் முன்போல் அங்கம் பெறவேண்டுமென்கிறவ்ருப்பத்தினுல்காமகோட்டத்தையடைந்து திரிபுரசுத்தரியாகிய அம்பிகையைவணங்கி இருதயகமலத்தில் தியானித்துப் பூசனைசெய்து மிகவும் உக்கரமான தவத்தையுஞ் செய்து வந்தான். திரிபுரசுத்தரியாகிய அம்பிகை பிரத்தியங்கமாய் வர, கடாசுடீஷண்ணிய மாத்திரத்தில்மன்மதன்மனோகரமாகிய திவ்ய தேகத்தைப்பெற்றுப் பக்தியோடு பிரதக்ஷண ஈமஸ்கார தோத்திரத்தியானாதிகள் செய்து தேவியைப்பார்த்து யான் உனது கடாசுடீஷண்ணியத்தினால் சரீரமுடையவனாவினேன் இனிச் சரீரம் பெற்றதற்குரிய பிரயோசனத்தை யானடையும்வண்ணம் தேவரீர் அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும். அது என்னையெனின்? சிவபெருமானார்மேல் முன் பார்வதியானுடைய கலியாணந்தை யுத்தேசித்து நான் வீட்டபாணங்கள் அவலமாய்ப் போனபடியால் இப்பொழுது அப்பாணங்களை நான் அவர்மேல் பிரயோகஞ்செய்யவும், செய்யக் காலத்தில் எனது சரீரத்திற்கு பாசம்வருமாயின் இப்பொழுது கொடுத்ததுபோல் மீண்டும் சரீரம்வரக்கூடும், அச்சரீரம் வரை

திரை மூப்பின்று அழிவில்லாமல் வாழவும், நான்விடும் பாணங்க னாலேபேசிவனார் மோகிதராய்த் தேவி ஏங்கே எக்கே என்று தேடவும், அப்பொழுது தேவரீர் இடங்கொடாமல் என்னை அவர் வேண்டிம்படியாகவும், பின்னர் என்னுடைய வேண்டுகோளால் அவருக்குக் காமசாந்தி உண்டாகும் வகையைத் தேவரீர் சொல்ல வும் வேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அம்பிகை மன்மதனைப்பார்த்து ஓ மன்மதா ! நீ வேண்டிய படியே வரத்தேன், யான் சிவனுருடைய பஷ்டமாயிராமல் மடினி யாய் உன் பஷ்டமாகவேயிருந்து உனக்கு வேண்டியவற்றைச் செய் கிறேன், இனி நீ சிவனுரிடத்துச்சென்று செய்யவேண்டியவற் றைச் செய்வாயென்று கட்டளையிட, அக்கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு நமஸ்கரித்து விடைபெற்று ஸ்ரீ கயிலாயத்தை விரைவி லடைந்து சிவசச்சிதானத்தை கோக்கி நெருப்பைச்சிந்தும் பாணங் களையெடுத்துக் கருப்பு வில்லிற்பூட்டி விடுத்தனன். அப்பாணங்க ளைக்கண்ட மஹாதேவர் அங்குகளென்றுணர்ந்து இவன் பராசத்தி யினுடைய அனுக்கிரகம்பெற்று அவருடைய பிரேரேபணையால் வந்தானென்று மகிழ்ந்து தேவியார் தேவஹினனுக்கூறிய லீலா னுக்கிரகத்துக்குத் தாஹும் உடன்பட்டவராய் அந்த லீலையைச் செய்யவெண்ணி வெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து பார்த்தனர். அந்த நேத்திராக்கினி முன்போல் அவனை எரிக்காமல் அவனதுமுடியில் இரத்தனம்போற் பிரகாசித்தது. அநனைக்கண்டு சூலாயுதத்தை எரித்தனர் ; அது அவனது வெற்றிக்கொடிபோல் நின்றது. பின் னர் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தனர் ; அது அவனது கண்டத்தில் வெற்றிமலர்மாலையாய் வீழ்ந்தது. அதுகண்ட சிவ பெருமானார் நமது சத்திபானவன் இந்த மன்மதனை இரகசிக்க வேண்டிமென்றெண்ணி யிருக்கின்றானாதலால் நாம் விட்ட நேத்தி ராக்கினி முதலியவற்றிற் கலந்து சுடாமலும், உபத்திரவிக்காமலும், கொல்லாமலும் போயினான். இப்பொழுது நம்மை அவனென்

ணியபடி யாட்டுவிக்க அவனிடத்தில் கலந்திருக்கின்றாளாதலால் அவன் சுந்தரமான உருவ முடையவனாயும், நாசமுடையாதவனாயும், சுகமுடையவனாயும் காணப்படுகிறான். சத்தியின்வழி நாம் யாவும் செய்வதேயன்றி அவன் வேறாயவழி நாம் யாதுசெய்யவரும். ஆகலான் இனி அவனெண்ணத்துக்கு மாறாக நாம் யாது செய்தபோதிலும் அதுவினாதுமென்றெண்ணி மன்மதன் வழியாய் நின்றியற்றும் காமசத்திக்குள்ளானவராய்ச் காமமுடையார்போன்று அந்த ஸ்ரணத்திற்றானே சிங்காதனத்தை விட்டிழிந்து அந்தப்புரஞ் சென்று கதவை அடைத்துவிட்டு உள்ளேசென்று தேவியைப் பார்க்க அவளங்கில்லாமையைக் கண்டனர்.

தேவி அங்கில்லாமைக்குக் காணாமென்னையெனின்? காஞ்சி புராணசையான திரிபுரம்பிகை கைலாய முதலிய தலங்கள்தோறும் இருக்கின்ற தனது அம்சமான கவுரி அம்சமாயிராரின்ற சத்திகளோ யெல்லாம் ஆகரிபித்துக்கொண்டிகாமாக்ஷி என்கிற ஏகசத்தி சொருபமாக வீற்றிருந்தனளாதலால் ஸ்ரீ கைலாயத்தில் சிவபெருமானாருக்குத் தேவி காணாமற்போயினர்.

பின்னர் பெருமானார் கைலாயத்தை விட்டுத் தமது நிலயமாகிய ஸ்ரீசுத்திரங்கடோறுஞ் சென்று தேவியைப்பார்க்க எங்கும் இல்லாமையைக்கண்டலும் தேவிக்கு இராஜஸ்தானமாகிய காஞ்சி காமகோடி பீடத்திலும் இல்லாதிருப்பாளோவென்று காஞ்சிக்கு வந்து காமாக்ஷிதேவி அங்கு கவுரியாயிருத்தலைக்கண்டு அதிசயமுற்று இவள் சாஷாந் கவுரியென்று சினைத்துத் தமக்குண்டாயிருக்குஞ் சத்தி காமத்தணிபுமாறு சமீபித்தனர். மகா சிருங்கரா மோகினி வடிவுடையவளாயும், தவருபியாயும் அரிய தவத்தைச் செய்பவளாயிருக்கின்ற கவுரி பெருமான் சமீபித்து வருதலைக் கண்டு பிணக்குடையார்போன்று அவரைப்பார்த்து, 'ஓ யார் காமா

தூயனாயிருக்கின்றாய் ? இங்கு நீ யாதுகாரணமாய் வந்தனை ? நீ சுக
கரனா ? என்கேட்க, காமசுத்திரிக்கு ஐக்கியராய்க் காமலீலையை
விரும்பியிருக்கின்ற பெருமானார் ஹே கவுரி ! நீ எனக்கு மனேன்.
மணியாகிய பத்திரியல்லவா நீ எனக்கு இஷ்டமான சேஷத்திரங்
கலோயெல்லாம் விட்டு இவ்விடத்தில் பிரஹ்ம விஷ்ணு உருத்திரர்
கட்குக் காரணமான ஆதிசுத்தி பீடத்தில்மாத்ரிதம் வந்திருக்கிற
காரணமென்னை ? எனது குடும்பினியாயும், பிரியையாயும், எனது
இதமான காமங்களுக்கெல்லாம் சமனையாயும் இருக்கின்ற நீ இப்
பொழுது என்னிடத்தில் கோபங்கொண்டிருப்பவன்போல வருத்
துகின்ற காரணமென்னை ? இவைகட்குக் காரணங்கூறி உன்ரு
லுண்டாகிய என்னொசையைத் தணிவிப்பாயென்று கூறி, திரிபிராம்
பிதை சிவபெருமானைப்பார்த்து உமக்கிப்போது உண்டாகிய காமத்
தைத் தணிவிக்குங் கவுரி நானன்று, காமசாத்திரஞ்என்னை வேண்
டுவதைவிட்டு மன்மதனை வேண்டியிராயின் அந்தக் காமசாத்திர
அவன் செய்துவைப்பா நென்றபொழுது பெருமானார் தேவி மன்
மதனுக் குபகாரார்த்தமாயிருக்கும் மாறக்கருணையை நினைந்து
அவன் கருணையை மறுப்பவர்போன்று மன்மதன்பால் யான். செல்
லேன் என்று அம்பிகையினுடைய திருக்கரத்தைப் பற்றச் செல்
லும்பொழுது அவ்வம்பிகை கோடி மன்மதர்களைத் தனது கடாசுத்
திரத்தினால் தாண்டாக்கிப் பெருமான்மேல் ஏவினாள், அவர்கள்
அச்சிவபெருமானைச் சூழ்த்து போர்செய்ப்பத் தொடங்கும்பொழுது
அவர் ஒருஷணத்துக்குள் கோடி உருத்திரர்களை யுண்டாக்கி அவர்
கள்மேற் தூண்டினார். அவர்கள் அந்தக் கோடி மன்மதர்களையும்
பஸ்மீகாப்படுத்தினார்கள். அதுகண்ட தேவிமுன் மன்மதன், “இத்
தப்போரில் நான் மடியவருமாயின்என்னை மீட்டும் படைக்கவேண்
டும்” என்று வேண்டிய வாத்தை எண்ணி மறுபடியும் கோடி மன்
மதர்களைப்படைத்தான். பெருமானும் மீண்டும் கோடி உருத்திரர்

களைப் படைத்தனர். இவ்வண்ணம் பெருமானும் பெருமாட்டியும் உருத்திரகோடிகளையும், மன்மதகோடிகளையும் படைத்து இருவருக்கும் போர்மூட்டித் தாமிருவரும் சாக்ஷியாகவிருத்தனர். பின்னர் அவ்விருகோடியரும் அளவிடற்கரிய போர்புரியும்போது தேவியினுடைய லீலா சங்கற்பத்தால் மன்மதகோடிகள் உருத்திரகோடிகளை வென்றனர். அது கண்ட மன்மதன் சந்தோஷித்தவனாய்த் தனது பஞ்ச பாணங்களையும் உருத்திராதியர்மேல் பிரயோகஞ்செய்ய வெண்ணினன், அவனது எண்ணத்தையும் அவனெண்ணத்தை முடிக்க வெண்ணியிருக்கும் தேவியினுடைய திருவுள்ளத்தையும் பெருமான் அறிந்தவராய் இருவரெண்ணம்போல் இசைவாயினார்.

ஆகவே, மன்மதன் தானெண்ணியபடியே தாமரை அசோருமா மல்லிகை கீலோற்பலம் என்னும் மூலகமலர்களையும் முறையாக ஏவினான். அம்மலர்களைப் பெருமான் அழிக்கவெண்ணாமல் அங்கீகரிக்கவெண்ணித் தாமரையைத்தமக்கு ஆசனமாகவும், அசோகைத் தமது மேனிக்கழகு செய்வதாகவும், மாத்தலிரைப் பீதாம்பரமாகவும், மல்லிகையை மாலைமாகவும், கீலோற்பலத்தை நெற்றிக்கண்ணுக்குக் குவிர்ச்சி செய்வதாகவுங்கொண்டு வீற்றிருக்க, மன்மதன் அன்று தாருகாவனத்தில் உம்மைவணங்காத முனிவர்களின் பத்தினிகளிடத்துப்பலிபாத்திர மேந்திச் சென்றபொழுது கீர் பெற்றது என்னை? இன்று அப்பலியேற்று அம்பிகைபாற் செல்வீராயின் கீர் வேண்டியவற்றைப்பெறலாமன்றோ என்று சொல்லவும் பெருமான் மகிழ்ந்து அது யான் இப்பொழுது செய்யத்தக்கதே என்று கூறினான். அத்தகையமே மன்மதனுடன் அம்பிகைபால் பலியேற்கச் சென்றனர். அவரதுகோலத்தைத் திரிபுரம்பிகைபார்த்து மன்மதனபீஷ்டம் நிறைவேற்றிற்றென்று திருவுளமகிழ்ந்து பெருமானே மன்மதனை யுத்தேசித்துச்செய்த தாமிருவர் லீலையும் முடித்தன இனித் தேவரீர் கவுரியோடுகூடிக் காமசார்தி யுடைமவராயிருக்க

லாம் என்று செரல்வித்தம்மாலுண்டாக்கப்பட்ட மன்மதர்களையும் அங்கம்பெற்ற மன்மதனையும் தம்முடைய காமகோடி டீடத்துக்கு நேராக ஆகாயத்தில் நஷைத்திரருபமாக வகிக்கச்செய்து பராசத்தி சொருபத்தில் மறைந்தனர். பெருமானும் ஒடியாண்டீடத்தில் காமரூபத்தைப்போய்ச் சேர்த்தனர்.

மன்மதர்கள் நஷைத்திரருபமாய் ஆகாயத்தில் அவ்விடத்தில் வசிக்கின்றார்களாதலால் சூரியன்முதலிய நவக்கிரகங்களும் அந்த மன்மத மண்டலத்திக்கு நேரக வரும்பொழுது அவ்வழியாய்ப் போகாமல் பிரதக்ஷணமாய்ப் போகின்றனர். அக்காரணத்தால் காஞ்சிமண்டலம் திசைமயக்குடையதென்றும் அம்பிகையினாலுண்டாக்கப்பட்ட மன்மதர்களால்உருத்திரகோடிள் ஐயிக்கப்பட்டார்தளாதலால் உருத்திரஜித் சேஷத்திரமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது.

இத்தச் செய்திகள் இங்ஙனமிருக்க, ஒர்காலத்தில் பிரஹ்ம தேவன் பூலோகத்திலுள்ள ஸ்ரீகைலாய முதலிய சிவசேஷத்திரங்களைத் தெரிசிக்கவெண்ணித் தன்னுலகைவிட்டு பூவுலகை வந்தடைந்து கயிலாய முறலிய சேஷத்திரங்களைத் தரிசிக்கும்பொழுது அம்பிகை ஒரிடத்தும் இவ்வாமையைக்கண்டு இது என்னகாரணமென்று தனதுஞானநிருஷ்டியால் எண்ணிப்பார்க்க இதுகாமாட்சி தேவிசெய்தவீலையென்று ஒருவாறுணர்ந்து அத்தக்ஷணமே காஞ்சிமண்டலத்துக்குவந்து சிவசேஷத்திரங்கடோறும் சிவபெருமான் சாந்ரித்தியமாக யிருப்பதுபோல் அம்பிகையும் சாந்ரித்தியமாயிருந்து காட்சி கொடுக்கவேண்டுமென்று திரிபுரம்பிகையைப்பிரார்த்தித்து வந்தித்துப் பலவாறாகத்துதித்து வழிபட்டு இருதயகமலத்தில் அம்பிகையைத் தியானித்துப்பன்னிரண்டுவருடம் அரிய தவஞ்செய்து வந்தனன். இராஜராஜேஸ்வரி பிரமன்பால் கருணையுடையவராய்ப் பிரசன்னையாய் ஒ பிரமனே! நாம் மன்மதன் வேண்டியவாதே அனுங்கிரகஞ்செய்த அனுங்கிரகத்தைப் பரிபாவிக்கும்பொருட்டுச்

சிவபெருமானுக்குப் போகசத்தி உருவங் காணுதிருக்கச் சிவாலயங்கடோறும் கவுரியை இல்லாமற் செய்தோம். நீ தெரிசித்த வேண்டுமாயின் எல்லாக்கூத்திரங்கடோறும் நீயேசென்று கவுரிப் பிரதிஷ்டைசெய்து சிவதெரிசனத்தோடு அம்பிகை தெரிசனமுஞ் செய்து மகிழ்க்கடவாயென்று அனுக்கிரகஞ் செய்தனர்.

பிரமன் தேவியின் திருவாகைக்கேட்டுத்திருவடியில்வீழ்ந்து வணங்கி ஓ ஜகன்மாதாவே ! இப்பொழுது இந்தக் கூத்திரத்தில் சிவாலயங்கடோறும் கவுரியாகிய அம்பிகையைத் தெரிசித்தல் லவோ எனைய கூத்திரங்களுக்கும்போய் அம்பிகையைப்பிரதிஷ்டைசெய்து நான் தெரிசித்தல்வேண்டும். இங்கு தெரிசிக்கும்வகை எப்படியென்று விண்ணப்பஞ்செய்யத் தேவி, இந்தக்கூத்திரத்தில் முன்னர் உருத்திரகோடிகட்கும் மன்மத கோடிகட்கும் நேர்ந்த யுத்தத்தில் அவர் இங்குள்ள சூதவிருகூத்தடியில் கவுரிசகிதமாய்ச் சிவபெருமானார் ஓடியாண பீடத்தில் சென்றனராதலால் சோதி லிங்கசொருபாய்வெளிப்படுவர் அப்பொழுது உனக்குக்கவுரியான் வள் சூதலிங்கசகிதமாகக் காணப்படுவாள் என்றனர். அதுகேட்ட பிரமன் ஸ்ஹ அம்பிகே ! வருடந்தோறும் இந்தக்கூத்திரத்தில் சூத நாதருக்குத்திருக்கலியாணமஹோற்சவம்சடத்தவேண்டுமேஅதனை எத்த உபாயத்தினால் நடத்துவது என்று விண்ணப்பஞ்செய்யமஹா தேவி ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஒன்றுஞ் செல்லாது மவுனமாயிருந்து பின் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஓ வாக்பதியே ! இந்தக் கூத்திரத்தினுள்ள சிவாலயங்கடோறும் இருக்கத்தக்க சத்திகளெல்லாம் என்னிடத்திற் கலந்திருக்கிற படியால் அச்சத்திகளெல்லாம் ஒரு சத்தியாய் ஒருருவாகி ஏகாய் பிணை என்னும் காமத்துடன் எனது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் ஒரு கூணத்துக்குள் சித்தோதி சொருபமாய்தோன்றப்போகின்றான். அந்த ஐட்பிணை சூரத்தில் ஏகாம்பராதரை எகாம் சித்தத்தே

மும் தியானிக்கவேண்டிய பாவனையால் அதிலாவண்ய சவுந்தரியத் துடன் தபோரூபியாய்த் தவஞ்செய்து பின்னர் நாயகனைக்கலந்து நித்திய கலியாணியாய் விளங்கினவள். ஆகலான் நீ என்னிடத் திற்போனும் அந்தச்சோதிசொருபமாகிய அம்பிகைபோலும் சவ ர்னத்தினுற்செய்து என்னுடைய இந்தஆலயத்தில்ஸ்திரமானவிடத் தில் ஸ்திரமாகத்தாபித்து விவாககாலங்கடோறும் அந்த ஏகாம்பர நாதருக்கு அந்த அம்பிகையை விவாகஞ்செய்து வருவாய். அந்த அம்பிகையைப்போலவே விக்கரங்கள் நிர்மாணஞ்செய்து அவைக ளில் அந்த ஏகாம்பிகையை ஆவாகித்து இங்குள்ள சிவாலயங்க டோறும்மூலலிங்க சக்திகளாக அமைத்துச்சிவதெரிசனத்தோடு அம்பிகையையும் தெரிசித்து மகிழ்வாய் அந்த விக்கிரகருபமாயிருக் கின்ற அந்த அம்பிகைகளன்றி வேறு மூலசக்திகள் இந்த க்ஷேத்ரி ரத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தல் கூடாது.

ஓ கமலாசனே ! சுவர்ண காமாக்கியை ஏகாம்பரநாதருக்குக் கலியாணஞ்செய்தல் வேண்டுமென்று சொன்னேனல்லவா ! அந்த முற்றமையைக் கேட்பாய் ஏகாம்பரநாதருடைய கலியாண தினத் தில் இந்த ஆலயத்திலிருக்கும் சுவர்ணம்பிகையை ஏகாம்பரநாதரு டைய ஆலயத்தில் எழுந்தருளச்செய்து விநிமுறையாக இருவருக் குக் கலியாணம் நடத்தி மறுநாள் சாயங்காலம் உற்சவகோலமாய் லீலையில் வலமாக வரச்செய்யும்போது கலியாண கோலத்துடன் விளங்கும் சுவர்ணம்பிகையை என்னுடைய ஆலயத்தில் எழுந்தரு ளச்செய்துவிட்டு அதன்பின்னர் கலியாணமூர்த்தியாகிய ஏகாம்பர நாதரை அவருடைய ஆலயத்தில் எழுந்தருளச் செய்தல்வேண்டும். பின்னர் சுவர்ணகாமாக்கிதேவிக்கு அவளுடைய ஸ்தானமாகிய க்ருவஸ்தானத்தில் இரண்டினாள் பூஜை முதலியவைகள் நடவாமற் போனபடியால் அதனுடைய பரிகார நிமித்தமாகுள்ள சாந்தியை யுத்திசித்து வைதிக தந்திரானுசாரமாய்ச் சீடர்களோடு கூடியிரு க்ரும் ஸர்வாச மகருஷிமுகமாகச் சஹஸ்ர கலசாபிஷேகமுதலிய

பூஜோபசாரங்களை விசேடமாகச் செய்து அதன்பின்னர் நித்திய பூஜையை நடத்தி உனக்குவேண்டிய மனோதங்களைப் பெறுவாயாக. அதுபோலவே வருடத்தோறும் உற்சவம் நடத்துவரும்படியான மார்க்கத்தையும் தேடினவத்துப் பின்னர் உனது உலகத்தையடைவாய் என்றனுக்கிரகஞ்செய்து பராசத்தி சொருபத்தில் ஐக்கியமாய்த் தம்பிடத்தில் ஐக்கியமாயிருந்த சகல ஷேத்திர வாசினிகளாகிய சர்வ சத்திகளையும் அந்தந்த ஷேத்திரங்களிலும் எழுந்தருளியிருந்து யாவருக்கும் காக்கிகொடுக்கும்வண்ணம் செய்தனர். அதுபோலவே அந்தச் சத்திகளெல்லாம் அந்தந்த மூலபிம்பங்களிற்கலந்து பிரகாசித்தன.

சுவர்ன காமாசுதி ஜுவர்ப்பவம்.

கவுரியியெய அம்பிகைக்குச் செய்யவேண்டிய கலியாணச் சடங்கு முதலியவற்றைப் பிரமதேவனுக்குத்திரிபுரம்பிகை கூறிய பின்னர் அவருடையவெற்றியினின்றும் சிதஸ்வரூபினியாய்க் கவுரி என்னும் அம்பிகை சோதிசொருபமாய்ப் பிரசன்னையாயினள். அவ்வம்பிகையைப் பிரமதேவன்கண்டு அநிசயித்துப்போற்றி வணங்கி அந்த ஷேணத்திற்றினே திரிபுரம்பிகை ஆன்னைஞ் செய்தவண்ணம் சுவர்னத்தினால் அந்த அம்பிகையைப்போலவே விக்ரஹரீமாணஞ் செய்தனன்.

திருவுருவம்.

அன்றலர்த தாமரைமலர்போன்ற இரண்டி கண்களை யுடைத்தாயும். இரண்டி புஜங்களை யுடைத்தாயும், அவற்றுள் வலது திருக்கரம் கிணியத்தாங்கி யிருப்பதாயும், இடது திருக்கரம் தொங்கவிட்டிருப்பதாயும், உதரம் திரிபங்கி (மூன்றுமடி)யோடு கூடினதாயும், தென்பாசியம் வில்போலும் சாயலுடைத்தாயும், இடைமண்ணியதாயும், ஏனை உருப்புக்களெல்லாம் தத்தமக்குரிய ஆப

ரண வகைகளால் பிரகாசிப்பனவாயும், தீதாம்பரதரையாயும் விளங்கச் செய்தனன். இத்தக்கோலமாகத்தான் திரிபுரம்பிகையினுடைய நெற்றிக் கண்ணினின்றும் தோன்றிய கவுரி என்னும் அம்பிகையினுடைய கோலமும் விளங்கிற்றென்று அறிதல்வேண்டும்.

மூவிர்ப்பவித்தகாலம்.

சுவேதவராக கல்பம், ஏழாவதாகிய உச்சியம் என்கிறமன்வர் தரம்; தாமசகாலம், கிருதயுகம், ஹயக்கிரீவர் அவதாரகாலம், சூர்முகவருஷம், சூரியன் துலாத்திலிருஞ்சூஞ்சமயம், கார்த்திகை மாதம், கிருஷ்ணபக்ஷம், தசமிதிதி, சுக்கிரவாரவதயம், பூர்வ பல் குனி நக்ஷத்திரம், மத்தியபாதம், சூரியோதயகாலம் இத்தச் சுப கிணத்தில் பராசத்தியினுடைய நெற்றிக் கண்ணினின்றும் கவுரி தோன்றினாள்.

பிரதிஷ்டை செய்தவராலாறு.

பிரமன் தனக்குக் காக்கிகொடுத்த அம்பிகையைப்போலவே சுவர்னத்தினால் விக்ரஹஞ் செய்தமைத்த பின்னர் அந்த விக்ரஹ மூர்த்தியைப் பிலத்துக்குத் தென்பக்கத்தில் திருவஸ்தானம் (நிலையாயுள்ளவிடம்) என்று ஒருபெயரிட்டு அந்தவிடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து, பிரதிஷ்டைசெய்த அந்தமாதமாகிய ஜப்பசிமாதந்தொடங்கி அந்த மாதத்துக்கு ஆறாவது மாதமாகிய பஞ்சுனிமாதம் வரையில் விசேஷ சியாசபூர்வகமாப் மஹாபிஷேக வைபவத்திய பூஜோபசாரங்களைவிசேடமாகச்செய்துவந்து ஏகாம்பரநாதருடைய கலியாண தினத்தில் சூதநாதருடைய ஆலயத்தில் எழுந்தருளச்செய்து இந்த அம்பிகைக்கும் அந்த ஏகாம்பரநாதருக்கும் வேதாகமோக்த விதி முறையாக விவாதம் நடத்தி மஹான் கலியாணமேகாலத்துடன் உத்சவம் நடத்தி ஏகாம்பரநாதரை அவருடைய ஆலயத்தில் எழுந்தருளும்படியாக அவருடையபரிவாரங்களுடன் அவரை அனுப்புவித்து

சுவர்ன காமாக்கிபை அவருடைய ஆலயமாகிய த்ருவாலயத்தில் எழுந்தருளச்செய்து முன்சொல்லியவாறு சாங்கி அபிஷேகாதி உப சாரங்களை நடத்திப் பின்னர் ஓர் தாமரைமலரை எடுத்து அம்பி கையைத் தியானித்து ஆகாயத்தில் வீட்டெறித்தனன். அந்த மலர் ஆகாயத்திற் பட்டதுடன் சத்திரனுடைய அம்சமாக ஒரு சக்கர வர்த்தி வெளிப்பட்டிவந்தனன். அவனிடத்தில் அந்தப் பிரமதேவன் தான்செய்த கலியாணமேஹாற்சவம் வருடத்தோறும் நடத்திவரும் வண்ணம் நாசபில்லாததாகிய தனபாத்திரம் ஒன்றைக் கொடுத்து நீ இந்த உற்சவத்தை நடத்தி வரவேண்டிமென்று ஆளுஞ்செய்து ஆகாசபூபாலன் என்கிற நாமத்துடன் இந்த நகரத்தில் வாழக் கடவா யென்று ஆசீர்வதித்து அவ்வரசனை அங்கிருக்கச்செய்து ஸ்ரீகாஞ்சி மண்டலத்திலும் பூமண்டலத்திலுமுள்ள சிவாலயங்க டோறும் சென்று அங்கங்கும் அம்பிகைகளைப் பரதிஷ்டைசெய்து சிவபெருமானாரோடு அம்பிகைகளைபுத் தெரிசனஞ்செய்து மகிழ்த்து தன்னுலகம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

இனிப் பிரமனுக்கு அந்தகத்வம்வரா அதற்குக் கலைமகள் கூறிய பரிசுரவியல் வருமாறு:—

பிரமதேவன் சத்திபலோகம்போய்ச் சேர்ந்ததுடன் இருகண் களும் ஒளிமழுங்கிப்போய் அந்தகனாயினான். அதனால் அவன் மன வருத்தமுற்றிருக்கும்பொழுதுகலைமகள் எனது நாயகனே! உமக்கு நேத்திரபங்கம்வந்ததற்குக்காரணம் கூறுகின்றேன்கேளும். என்னை யெனின் காஞ்சி நேத்திரத்தில் காமகோடி பீடத்தில்கர்யத்திரி மண்டபத்துக்கடியில் எறுவரையில் பிலாகாசமோ அதவரையில் குண்டலினிக்கிரகமென்கிற நாமத்தால் பூர்வத்தில் சிவபெருமா னாரால் சிந்திக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தவிடத்தை நீர் காலால் மிதித்து வந்தமையால் அந்தகத்துபும் வந்தது. இனி நீர் முன்போலவே அய்விடத்துக்குப்போய் ஸ்ரீசக்கரபூஜைமச் செய்வராயின் நிவர்த்

தியாய்விடும். இல்லாவிடின் இந்தக் கண்குருகி ஒருநாளும் நீங்காது. இதற் சந்தேகமில்லையென்று கலைமகள் சொல்லியபொழுது பிரமன் இந்தவிதிஉனக்கு எப்படித் தெரியவந்ததென்று கேட்டனன். கலைமகள் ஓ சிருட்டிகர்த்தரே! சிவபெருமான் ஸ்ரீசக்கரபிரதிஷ்டை செய்யும்பொழுது இந்த ஸ்ரீசக்கரபூஜையை ருத்திரயாமளமென்னும் தேவி தந்தரத்திற் சொல்லியிருக்கும் முறையாகப் பூஜிக்கவேண்டுமென்றும், இந்தவிடத்தை மதிப்பவர் கண் குருடாய்ப் போவர்களென்றும், அதற்குப் பரிகாரம் மீளவும்வந்து பூஜித்தால்தானென்றும் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகலான் நீரும் போய்ச் செய்யுமென்று சொல்லப்பிரமதேவன் மகிழ்ந்தவனாய் அந்தக் கலைமகளுடன் காமகோட்டத்தை யடைந்து ஸ்ரீசக்கரபூஜைசெய்து அந்தகத்துவம் நீங்கப்பெற்றுச் சுவர்ண காமாக்ஷியைக் கண்ணாக்கண்டுக் களிப்படைத்து எவனொருவன் காமகோடி பீடஸ்தானத்தில் காலவைப்பதனாலுண்டாகும் பாவத்தை அடைகின்றானோ அவன் இந்தச் சுவர்ண காமாக்ஷி தேவியைத் தெரிசனஞ் செய்தமாத் திரத்தில் அந்தப் பாவத்தினின்றும் நீங்குவான். அத்தத்தெரிசனம் பூட்டாமற்போமாயின் ஸ்ரீசக்கரபூஜையை ருத்திரயாமள தந்திரத்திற் கூறியுள்ள படிச் செய்வானாயின் அந்தப் பாவச்சுரின்னும் நீங்குவான் என்று வரங்கொடுத்துத் தன்னுலகம்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

இனிப் பிரமதேவன் தன்னுடைய தேவியாகப் பூசித்த சர்வானுக் கிரகமூர்த்தியாய் விளங்கும் சுவானும்பிகைக்கும், சபஸ்காமாக்ஷிக் கும், பராசுத்தியாகிய திரிபுராம்பிகைக்கும் காரணப் பெயர்களாயுள்ள பஞ்சநாம விவரணை வருமாறு.—

தேவீபேத பஞ்சநாம விவரணம்.

சுவர்ணங்கி, சகலஹஸ்தை, சூதலிங்கவல்லபை, காமாக்ஷிதேவி, தர்மதேவி, இவ்வைந்து நாமங்களும் சுவர்ண காமாக்ஷி தேவியினுடைய நாமங்களாகும்.

காஞ்சி கோத்தேவியில் பாசத்தியாசாசன் சத்தி சம்பந்தத் தால் பூதவலிபரமான சத்திபாசன், சம்பந்தத்தால் இரண்டு விதமான விலங்கு சொருபமாகவும், விவசத்தி சம்பந்தத்தால் ஒரு விதமான விலங்கு சொருபமாகவும் ஆசனவலிபரமாகத்தன் னுடைய கோலமேதத்தால் ஸ்திரீருக்கின் தன்ன.

இதன் சிவசத்தி ஸ்திரீபுராவிதியிற் வாலாறு.

லலிதாதேவியானவன் சிவசத்தி ஸ்திரீபுராவிதியிற் வாலாறு அந்தத் தேவியை அந்தண பரமான சிவபாவனையாகவும் சருணபரமான சத்தி பாவனையாகவும் தியானித்துச் சிவசத்தி யாத்மகமாக அருச் சத்தல்வேண்டும் இவ்வண்ணம் பூஜிப்பதே மேலான சாஸ்திரங்க ளுடைய சம்மதமும், அந்த லலிதாம்பிகைக்கு எப்பெழுதும் பிரி யாமாவுள்ளனமாகும். இவ்வண்ணமெயறிந்து பூசிப்பவர் மங்கலத்தைப் பெறுவர். இவ்வண்ணமெயறியாது சிவசத்தி கோப் பெதபாவனைபண் ணி அந்த லலிதாம்பிகையினிடத்தில் சிவ ஸ்திரீபுராவிதியைப் பொழிந்து சத்திபாவனை மாத்திரங்கொண்டு பூசிப்பவர் அமங்க லத்தைப் பெறுவர்.

தவ கோலமுடைய ஸ்ரீ காமாட்சிதேவியும் சிவசத்தி ஸ்திரீ பாவமாயிருக்கின்ற லலிதாதேவியுமாகிய திரிபுராம்பிகையினுடைய சருண சொருபமாகலான் அத்தேவியைச் சிவசத்தி ஸ்திரீபுராவிதியைச் சொருப மாகவே பூஜித்தல்வேண்டும். அவ்வண்ணம் பூஜிப்பதே அந்தத் தேவிக்கும் பிரியம். அந்நேயறிந்து அவ்வம்பிகையை அவ்வண்ண மாகத் தியானித்துப் பூஜிப்பவர் தாங்கள்வேண்டும் இஷ்டசத்தி கோப் பெறுவர்.

இதனால் லலிதாதேவியாகிய திரிபுராம்பிகையையும், அவளிடத்திற் கோன்றிய தபஸ் காமாட்சியையும் சிவசத்தி ஸ்திரீபுராவிதியைப் பூஜிப்பவன் சத்திசொருபமென்பது முதலத்தியாயத்திற்காண்க.

பாகவே திமாரித்தப் புகிச்சல் வேண்டிமென்றும், அக்கனம் புலிப்போர் சர்வமக்களத்தையும் சகலமான இயல்பித்தனையும் சபறவதென்னும் தெரிவித்தவாறுயிற்று.

புருஷோத்தமன் புகிச்சப்பட்டவன்வகறு திருக்குவமான சர்வமக்கள் சுவர்ணகாமாதிதேவி என்னும்புருஷனுடைய பதினி லாய்த் - தரிசி, அவ் வவாழ்பாக்கில் உடனிருக்கப்பெற்றவா தனால் புகிச்சல்வகையால் சிவத்தேவரிருக்கின்றனம், அந்தச் சிவ புகிச்சலத உத்தகச்சிதிரோரி எத்தியமாய் உடனிருக்க இருவரை மருவாகப் புதினெய்தல் உடனாதி, முன்னர் என்னபாத னாயம் அதன்பின்னர் அம்பிசையும் வருகின்றல் வேண்டும் இவ் புருஷனுடைய கவுரியிடத்தில்சக்கரநாடையாகவையும், சர்வரீதியில் கவுரிபாவனையும் செய்த புருஷன் என்னகதோ டும் சாகத்தையனுபவிப்பவாவர்; இருவரையும் தனித்தனிபடுத்தப் பாவனை யாகவே செப்பவர்; மங்கலப்பித்தத்தையுடையர்.

இதனால் சுவர்ணகாமாதிகமகவுரிமை சிவருக்கியமாகப் புகிச்சப் புருஷன் செப்பாது தனிபாகச் சத்திரபாகவே மாத்திரம் இருக்கின்றான், புகிச்சல் வேண்டிமென்றும், அக்கனம் புகிச்சவர் மக்க ளத்தையுடையவரென்றும், ஐக்கிய பாவனையார் உருப்பவர் சாக தையுடையவரென்றும் தெரிவித்தவாறுயிற்று.

இனி இரண்டு சத்திரகோ ஒருவிதமாகவும், ஒருசத்திரப யத் இருகுவிதமாகவும் புலித்தநற்குக் காணம் வருமாறு.

புருஷோத்தமன் புகிச்சுருஷனுடைய கவுரிமனை, சகுண பரமான ஆராதனை என இருவகைத்து, மருக்குணாராதனை இரண்டு மென, சகுணாராதனை கவுணமென, இரண்டு கொல்லப்படும். சர்க்குண பரமானது சிவமாதலால் அந்தச் சிவபரமரீதியார் சத்திரமாதலாகி, ஐக்கியமாயாமாதித்தல் மருக்குண ஆராதனை எனும்,

யாகதந்திக் காமகோம பீடத்துக்குவந்து திரிபுரம்பிகையைத் தரிசிப்பப்போற்றி வணக்கிப் புகித்துவந்தனன். ஓர்நாள் அகாச வாகியானவன், ஓ அரசனே! உனக்கு இன்னும் ஒருவருட்குடில் மக்ககட்பேறண்டாகும் என்றுகூற அந்நே அசுரங்கேட்டு மகிந்து தக்ககரம்போய்ச்சேர்த்து மக்ககட்பேறு பெற்றான்.

துவாரமகாபாஸர்.

பூர்வத்தில் பிரமதேவனால் அகாயத்தினின்றும் சந்திரமசுரன் உருவித்த அகாயபுபதிமான வசரநாமக்காகையிற் றாகத் திரவியங்களை அபகரித்துள்ளெண்டு புத்தமதத்திற் புத்தமென்பபக்தியிழந்துபோயினன். அந்தப்பாவத்தால் புத்திப் பீடாற்றவனாயினான்.

மன்னர் பூர்வபுண்ணிய விசேடத்தால் கோமரன் செல்லா வதென்பெற்று கெதபாந்யமாகிய புத்தசுரனங்களைப் பாலித்தி லெடுத்துக்கு அத்தாங்கமாகிய தருமர்களை யுபேதசர் செப்பங் கெற்றப் பின்னர் புத்தக்கூட்டங்களைப் பவர்களுக்கும் தவாற் றவர்களுக்கும் அளவாகியும் சாஸனாபிவரவர்களுக்கும் அளவாகியும் செக்கோல்கெழுத்தி அம்பலவின் மந்திரத்தேச புத்தபாற்றக்காங்கி மண்டலத்திலுள்ள சகல தேவதீபக்களை யும் இரண்டுநூற்றாண்டுகொண்டு செய்து தேவமிசிரிடத்தில் வைத்துப் பும் அபாதினையு முடையவரும் அத்தத் தேவபிரமாதலில் காண வந்தாங்கோல்கெழுத்தி அத்தத் தேவமிஸுடைய சகல தருமக்களையும் மகத்தரப்பாக டத்திவந்தனன். மஹாதேவியாகிய கோமரன் தேவியானவன் அத்த அரசனுடைய தருமசிபாலனத்தால் தரு மிற் றவனாய்த் தனது முத்தமிக்கையாகிய கதேசபுத்தினைப் பவர்க்கு, எனது அன்பனாகிய ஆகாமபுபதி அபுத்திரவகர் என்கி வாகையப் பெற்றுள்ளார்கையால் அவர்களை மகமாதரி அவ றுக்கட்பு புத்திரனாகப் போவாமென்ற கட்டகாமிட, கதேச புத்தி யான் உலகில் மகமாதும் பித்தாமர் - பின்னா

[illegible]

பஸ்ஸிமாபி (மேற்கு) முகமாகக் கணேசமூர்த்தியாகிய துண்டாரை எழுந்தருள்வித்து இராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ்செய்து காஞ்சி மண்டலத்தை அவர்வசமாக்கினர்.

இனித் துண்டாருடைய சந்நிதானத்துக் கெதிரில் போகும் போது மவுனமாய்ப் போகவேண்டிய வரலாறு,—

காஞ்சி மண்டலாதிபதியாய் அரசாணவந்த கணேசமூர்த்தி துண்டாரென்னும் இராஜகோலத்துடன் தேவியனுடைய ஆலயத்தில் இரண்டாவது ஆவரணத்தில் தேவியனுடைய தரிசன விசேஷமாகச் சந்நிதானத்தில் வீற்றிருந்து கிருதயுகத்தில் சாக்ஷாத் கணேசமூர்த்தியாகவே இருந்தும், திரேதாயுகத்தில் தேவயோனி சம்பந்தமான அம்சத்திற் கலந்தும். துவாபரயுகத்தில் மறுக்களுடைய அம்சத்திற் கலந்தும், இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்துவந்து கலியுகத்தில் விக்கிரகரூபமாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்திருக்குந் தனது பிம்பத்தில் யாவர்கண்ணுக்குந் தோன்றாத தேஜோரூபமாகக் கலந்து தேவியைத் தியானித்துக்கொண் டிருக்கின்றாராதலால் அந்த இரண்டாவது ஆவரணத்தில் அவருக்கெதிரிற் போகும் போது அவரது தவத்துக்கு விரோதமில்லாமல் இராஜசமுகத்திற் போகும்போது மவுனமாய்ப் பயந்துபோவதுபோல் மவுனமாய்ப் போதல்வேண்டும். மவுனமாய்ப் போகாமல் வசனித்துக்கொண்டு போவாராயின் காமாக்ஷி தேவியைத் தெரிசனஞ்செய்த பலனை இழந்தவராவர். மவுனமாய்ப் போவாராயின் அந்தத் தெரிசன பலத்தையும், அரசாங்கத்தாற்சுகமும் பெறுவர்.

சோழராஜன்.

பூர்வம் சோழநாட்டில் காவேரிதீரத்தில் அரசாண்டிருந்த விருஷபவம்சத்தில் உற்பவித்த வீரசோழ மகாராஜ குமாரனாகிய விக்கிரமசோழனுனவன் சல்லியாபிதன் என்கிற சகோதரன் தன்னுடைய இராஜ்யத்தை அபகரித்துக்கொள்ளத் துக்கமடைந்தவ

ஹம் இராஜ்யம் ஆளுவதில் துன்பமுற்று அரசாங்கியை வெறுத்துத் தன்பத்தினியை யழைத்துக்கொண்டு தேச சஞ்சாரியாய் வரும் பொழுது தெய்வகதியாய்க் காமகோட்டம் வந்துசேர்ந்து நந்தன வணங்கன்வைத்து விர்த்திசெய்து நாடோறுந் தவறாமல் மலர்களைக்கொய்து யானைதுகிக்கேபோலும் மாலைகளைக் கட்டிக் காமாட்சி தேவிக்குச் சமர்ப்பித்துத் தியானித்து வழிபட்டுவந்தனன். தேவியினுடைய கிருபைபால் பெண்குழந்தையொன்று பிறந்து நானொருமேனியாய் வளர்ந்து அங்கங்களுல்லாம் அழகு நிறையப் பெற்றிருக்குநாளில் பாண்டிநாடாரும் குலசேகரபாண்டியன் தன் மகனுக்குரிய பெண்வேண்டுமென்று எல்லாவரசர்கட்குந் தெரிவித்தனன். ஒருநாள் அவனுடைய கனவில் காமாட்சி தேவியானவள் சென்று, ஓ அரசனே! என்னுடைய காஞ்சிககரத்தில் விக்கிரமசோழனென்கிற அரசன் தன் இராஜ்யத்தைவிட்டுத் தன் பத்தினியுடன் தேசசஞ்சாரியாயிருந்து பின்னர் காமகோட்டத்தையடைந்து என்னிடத்தில் மிக்கவன்புடன் வந்தனைவழி பாடுகள் செய்துவருகின்றனன். அவனுக்கு என்னுடைய கிருபையினால் ஒரு புத்திரி யுண்டாயிருக்கின்றாள். அவளுடைய ரூபலாவணய சுந்தரங்களை நானிப்பொழுது சொல்லவேண்டியதில்லை நீயே காணப்போகிராய். ஆகையால் நீ அந்தப்பெண்ணை உன்மகனுக்குக் கலியாணஞ் செய்துவைப்பாய். அதுவுமன்றி அந்த விக்ரமசோழனை அவனுடைய இராஜ்யத்துக் கழைத்துக்கொண்டி போய்ப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைப்பாயென்று கட்டளையிட்டுப்போயினன். இந்தக் கணவைக்கண்ட அரசன் மகிழ்ந்தவனாய்த் தனது பரிவாரங்களுடன் காஞ்சி நகரத்துக்குவந்து விக்கிரமசோழமகாராசனைக்கண்டு இவன் சாக்ஷாத்தேவியினுடைய அருள் பெற்றிருப்பவனாதலால் இவன் நம்மால் பணியத்தக்கவனென்று சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து தேவியினுடைய கட்டளையைத் தெரிவித்து, அதன்பின் தேவிக்குச் செய்யவேண்டிய பூஜைபசாரங்களைவிசேடமாகச் செய்து வணங்கிப்போற்றி விடைபெற்று

அந்தச்சோழனை அழைத்துக்கொண்டு அவனுடைய இராஜ்யத்
துக்குப்போய், அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து, அதன்பின்
அவன்மகனைத் தன் மகனுக்கு விவாகஞ்செய்து முடித்துத் தன்
நகரம்போய்ச் சேர்ந்தனன். விக்கிரமசோழ மகாராசன் குலசேகர
பாண்டியன் சென்றபின்னர் தனது இராஜ்யத்தைத் தன்மகனிட
த்து ஒப்புவித்து முன்போல் காஞ்சிநகரத்துக்கு வந்தனன்.
அப்பொழுது அந்தக் காஞ்சிநகரம் காடாகவிருந்தலெக்யண்டு அக்
காட்டையழித்து முன்போல் எங்கும் புஷ்பவனங்களுண்டாக்கித்
தேவி ஆலய ஜீர்னோத்தாரணஞ்செய்து பசுக்கள், பூமிகள், வேண்
டியதனங்கள், ஆபரணவகைகள், பொன்னடைகள்முதலிய எல்
லாச்செல்வங்களையும் தேவிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து வைராக்கிய
சீலனாய் அரிய தவங்களைச்செய்துவந்து யாவராலும் * கார்தாரச்
சோழனென்று அழைக்கப்பட்டவனாய்த் தேகாந்தத்தில் தேவியி
னுடைய பதத்தை யடைந்தனன்.

† குணருத்திரரும், ஆதிசேஷனும், கலிபுகத்தில் தேவியை
விதிமுறையாகப்பூஜித்து முடிவில் முடிவில்லாத முத்திபதத்தை
யடைந்தனர்.

இவ்வண்ணம் புகங்கடோறும் தேவர்களேயன்றிச் சோமசூரி
யாக்கினிகளென்கிற மூன்றுவம்சத்தரசர்களும் ஸ்ரீகாமாஶிதே
வியை வழிபட்டுப் போக மோசடிக்களை யடைந்துள்ளார்.

இங்ஙனம் எக்காலத்துங் காஞ்சியில் காமகோடிபீடவாசினி
யாய் வீற்றிருக்கின்ற சுவர்ணகாமாஶியை ஒருதரம் தெரிவிக்கப்
பெற்றவர்கள் யாரோ அவர்கள் கோடி கோதானபலனை யடை
வார்கள்.

* காடுவெட்டிய சோழன், † பிரம் விஷ்ணுக்காளாகிய இரு
வரோடு ஒருவராயுள்ள உருத்திரமூர்த்தி.

நூற்ப்பள்.

இந்தக் காமாக்கி லீலா ப்ரபாவத்தைப் படிப்போருங் கேட்போருஞ் சுவர்க்காமாக்கியைத் தெரிசனஞ்செய்யும் பலனை அடைவார்கள். அன்றியும் இதனைப் பங்குனிமாதம் திருக்கலியாணம்கோற்சவதினமாகிய உத்திரநக்ஷத்திர தினத்திலும், காமாக்கி தேவியினுடைய ஆவிர்ப்பவதினமாகிய ஐப்பிசிமாதம் பூரநக்ஷத்திரத்திலும், காமாக்கி ஸ்வரூபராய்வீளங்கும் வரதராஜமூர்த்தியினுடைய அவதாரதினமாகிய சித்திரைமாதம் அஸ்தநக்ஷத்திரத்திலும் ஆசார்ய முகமாய்க் கேட்டுவந்து முடிவுசெய்வார்களாயின் அவர்களடையும் பலனைச் சொல்லிமுடியாது. அன்றையதினக் காமாக்கிப்ரபாவத்தைச் சொல்லிவந்தவராகிய அவரைச் சாக்ஷாத் வியாசராகரீனத்து அவருக்கு வஸ்திராபரண சக்தனபுஷ்பா ஸ்ரீதை பூமாலை முதலியவைசாத்தி தூபதீபங்காட்டி நிவ்யமான ஆகாராதிகளால் திருப்திசெய்வித்துப் பின்னர் தாம்பூலம் மங்களார்த்தி முதலியனநடத்தி வேதபாராயணதி கோஷங்களுடன் சகல வாத்தியங்களுங் கோஷிக்க அவருடைய கிருகத்தை யடைவித்து அவரைச் சிறந்த ஆசனத்திலிருத்தி நமஸ்காரஞ்செய்து அவரிடத்தில் ஆசீர்வாத அக்ஷதைபெற்று சிரசிற்றிரித்துத் தங்க விடம்போய்ச் சேரக்கடவர் என்று சுரதமகாராஜனுக்கு மார்க்கண்டேயமுனிவர் சொல்ல, அவன் அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ்செய்து நுதித்துநிற்ப, மார்க்கண்டேயமுனிவர் அரசனை ஆலிங்கனஞ் செய்துக்கொண்டு, ஸ்ரீகாமாக்கிதேவியானவர் தமது இளந்தளிர்போன்ற மாணிக்கக் கங்கணமணிந்த சுவர்ணத்திருக்கரமாகிய அகப்பையால் சகல செளபாக்கியங்களையு முகந்து முகந்து கொடுத்தருளல்வேண்டும்; நீ சத்ருவீனனாயும், அகண்டசாம்பிராஜ்ய முடையவனாயும், தீர்க்கமான ஆயுளைப்படைத்தவனாயும், புத்திர பெளத்திர விருத்தியையுடையவனாயும், சர்வகாம சமர்த்தியுடையவனாயும், இம்மையில் வாழ்ந்து, இம்மையில் அனந்தருண கண்மணியாய் தேஜோமணியாய் வீளங்கும் ஸ்ரீதேவியினுடைய சரணாவந்தரிழுவில் வாழக்கடவாயென்று ஆசிபுகன்றனர்.

ஸ்ரீ காமாக்கி லீலா ப்ரபாவம்.

மு ந் றி ந் து.